

Οι προκηρύξεις της οργάνωσης

Περιεχόμενα

Σημείωμα της έκδοσης

σελίδα 2

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΝΕΟΝΑΖΙ

σελίδα 3

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ ΜΑΧΟΜΕΝΩΝ ΛΑΪΚΩΝ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ ΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ
ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΣΑΝ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΣΤΟ ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

σελίδα 35

Σημείωμα της έκδοσης

Τη νύχτα 17 προς 18 Σεπτέμβρη 2013 ο αντιφασίστας ράπερ Παύλος Φύσσας (*Killah P*) πέφτει νεκρός από επίθεση ναζιστών μισθοφόρων στο Κερατσίνι. Στις 19 γίνεται μαζική μαχητική διαδήλωση στη γειτονιά. Ένας αγωνιστής χάνει το μάτι του από ευθύα ρίψη δακρυγόνου.

Την 1η Νοέμβρη, μπράβοι της Χρυσής Αυγής έξω από τα γραφεία της στο Ν.Ηράκλειο δέχονται επίθεση με σφαίρες. Αποτέλεσμα, ν' αφήσουν τα τομάρια τους στο δρόμο δυο φασίστες και να τραυματιστεί σοβαρά ένας τρίτος.

Στις 16 Νοέμβρη οι *Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις* αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για την επίθεση στους μπράβους του ναζιστικού κόμματος και δημοσιοποιούν μέσω ενός καθεστωτικού media μια προκύρυξη, την οποία είχαν αφήσει σε ψηφιακή μορφή στο μνημείο πεσόντων στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής.

Στις 14 Γενάρη 2014 οι *Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις* δημοσιοποιούν νέο κείμενο σε κινηματικό μέσο απαντώντας στον οχέτο πρακτορολογίας και αντιδραστικής λάσπης που ξεχύθηκε μετά την δράση τους.

Οι δυο επέτειοι της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα χρωματίστηκαν από μαχητικές κινητοποιήσεις στο Κερατσίνι και στην Αθήνα.

Τρια χρόνια μετά, εκδίδουμε σε έντυπη μορφή τα δυο κείμενα των *Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων*, αναγνωρίζοντας το επίκαιρο νόημά τους και την ιστορική αξία τους. Οποιοσδήποτε πρόλογος στο πολιτικό πρόταγμα και την ανάλυση τους, θα ήταν πλεονασμός.

Ετούτη η έκδοση γίνεται ταυτόχρονα με την έκδοση μιας μπροσουράς ντοκουμέντων των κινητοποιήσεων των προηγούμενων χρόνων από την σκοπιά που συμμετείχε η Α.Σ.Μ.Π.Α., εκφράζοντας την αναγκαία ενότητα της αντάρτικης και της ανοιχτής εμπειρίας αγώνα.

**ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΣΤΟΥ ΠΗΓΑΔΙΟΥ ΤΟΝ ΠΑΤΟ
ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΝΕΟΝΑΖΙ

«Δεν πολεμάμε τον φασισμό μαζί με την κυβέρνηση, αλλά σε πείσμα της κυβέρνησης. Ξέρουμε ότι καμία κυβέρνηση δεν επιθυμεί πραγματικά τη συντριβή του φασισμού, γιατί η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να προσφεύγει σε αυτόν, κάθε φορά που βλέπει την εξουσία να της γλιστρά από τα χέρια.»

Μπουναβεντούρα Ντουρρούτι

Ισπανός αναρχικός, μέλος της αναρχοσυνδικαλιστικής εργατικής συνμοσπονδίας (CNT), συμμετείχε στην ένοπλη οργάνωση Los Solidarios (Οι Αλληλέγγυοι), μέλος της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ιβηρικής (FAI), οργανωτής της απόπειρας εκτέλεσης του Ισπανού βασιλιά. Συμμετείχε στην ένοπλη εξέγερση του 1933, ιδρυτής της ομώνυμης φάλαγγας που μετά την καταστολή του πραξικοπήματος του Φράνκο στην Βαρκελώνη, απελευθέρωσε την Καταλονία και το μεγαλύτερο μέρος της Αραγονίας εγκαθιδρύοντας τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Σκοτώθηκε τον Νοέμβριο του 1936 στην Μαδρίτη κατά την διάρκεια της πολιορκίας της πόλης από τους φασίστες του Φράνκο.

Οι Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις αναλαμβάνουν την ευθύνη για τις πολιτικές εκτελέσεις των φασιστών-μελών του νεοναζιστικού κόμματος Χρυσή Αυγή που είχαν αναλάβει περιφρούρηση στα γραφεία του βόρειου τομέα Αθηνών, στο Νέο Ηράκλειο. Η επίθεση έγινε ως αντίποινα για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα στο Κερασίι από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά και άλλα καθάρματα-μέλη του νεοναζιστικού κόμματος. Η επίθεση είναι επίσης, αφιερωμένη στο απαξιωμένο προλεταριάτο από την Αφρική και την Ασία, στον κάθε μετανάστη που λιοιδορείται, που είναι διαρκής ρατσιστικός στόχος για να αποτελεί το φτηνό εργατικό δυναμικό. Η δολοφονία Φύσσα αποτελεί σημείο

καμπή, αφού αποτέλεσε το αποκορύφωμα της δολοφονικής καμπάνιας της Χρυσής Αυγής, που τα τελευταία δύο χρόνια και ιδιαίτερα μετά την είσοδό της στο αστικό κοινοβούλιο, έχει επιδοθεί συστηματικά σε δολοφονίες και ξυλοδαρμούς μεταναστών εργαζομένων, ξυλοδαρμούς και βιαιοπραγίες κατά αριστερών και αντιεξουσιαστών, και όλα αυτά με την πλήρη κάλυψη της «δημοκρατικής» αστυνομίας.

Η ένοπλη επίθεση-απάντηση στα γραφεία στο Ν. Ηράκλειο είναι η αφετηρία της λαϊκής εξόρμησης για να σταλούν τα νεοναζιστικά αποβράσματα της Χρυσής Αυγής εκεί που τους αρμόζει, στα σκουπίδια της ιστορίας. Οι απόγονοι του Εφιάλτη, του Πήλιου Γούση και του Νενέκου, οι απόγονοι των γερμανοτσολιάδων της κατοχής, των χιτών, των ταγματασφαλιτών και των δοσίλογων θα εξοντωθούν και θα σταλούν στις νέες πηγάδες τύπου Μελιγαλά και καμία «δημοκρατική» αστυνομία δεν θα μπορέσει να τους προστατέψει. Οι αγωνιστές των Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων πραγματοποίησαν την επίθεση παρά το γεγονός ότι τα γραφεία της Χρυσής Αυγής στο Ν. Ηράκλειο βρίσκονται σε απόσταση αναπνοής από το αστυνομικό τμήμα της περιοχής, αφού οι θρασύδειλοι της Χρυσής Αυγής επιδιώκουν να βρίσκονται για προστασία κοντά στα ένοπλα σκυλιά του καθεστώτος, την αστυνομία, η οποία συνεργάζεται μαζί τους. Άλλωστε και τα κεντρικά γραφεία τους στην Μεσογείων, βρίσκονται απέναντι από την σχολή της αστυνομίας στο πάρκο Χωροφυλακής.

Η επιλογή να χτυπήσουμε τα αναλώσιμα των βουλευτών και όχι τους ίδιους, συνίσταται στο εξής τελεσίδικο μήνυμα: Κατά την φαινομενική «εξάρθρωση» της Χρυσής Αυγής υπήρξαν έστω μερικώς τα αποκαλυπτήρια για το ποιόν των χρυσαυγιτών. Τώρα όλοι ξέρουν, τώρα η εποχή της απενοχοποίησής τους τελείωσε. Τώρα όποιος τους προσεγγίζει είναι συνυπεύθυνος. Η επιλογή του κάθε ενός να είναι συνοδοιπόρος τους και να παρευρίσκεται είτε πλησίον τους είτε στα γραφεία τους, ας φέρει και τις συνέπειες της ταυτότητας που θα τον χαρακτηρίζει. Αν ο οποιοσδήποτε από εδώ και στο εξής ασκήσει βία εναντίον μεταναστών, εναντίον

αριστερών ή αναρχικών, αν επαναληφθεί το οποιοδήποτε ρατσιστικό ή φυλετικό επεισόδιο, την ευθύνη θα λουστεί αποκλειστικά η Χρυσή Αυγή και ας μετακομίσει μέσα στα αστυνομικά τμήματα. Όσοι τους πλησιάζουν δεν έχουν άλλοθι τις πελατειακές σχέσεις, είναι ναζιστές, έχουν τον όρκο του χίτη, υμνούν την χούντα και θα τους αντιμετωπίσουμε ως εχθρούς του λαού. Οι «παραπλανημένοι» ψηφοφόροι, αυτή η συντηρητική λουμπεναρία με την αστική ηθική, πλέον δεν έχει κανένα άλλοθι. Το ίδιο και οι επιχειρηματικοί κύκλοι που στηρίζουν τις «αγαθοεργίες» τους. Όλοι φέρουν τα δακτυλικά τους αποτυπώματα στα δολοφονικά μαχαίρια. Στην ίδια μοίρα έχει τεθεί ούτως ή άλλως και η ελληνική αστυνομία, όχι απλά γιατί το 50% των σωμάτων ασφαλείας ψηφίζει Χρυσή Αυγή, αλλά γιατί από κοινού και κατ' εξακολούθηση συνεργάζονται με την Χρυσή Αυγή ως ομοούσιοι φασίστες - προστάτες και σκυλιά του κεφαλαίου. Οι σφαίρες των 9 χιλιοστών ήταν παραγγελία του βουλευτή τους Μίχου, που είχε δηλώσει ότι «μόνο με σφαίρες θα μας σταματήσουν».

Η απροκάλυπτη δολοφονία του Παύλου Φύσσα αποτελεί το αίμα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Εντός της οικονομικής συγκυρίας αντηχεί ως έναρξη του εμφυλίου ταξικού πολέμου. Ο άτυπος αόρατος εμφύλιος πόλεμος που διεξαγόταν σε ήπια ένταση, πέρασε σε δημόσια σφαίρα με τον πλέον απροκάλυπτο τρόπο. Την ευθύνη για αυτό φέρει η Χ.Α. και συγκεκριμένα τα τάγματα εφόδου της Νίκαιας. Το σοκ που προκάλεσε η πολιτική απόφαση της Χ.Α. για την δολοφονία από το χέρι του Ρουπακιά, ακολούθησε το δέος της φαινομενικής της εξάρθρωσης.

Ο κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος παρακολουθώντας την όλη διαδικασία της «εξάρθρωσης» τους -και της πλαγίως επαναφοράς τους στο μέλλον-, μπορεί να αντιληφθεί ότι τίποτα δεν τελείωσε, αντιθέτως, όλα τώρα αρχίζουν.

Η πορεία των γεγονότων θα ήταν πολύ διαφορετική αν δεν συλλαμβανόταν ο δολοφόνος Ρουπακιάς. Αν, όπως είχε συμβεί σε τόσες άλλες περιπτώσεις δολοφονιών ή ξυλοδαρμών μεταναστών, οι δράστες παρέμεναν στο σκοτάδι. Όμως, σαν από κακή τύχη, ο δολοφόνος Ρουπακιάς συνελήφθη, ο οποίος

δεν δίστασε ευθύς εξαρχής να δηλώσει στους αστυνομικούς την πολιτική του ταυτότητα, ότι είναι μέλος της Χρυσής Αυγής, ευελπιστώντας προφανώς, στην κάλυψή του από την ίδια την αστυνομία, αλλά και από την κυβέρνηση όπως άλλωστε έχει γίνει σε τόσες άλλες περιπτώσεις ξυλοδαρμών, μαχαιρωμάτων, δολοφονιών μεταναστών και βιαιοπραγιών. Την κάλυψη των δολοφόνων από την αστυνομία επιβεβαίωσε η συντρόφισσα του Φύσσα που βρισκόταν μπροστά στην εν ψυχρώ δολοφονία και που ζητούσε συνεχώς βοήθεια από τους μπάτσους που βρίσκονταν εκεί. Η απροκάλυπτη αδιαφορία τους στις προειδοποιήσεις της φίλης του Φύσσα ότι «θα τον σκοτώσουν», η παγερή αδιαφορία τους μετά την δολοφονική επίθεση, δείχνουν την αगाστή συνεργασία με τους φασίστες. Η αστυνομικός που έκανε τη σύλληψη λέγοντας «όχι και μαχαίρια ρε παιδιά», μάλλον ήταν εκτός του δολοφονικού σχεδίου και το μόνο που γνώριζε ήταν ότι επίκειται ξυλοδαρμός, στον οποίο θα συναινούσε όπως έχει γίνει αμέτρητες φορές σε επιθέσεις φασιστών. Τι απέγινε άραγε η έρευνα για τη στάση της συγκεκριμένης ομάδας Δίας; Γιατί ο Δένδιας διέψευσε τις καταθέσεις αυτοπτών μαρτύρων ότι μόνο μια αστυνομικός πραγματοποίησε τη σύλληψη και οι υπόλοιποι δεν έκαναν απολύτως τίποτα, και δήλωσε ότι «όλοι οι αστυνομικοί που ήταν εκεί κάνανε τη σύλληψη»; Ο Δένδιας γνωρίζει ότι υπήρχε συνεννόηση αστυνομίας και φασιστών για την δολοφονική επίθεση, όμως τους κάλυψε για να μην χρεωθούν οι μπάτσοι - κατ' επέκταση και ο ίδιος πολιτικά- τη δολοφονία. Αυτό, όλος ο κόσμος το κατάλαβε.

Το χτύπημα από την κυβέρνηση εναντίον του φασιστικού «μορφώματος» συντέλεσε στο να αποσυμπίεστεί η αμήχανη κοινωνική οργή, συντέλεσε στην καπηλεία και αφομοίωση του αντιφασιστικού κινήματος και στην ασέλγεια του πεσόντα Παύλου Φύσσα. Επίσης, στην προσπάθεια υπαρπαγής κατ' ιδίων όφελος της λαϊκής στήριξης. Οι πολιτικοί ιθύνοντες λοιπόν, επιδόθηκαν στην κοινωνική δημαγωγία, στη μετατροπή του γεγονότος ως θαυμάσια ευκαιρία για την εκλογική ψηφοθηρία στην δεξιά πολυκατοικία, απότοκο του ενδοεξουσιαστικού ανταγωνισμού

στο στρατόπεδο της αντεπανάστασης. Για την επιδεικτική πολεμική εξαγγελία μέσω της θεωρίας των δυο άκρων, της αποφασιστικότητας και βούλησης του αστικού πολιτικού κόσμου για αδυσώπητο πόλεμο εναντίον του ανυπότακτου προλεταριάτου. Πολέμου που θα διασφαλίσει την ταξική ειρήνη, την απαιτούμενη πολιτική ομαλότητα προς τέρψιν των αναπτυξιακών επενδύσεων.

Η ιστορική διδαχή επισημαίνει ότι ο φασισμός δεν τσακίζεται στο κοινοβούλιο και με νόμους, ότι ο φασισμός τσακίζεται πάντα στη μάχη μέσα στους δρόμους. Ότι η αστική δημοκρατία ποτέ δεν πολέμησε τον φασισμό και ήθελε πάντα να τον ελέγχει. Ότι ο φασισμός είναι απλά η ωμή μορφή του καπιταλισμού. Ότι οι φασίστες, παρά τις φιλοδοξίες τους, δεν υπήρξαν ποτέ όσο θα ήθελαν αυτονομημένοι.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής υπήρξαν ανέκαθεν παράλληλοι συνοδοιπόροι και πολιτικοί συναγωνιστές της Ν.Δ. Με κοινές πολιτικές καταγωγές, πορευμένοι με ενδοεξουσιαστικούς ανταγωνισμούς και κοινά συμβόλαια. Οι φασίστες υπήρξαν ανέκαθεν επαγγελματίες ψεύτες, οι μεγαλύτεροι πολιτικοί χαμαιλέοντες. Όσα πουκάμισα και αν αλλάξουν δεν πρέπει να εξωραϊστούν στα μάτια κανενός. Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής ως αμετανόητοι χίτες, δοσίλογοι επί κατοχής και μαχαιοβγάλτες σήμερα, δεν πρέπει να φυλακιστούν, πρέπει να εκτελεστούν. Σε κάθε γειτονιά, σε κάθε τόπο οι αντιφασίστες, δίχως να αναθέτουν και να παραχωρούν χώρο στο κράτος, δίχως να μένουν μόνο στην αντιπληροφόρηση ή σε καταγγελίες με την πλάνη ότι ασκούν πολιτικές πιέσεις, πρέπει με αυτενέργεια, με ολιγομελείς, αυτοτελείς, ευέλικτες δυνάμεις να τσακίζουν τους φασίστες στην κυριολεξία.

Να εμπλακούν μαχητικά, να ανακαλύπτουν μεθόδους, στάδια και τακτικές με οικεία μέσα, με ότι είναι απαραίτητο, ότι είναι αναγκαίο και με ότι απαιτείται. Στην Ελλάδα, χωρίς να απολεστεί ο αντικαθεστωτικός αγώνας, το ανατρεπτικό κίνημα πρέπει να προβεί στην υλική καταστροφή των υλικών υποδομών της Χρυσής Αυγής και να επιτεθεί συντεταγμένα κατά των φυσικών προσώπων της. Σύσσωμης της ιεραρχίας,

ηγετών, πυρηνάρχων, μελών, στρατιωτών και κενταύρων. Να τους ανοίγει τα κεφάλια με σφυρί, να τους κόβει προς παραδειγματισμό το χέρι με δρεπάνι.

Ταξική μνήμη: το εφιαλτήριο της κοινωνικής επανάστασης

Τον Σεπτέμβριο του 2013 οι δημοσκοπήσεις των κατασκευασμένων ερωτημάτων και προκαθορισμένων απαντήσεων δείχνουν την Χρυσή Αυγή με σταθερή άνοδο να κατέχει την τρίτη θέση. Ο τηλεοπτικός διάλογος μεταφέρει τις διεργασίες και προαναγγέλλει μια ενδεχόμενη συνεργασία για συγκυβέρνηση Χρυσής Αυγής με Ν.Δ.

Η Χρυσή Αυγή όμως και να ήθελε, δεν μπορεί να «σοβαρευτεί». Φέρει τα κακέκτυπα του παραδοσιακού милитаристικού φασισμού μέσα στο d.n.a της αναλλοίωτα. Η βία για αυτούς δεν είναι εργαλειακό μέσο, αλλά αυτοσκοπός. Η Χρυσή Αυγή βλέποντας την «αντισυστημική» της επιρροή να ανεβαίνει, έχει αποθρασυνθεί και επιλέγει να αλλάξει πίστα. Αρχές Σεπτέμβρη στο Πέραμα επιτίθεται σε συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ για την εκπλήρωση του συμβολαίου με τους εφοπλιστές της. Η αστυνομία κρατάει τσίλιες, πράγμα διόλου περίεργο όταν το 50% είναι ψηφοφόροι της και όπως όψιμα αποδείχτηκε και μέλη της. Χρυσάυγίτες από την επομένη κιόλας μέρα προσλαμβάνονται σε εργατικά πόστα στη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη. Λίγες μέρες αργότερα η επίθεση στο Πέραμα μοιάζει σαν προαναγγελία για ένα милитаристικό σόου στο αμιγώς δικό τους πεδίο - στο μνήμα των πολιτικών προγόνων τους και συνεργατών των SS. Στην πηγάδα του Μελιγαλά βρίσκεται όλη η πλέμπα του φασιστικού κράτους και παρακράτους. (Μια θαυμάσια ευκαιρία να ξαναγεμίσει η πηγάδα). Το οικοσίτο μαντρόσκυλο λυσσασμένο πλέον από την έξαψη δαγκώνει το χέρι του αφεντικού του. Τραμπουκίζει ομοϊδεάτες βασιλόφρονες και χουντικούς απόγονους ταγματασφαλιτών και ψηφοφόρων της Ν.Δ και του ΛΑ.Ο.Σ. Δεν υπάρχει κανένα ορατό ανάχωμα για να μην ξεδιπλώσουν την πολιτική τους τακτική, για να μην σφάζουν πλέον και ανοιχτά

τον όποιον πολιτικό αντίπαλο ή φυλετικό εχθρό τους.

Το τελευταίο διάστημα, ιδιαίτερα από τότε που η Χρυσή Αυγή μπήκε στο αστικό κοινοβούλιο στις εκλογές του 2012, αυξήθηκαν κατακόρυφα τα περιστατικά ρατσιστικής βίας από μέλη της. Αυξήθηκαν οι ξυλοδαρμοί και οι δολοφονίες, και όλα αυτά συνοδευόμενα και από πράξεις ληστείας εναντίον φτωχών μεταναστών εργαζομένων. Σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις εμφανίζονταν ως αστυνομικοί για να ελέγχουν χαρτιά και άδειες παραμονής μεταναστών. Σε κάποιες περιπτώσεις λειτουργούσαν αντικαθιστώντας την αστυνομία, με την ανοχή της αστυνομίας, για να ελέγχουν άδειες αλλοδαπών μικροπωλητών, όπως στη Ραφήνα πέρσι το καλοκαίρι όπου κατέστρεψαν πάγκους αλλοδαπών μικροπωλητών ή να ελέγχουν τυχόν μαύρη εργασία, όπως στο νοσοκομείο Καλαμάτας ψάχνοντας για αλλοδαπές εργαζόμενες.

Τα κυριότερα περιστατικά της «πατριωτικής», «ελληνόψυχης» δράσης τους τον τελευταίο χρόνο: Ξυλοδαρμός Αιγύπτιου στον Πειραιά στις 3 Ιανουαρίου 2013 από 3 που φορούσαν διακριτικά της Χ.Α. Εισβολή στις 25 Ιανουαρίου 7 φασιστών με σφυριά, γκλομπ και μαχαίρια σε σπίτι Πακιστανού στο Περιστέρι όπου αφάιρεσαν ένα λάπτοπ, ένα κινητό και 40 ευρώ. Επίθεση στην Ιεράπετρα Κρήτης στις 14 Φεβρουαρίου από 7 μέλη της Χ.Α. σε 3 Πακιστανούς. Δολοφονία του Πακιστανού Shehzad Luqman στα Πετράλωνα ενώ πήγαινε στην δουλειά του. Επίθεση 6 φασιστών στις 31 Μαρτίου σε 3 μετανάστες στην Αθήνα. Στις 10 Μαΐου στα Χανιά νεοναζί βάζουν φωτιά σε σπίτια Ρομά -ο Κασιδιάρης είχε αποκαλέσει τους Ρομά ανθρώπινα σκουπίδια. Στις 12 Μαΐου πάλι στα Χανιά 3 Μαροκινοί ξυλοκοπούνται στο παλιό λιμάνι. Στις 13 Μαΐου στην Αθήνα 15χρονος Αφγανός δέχεται επίθεση από νεοναζί οι οποίοι του έκοψαν το πρόσωπο με σπασμένο μπουκάλι. Στις 25 Μαΐου στην Θεσσαλονίκη ένας μετανάστης από την Ρουάντα μαχαιρώνεται από 2 άτομα που επέβαιναν σε μηχανή ενώ την ίδια μέρα ένας Ιρακινός δέχεται επίθεση από ομάδα φασιστών στο ΑΠΘ.

Στις 1 Ιουνίου στο Παγκράτι 2 άτομα ανεβαίνουν στο

λεωφορείο 732 και αρχίζουν και χτυπάνε μετανάστες από την Αφρική φωνάζοντας «Μολών Λαβέ». Στο Αιγάλεω στις 2 Ιουνίου ομάδα 12-13 φασιστών πραγματοποιεί επιθέσεις σε σπίτια μεταναστών. Στις 12 Ιουλίου 4 Πακιστανοί δέχονται την «επίσκεψη» 4 ατόμων που παρουσιάζονται ως αστυνομικοί και όταν άρχισαν οι Πακιστανοί να διαμαρτύρονται γιατί είχαν νόμιμα έγγραφα, οι εισβολείς άρχισαν να τους χτυπούν φωνάζοντας ότι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής. Το ίδιο έγινε και στον Ταύρο στις 21 Ιουλίου όταν 6 άτομα προσποιούμενα τους αστυνομικούς εισέβαλλαν σε σπίτι μεταναστών για να ελέγξουν τα χαρτιά τους και ακολούθως άρχισαν να τους χτυπούν φωνάζοντας ότι είναι μέλη της Χρυσής Αυγής, κλέβοντάς τους παράλληλα πορτοφόλια, έγγραφα-άδειες εργασίας ακόμη και οικιακές συσκευές. Σε πολλές περιπτώσεις η αστυνομία προσπάθησε να αποτρέψει τους μετανάστες να υποβάλλουν μηνύσεις, σε άλλες συνέλαβε τους μετανάστες που δεν είχαν άδεια παραμονής για να καλύψει τους φασίστες. Το 2012 έγιναν 154 περιστατικά ρατσιστικής βίας από μέλη της Χ.Α. και άλλους φασίστες. Δεν ξεχνάμε τον άγριο ξυλοδαρμό Αιγυπτίων εργαζομένων στην ιχθυόσκαλα του Κερατασινίου. Όπως επίσης, το πογκρόμ και την δολοφονία ενός μετανάστη στα Κ. Πατήσια το 2011 μετά την δολοφονία Καντάρη από Αφγανό. Για τα καθάρματα της Χ.Α. οι μετανάστες ευθύνονται συλλογικά για την εγκληματικότητα. Η εγκληματικότητα φυσικά, πουθενά στον κόσμο δεν έχει φυλετική ταυτότητα, θρέφεται από τον καπιταλισμό, είναι αποτέλεσμά του, απόρροια των αλλοτριωμένων συνειδήσεων και της φτώχειας. Χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι αρκετοί μετανάστες έχουν εμπλακεί σε εγκλήματα, τα ρατσιστικά καθάρματα της Χ.Α. κάνουν τα στραβά μάτια σε εγκλήματα Ελλήνων, όπως στην περίπτωση του δολοφόνου της Ξάνθης ο οποίος δολοφόνησε μια νεαρή γυναίκα και ο οποίος ήταν παλιά κατάδικος για βιασμό ή η περίπτωση του «Ελληνάρα» από το Ρέθυμνο ο οποίος εκμεταλλευόμενος το ότι ήταν προπονητής ασελγούσε σε αγόρια στο γήπεδο. Δεν παρέλειψαν να συμπαρασταθούν στα δικαστήρια σε πατέρα και γιό που μαζί με φίλο τους, είχαν απαγάγει τον Αιγύπτιοεργάτη που δούλευε στο φούρνο τους

στη Σαλαμίνα επειδή ζήτησε τα δεδουλευμένα. Τον έδεσαν, τον βασάνιζαν επί ώρες και δεν παρέλειψαν να τον σοδομίσουν με κάποιο αντικείμενο. Αυτή είναι η «πατριωτική» δράση των καθαρμάτων της Χ.Α. και γι' αυτό τα 2 «αθώα θύματα» του Ν. Ηρακλείου «δεν γνώριζαν τίποτα» όπως μας λέει ο γονιός του ενός. «Δεν ήταν φασίστας» !! Δεν ήξερε το «παιδί» σε ποια οργάνωση ανήκε! Στην περιοχή του βόρειου τομέα Αθήνας, εκεί που ανήκαν τα «αθώα» θύματα, οι «ελληνόψυχοι» της Χ.Α., είχαν επιτεθεί μεταξύ άλλων, στην Μεταμόρφωση, στο κουρείο ενός μετανάστη Πακιστανού, μαχαίρωσαν τον ίδιο, μαχαίρωσαν τον Έλληνα πελάτη και έβαλαν φωτιά στο μαγαζί. Σε άλλη περίπτωση μαχαίρωσαν Πακιστανό κοντά στο εργοστάσιο της ΦΑΓΕ, επίσης στην Μεταμόρφωση ενώ επιτέθηκαν και σε μετανάστες στη Λυκόβρυση. Τίποτα από αυτά δεν «γνώριζαν» τα «αθώα» θύματα του Ν. Ηρακλείου! Το να ανήκει κάποιος σε μια τέτοια εγκληματική οργάνωση όπως η Χ.Α. είναι αυτόματα συνεργός αν όχι και ο ίδιος φυσικός αυτουργός.

Ξαφνικά, μετά την δολοφονία Φύσσα σύσσωμα τα ΜΜΕ, η κυβέρνηση, η «δικαιοσύνη», το ΠΑΣΟΚ «ανακάλυψαν» την δολοφονική δράση της Χρυσής Αυγής. Ξαφνικά, αυτοί που για χρόνια τους χαϊδεύανε, αυτοί που τους χρησιμοποίησαν ως εφεδρική δύναμη σε αρκετές περιπτώσεις, όπως έκανε η αστυνομία επί ημερών των κυβερνήσεων τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ, τώρα ξαφνικά κηρύσσουν «τον πόλεμο στον φασισμό και τους νεοναζί». Αυτοί που από τον Μάιο του 2010 με την ψήφιση του μνημονίου εφάρμοσαν μια πολιτική ολοκληρωτισμού προς όφελος των δανειστών της χώρας, ληστεύοντας τον λαό, καταργώντας τις παλιές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, καταργώντας το δικαίωμα της απεργίας με τις επιστρατεύσεις, ρίχνοντας τα σκυλιά της αστυνομίας, τα ΜΑΤ, τους ΔΙΑΣ, τους ΔΕΛΤΑ πάνω στους διαδηλωτές, καταντώντας ακόμα και το ίδιο τους το αστικό κοινοβούλιο μια μαριονέτα των δανειστών, αυτοί των οποίων την πολιτική θα ζήλευαν και ο Χίτλερ και ο Μουσολίνι, αλλά και οι ημεδαποί φασίστες όπως ο Μεταξάς και οι συνταγματάρχες, αυτοί τώρα υποκριτικά κηρύσσουν τον «πόλεμο στον φασισμό».

Όμως η σύγχρονη ελληνική ιστορία έχει αποδείξει ότι η ύπαρξη παρακρατικών μηχανισμών και η αγαστή συνεργασία με το καθεστώς και την αστυνομία είναι νομοτελειώδες γεγονός. Από τους χίτες και τους ταγματασφαλίτες της κατοχής, τους Μαγγανάδες και του Σούρληδες, τον Παπαδόγκωνα, όλους αυτούς που δολοφονούσαν κομμουνιστές και αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης μπροστά στα μάτια της χωροφυλακής αλλά και σε συνεργασία με την χωροφυλακή, τους Μάυδες του εμφυλίου που βίαζαν, που αποκεφάλιζαν νεκρούς αντάρτες για να εισπράξουν αμοιβή, ως τους δολοφόνους του Λαμπράκη και φτάνοντας στις μέρες μας, στην ΕΠΕΝ και τον Βορίδη με το τσεκούρι το 1985 στο Χημείο, τους νεοδημοκράτες Κένταυρους και Ρέιντζερς και τους δολοφόνους του Τεμπονέρα, Καλαμπόκα, Σπίνο και Μαραγκό το 1991 ως τους χρυσαυγίτες μαχαιροβγάλτες δολοφόνους όπως ο Ρουπακιάς, το κράτος και ιδιαίτερα η αστυνομία ανέκαθεν στήριζε τέτοια καθάρματα αφού τα χρησιμοποιούσε εφεδρικά εναντίον του «εσωτερικού» εχθρού. Πολύ απλά, η δουλειά του ΚΥΠατζή Μιχαηλιάκου βρισκόταν πάντα σε διατεταγμένη υπηρεσία στο βαθύ κράτος.

Μπάτσοι και φασίστες είναι τα οικίσια μαντρόσκυλα του κεφαλαίου. Η κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία και ο φασισμός είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή διαφορετικές μορφές επιβολής του καπιταλιστικού συστήματος. Κράτος και κεφάλαιο γεννούν το φασισμό, όπως λέει από παλιά ένα αναρχικό σύνθημα στην Ελλάδα. Αυτό αποδεικνύει κάθε ιστορική αναγωγή από το μεσοπόλεμο ως τα ερείπια που άφησε πίσω του ο Β΄ παγκόσμιος πόλεμος, κάθε ιστορική ανάλυση από το ναζισμό του Χίτλερ, τον φασισμό του Μουσολίνι στην Ιταλία, του Φράνκο στην Ισπανία καθώς και της μακρόχρονης ιδιάζουσας ιστορίας του φασισμού στην Ελλάδα. Γι' αυτό και η επαναστατική προσέγγιση της ιστορίας είναι μια σημαντική παρακαταθήκη για το επαναστατικό κίνημα.

Η ταξική μνήμη είναι το όπλο στα χέρια των λαϊκών στρωμάτων. Είναι η παρακαταθήκη που σαρκάζει την ιστορική παραχάραξη, το εφόδιο που δεν επιτρέπει να διεισδύσει στα

κατώτερα στρώματα η πλάνη, τα επίπλαστα διλλήματα, η ιδεολογική προπαγάνδα. Πόσο άλλωστε, την στιγμή που αυτός ο κόσμος υποβάλλεται στα δεινά της οικονομικής αφαίμαξης και της κρατικής καταστολής. Η ταξική μνήμη δεν είναι μνήμη χρυσόψαρου μέσα στην τηλεοπτική γυάλα να τρώει ότι του σερβίρουν, να αναπαράγει την ρητορική της εξουσίας. Η ταξική μνήμη είναι αυτή που μας διδάσκει ότι ο καπιταλισμός χρησιμοποιούσε όποτε έκρινε για να διεκπεραιώνει τις ορέξεις του, πότε τη δημοκρατία και πότε τον φασισμό. Η ταξική μνήμη μας πληροφορεί ότι όποτε χτυπήθηκαν «μέσα στα δημοκρατικά πλαίσια» οι φασίστες, σύντομα τους επανέφεραν. Από τους ναζί στη μεταπολεμική Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας έως την Ελλάδα, από τον τραμπούκο Γκοντζαμάνη έως τον αρχιβασανιστή της χούντας, τον Μάλλιο, η εκάστοτε εξουσία τους παρείχε όχι μόνο ασυλία αλλά και αξιώματα σε κρατικές θέσεις.

Από την άλλη, θα πρέπει να επισημάνουμε και το θεωρητικό τέλμα αυτών που κατέχουν την ταξική μνήμη, αλλά απέχουν σταθερά από τον ταξικό πόλεμο. Η ιστορική γνώση πολλές φορές μετατρέπεται σε άγκυρα. Οι αντιστεκόμενοι μετατρέπουν την ταξική μνήμη σε ιστορικό βαρίδι, παρελθοντολογούν αρμενίζοντας στο εχτές, δίχως να επεξεργάζονται την επικαιροποίηση του αγώνα στο σήμερα. Η οπορτουνιστική αριστερά, και όχι μόνο αυτή, κομπορρημονεί σε διαλέξεις, σε ακαδημαϊκές ιστοριογραφίες και στο δια ταύτα παραμένει προσκολλημένη σε άνευρες καταγγελίες. Θεωρία δίχως πράξη είναι λόγια του αέρα. Η ταξική συνείδηση υφίσταται, αποκτά την υπόσταση που της αρμόζει, ενσαρκώνεται στην αυτενέργεια, στην συναυτουργία και ενεργητική εμπλοκή, στην χάραξη επί χάρτου του ανατρεπτικού σχεδίου μέχρι την τέλεση της πρακτικής του εφαρμογής. Σε διαφορετική περίπτωση παρακολουθείς στωικά να σε σφάζουν.

Αν είναι να πρέπει να ξαναειπωθεί, ας είναι. Μπάτσοι και φασίστες είναι τα οικόσιτα μαντρόσκυλα του κεφαλαίου. Η κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία και ο φασισμός είναι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος - του καπιταλιστικού συστήματος.

Οι φασίστες είτε ως ναζί είτε ως εθνικοσοσιαλιστές είτε ως Έλληνες εθνικιστές δεν έλειψαν ποτέ από την Ελλάδα. Από την δικτατορία της 4ης Αυγούστου του Μεταξά, τους συνεργάτες των ναζί, τους χίτες, γερμανοτσολιάδες και τους δοσίλογους κατά την διάρκεια της κατοχής και της εθνικό - απελευθερωτικής αντίστασης του Ε.Α.Μ - ΕΛ.Α.Σ, από τις αμερικάνικες ναβάλμ για την καταστολή της εποποιίας του Δημοκρατικού Στρατού, το εκτελεστικό απόσπασμα, τις διώξεις και τα ξερονήσια, μέχρι τους Γκοντζαμάνηδες που έχαιραν ασυλίας πριν την επταετία των συνταγματαρχών και που έλαβαν αξιώματα κατά την διάρκειά της, από την υπόθαλψη των χουντικών «σταγονιδίων» έπειτα από την «αλλαγή φρουράς» του καθεστώτος και βαίνοντας προς την μεταπολίτευση, από την ΕΠΕΝ έως την εφεδρική χρήση τους ως Χρυσή Αυγή στην παρούσα περίοδο της οικονομικής κρίσης – οι φασίστες ήταν πάντα εδώ. Δεν είναι παροδικό μόρφωμα, δεν είναι πυροτέχνημα πλάνης και αυτή η ταξική μνήμη είναι διαφωτιστική για την αντίληψη του τακτικισμού, των σκοπιμοτήτων και της βαθιάς κατανόησης της φύσης του φασισμού.

Παράλληλα ως υποσημείωση και ενώπιων της υπάρχουσας πολιτικής αποσταθεροποίησης του συστήματος, η γκεμπελική προπαγάνδα των Μ.Μ.Ε διαρρέει ανά διαστήματα πληροφορίες περί κίνδυνου πραξικοπήματος. Από τον στρατηγό Φράγκο Φραγκούλη, τις υπόγειες και σκοτεινές συζητήσεις σε συνωμοτικούς κύκλους, μέχρι και την αυτοτελή κατάληψη της εξουσίας από την Χρυσή Αυγή, αυτές οι «διαρροές» στο αποτέλεσμά τους θωρακίζουν την εξουσία και εξυγιαίνουν το προσωπίο της. Η ταξική μνήμη μας ενημερώνει ότι το καθεστώς του ολοκληρωτισμού που εγκαθιδρύεται, δεν συντελείται πάντα μέσω μιας αυτόματης μετάβασης, μίας απότομης διαδικασίας όπως γνωρίζουμε από την εξουσιαστική επιλογή της παλινόρθωσης ή του στρατιωτικού πραξικοπήματος.

Αυτή η ταξική μνήμη του ριζοσπαστικού κινήματος, έστω συμπυκνωμένη και ως νύξη, είναι ένα από τα θεμέλια για την πολιτική στρατιωτική συγκρότηση, οργάνωση και

αντεπίθεση του επαναστατημένου προλεταριάτου. Επικαιροποιημένη στο σήμερα συντελεί μόνο ως εφιαλτήριο για επαναστατικά εγχειρήματα, που συνδεδόμενα θα επισπεύσουν τον ρεαλιστικό ταξικό πόλεμο για την καθολική ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος στην Ελλάδα. Για την ταξική αντεπίθεση στη χώρα που περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στην Ευρώπη, η κρίση και οι πολιτικές αντιμετώπισής της έχουν επιφέρει τις πιο ακραίες συνθήκες φτωχοποίησης. Για την αντεπίθεση που θα συμπαρασύρει τους προλετάριους στην Ευρώπη. Για την καθοριστική έφοδο που θα αντεπιτεθεί στο ξένο και εγχώριο κεφάλαιο, το κράτος και το φασιστικό παρακράτος του. Για την κατάλυση της αστικής δημοκρατίας και της οικονομικής δικτατορίας των αγορών που υπηρρεί.

Ο αόρατος εμφύλιος της κοινωνικής αντίστασης με το βαθύ κράτος

Ας έρθουμε λοιπόν, στην ιστορία του σύγχρονου κράτους και του φασιστικού παρακράτους του. Ευελπιστώντας μέσα από αυτό στην διεύρυνση της κοινωνικής ταξικής αυτομόρφωσης και στο θεωρητικό εξοπλισμό του ριζοσπαστικού κινήματος.

Τα γεγονότα από την «αλλαγή της φρουράς», από το '74 έως σήμερα, των εφεδρικών ταγμάτων, των κοινών μυστικών πρακτόρων της Ν.Δ - ΠΑΣΟΚοκρατίας που τάζαν τον ΚΥΠατζή Μιχαολιάκο, τους αμετανόητους χίτες, τους βασιλόφρονες και χουντικούς λύνοντας και μαζεύοντας ανά συγκυρία το λουρί τους, όπως και από την άλλη, η αμέτοχη στάση της αριστεράς για αυτές τις «κρυφές» αλήθειες, που εγκλωβίστηκε στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι με την ιδεολογικοποίηση της φυγομαχίας και τη γνωστή πρακτορολογία, είναι γεγονότα, πληροφορίες, στοιχεία γνωστά σε όλο το πολιτικό φάσμα. Όμως, μπροστά στην δολοφονία του Φύσσα όλοι τους υποκρίνονταν τους ανήξερους.

Ας αναφέρουμε τα πιο κομβικά: Στα πρώτα

μεταπολιτευτικά χρόνια, χρόνια ταραγμένα που ο λαός επιζητούσε την αποχουντοποίηση, χρόνια κοινωνικού ταξικού πολέμου και εργατικών αγώνων μέσα στα εργοστάσια, οι ακροδεξιές οργανώσεις είναι δεκάδες. Με νωπές ακόμα τις πληγές από την χούντα, στις εκλογές του 1977 διακρίνεται η Εθνική Παράταξη του Σπύρου Θεοτόκη συγκεντρώνοντας 6,82% των ψήφων. Εν συνεχεία τη σκυτάλη παίρνει η ΕΠΕΝ με πρόεδρο του κόμματος τον τέως πραξικοπηματία Γεώργιο Παπαδόπουλο. Κατά την δεκαετία του '70 η Νέα Τάξις του Δ. Ναστούλη θα επιδοθεί σε βομβιστικές ενέργειες εναντίον αθηναϊκών κινηματογράφων που πρόβαλαν ταινίες «κομμουνιστικής και εβραϊκής προπαγάνδας». Το '77 θα διεξαχθεί δίκη στην Ελλάδα για τις «πατριωτικές ενέργειες» που πραγματοποίησε η Νέα Τάξις. Ο Κ. Πλεύρης και ο Ν. Μιχαλολιάκος θα καταδώσουν στεγνά τον Α. Καλέντζη τηρώντας έτσι τον διαχρονικό αξιακό κώδικα των φασιστών, του δοσιλογισμού, από τότε μέχρι τώρα. Η Νέα Τάξις ήταν διεθνής οργάνωση που φιλοδοξούσε να αποτελέσει την διεθνή των ευρωπαϊών ναζιστών. Ως Ordine Nuovo θα «μεγαλουργήσει» στην Ιταλία με πολύνεκρες τυφλές βομβιστικές επιθέσεις κατά πολιτών: πλατεία Φοντάνα στο Μιλάνο, στο τρένο Ιταλικούς, στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια. Αυτά τα γεγονότα έχουν χαραχτεί στη μνήμη του ιταλικού λαού ως σφαγές του κράτους για την εφαρμογή της στρατηγικής της έντασης.

Τέλη δεκαετίας '70 εμφανίζεται το περιοδικό της Χρυσή Αυγή με εξόφθαλμο ναζιστικό περιεχόμενο. Το απαρτίζουν μέλη από παρέες σκινάδων και αστυνομικοί. (Ανδρασκέλας κ.α.). Το '84 παίρνει το δαχτυλίδι από τον Γ. Παπαδόπουλο ο Ν. Μιχαλολιάκος και ηγείται της ΕΠΕΝ ο οποίος είναι γιός του απόστρατου αξιωματικού του στρατού ξηράς Γ. Μιχαλολιάκου, με αντικομμουνιστική δράση κατά την διάρκεια της κατοχής και του εμφυλίου. Στο ξενοδοχείο Caravel την ίδια χρονιά η ΕΠΕΝ διοργανώνει πανευρωπαϊκό νεοναζιστικό συνέδριο. Συμμετέχει ο Ζ. Μ. Λεπέν του γαλλικού Εθνικού Μετώπου, παρίσταται ο Μ. Βορίδης, σημερινός κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της ΝΔ ενώ φημολογείται ότι

το μήνυμα του Γ. Παπαδόπουλου φροντίζει να μεταφέρει ο Τ. Μιχαλόλιας, αδερφός του «φύρερ» με διασυνδέσεις στους επιχειρηματικούς κύκλους, νομικός σύμβουλος της ΠΑΕ Ολυμπιακός, συνδέεται σήμερα με έναν σημαντικό χρηματοδότη της Χ.Α, τον εφοπλιστή Μαρινάκη. Παρουσιάζει θεάρεστο έργο ως συνήγορος στους Παπαδόπουλο, Κοσκωτά, Εφραίμ, Περίανδρο, Τσοχατζόπουλο και τώρα στον αδερφό του.

Το συνέδριο του Caravel θα δεχτεί οργανωμένη επίθεση αναρχικών. Το '85 οι φασίστες παρουσιάζονται ως «αγανακτισμένοι πολίτες» έξω από το κατελημμένο Χημείο και ως συνήθως, πλάι - πλάι στις δυνάμεις καταστολής. Το '86 ο Μιχαλολιάκος θα αποχωρήσει από την ΕΠΕΝ ξανανοίγοντας το μαγαζί της Χρυσής Αυγής.

Κάθε πολιτικό πρόσωπο του συστήματος γνώριζε και σώπαινε. Από το ΠΑ.ΣΟ.Κ και τα δύο Κ.Κ.Ε όταν κατήγγειλαν τους «προβοκάτορες» και τα «χουντικά σταγονίδια», μέχρι την Ν.Δ. των rangers και των κενταύρων που ερμήνευε τις κοινωνικές συγκρούσεις έντεχνα σε «αριστεροχουντισμό» μαγειρεύοντας από τότε την θεωρία των δύο άκρων.

Αλλά ας επανέλθουμε στο «κοινωνικό» έργο της Ν.Δ-Χρυσής Αυγής. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 και μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβίας, το ζήτημα της πρώην Γιουγκοσλαβικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας είναι βούτυρο στο ψωμί της Χ.Α. όπου δείχνουν να έχουν την ίδια «υπερπατριωτική» γραμμή με τον Σαμαρά, τότε υπουργό Εξωτερικών της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Όπως υπαρξιακό λόγο στα ρατσιστικά αντανакλαστικά τους δίνει η έλευση χιλιάδων Αλβανών μεταναστών μετά την κατάρρευση του καθεστώτος Αλία. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '90, δεκαετία που κυριαρχεί ο νεοφιλελευθερισμός, όλες οι κυβερνήσεις χαίρουν της αρωγής των φασιστών -και της Χ.Α.- στον τομέα της διατήρησης της τάξης και της ταξικής ειρήνης, καθώς συνδράμουν ανοιχτά στο έργο της καταστολής εξεγέρσεων και αντιστάσεων πλάι στα ΜΑΤ ως «αγανακτισμένοι πολίτες»: Στις κινητοποιήσεις των μαθητών τον Οκτώβρη του '91, στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '95,

στα εξεγερσιακά γεγονότα με την κατάληψη της Παντείου και της ΑΣΟΕΕ από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές τον Απρίλη του '95 που έγιναν ως απάντηση στο μαχαίρωμα αναρχικού - καταληψία στέγης στην Αθήνα από φασίστα...

Σε αυτά τα πρώτα έτη της δεκαετίας του '90 έχει εισβάλει η ιδιωτική τηλεόραση στη ζωή της χώρας. Οι δημοσιογράφοι τότε, οι ίδιοι που σήμερα θεωρούνται καταξιωμένα φερέφωνα, αναμασάν την προπαγάνδα που βάλει εναντίον του «προβοκάτορα» και της «μειοψηφίας» και υπερασπίζεται τους «αγανακτισμένους πολίτες». Εξαιρεση, σαν σήμερα, που θα συναγωνιστούν οι δημοσιογράφοι ποιος είναι ο πιο «αντιφασίστας», θα αποτελέσει ο Νοέμβρης του '93, έπειτα από το χαραγμένο με σβάστικα πρόσωπο μαθήτριας λυκείου και της ακόλουθης μαζικής πορείας που θα διαδηλώσει και θα συγκρουστεί με τις δυνάμεις καταστολής. Ο προπαγανδιστικός λόγος των ΜΜΕ θα επιστρέψει στις «ακροκινούμενες ομάδες» και στο «συμμοριτοπόλεμο» μεταξύ φασιστών και αναρχικών. Το '98 έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων ο Α. Ανδρουτσόπουλος μαζί με τον Παναγιώταρο και την γνωστή τότε γκρούπα θα επιθεθεί σε αριστεριστές τραυματίζοντας σοβαρά τον Δ. Κουσουρή. Η Χρυσή Αυγή αδειάζει τον Ανδρουτσόπουλο (Περίανδρο), με τον ίδιο τρόπο που αδειάζει σήμερα τον Ρουπακιά.

Το 2000 ο νυν βουλευτής Παναγιώταρος, συνέταιρος του πράκτορα Α. Βαβύλη, μαχαιρώνει στην κοιλιά καταληψία έξω από την Βίλλα Αμαλίας. Στις τελευταίες δεκαετίες ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας έχει εμποτιστεί με το ρατσιστικό δηλητήριο των Μ.Μ.Ε. Η αλβανική υπηκοότητα έγινε συνώνυμη με την εγκληματικότητα και με την ταξική κατωτερότητα. Το ωφέλιμο συναπάντημά τους εκδηλώνεται στο εθνικιστικό πογκρόμ κατά μεταναστών στον αγώνα Ελλάδας-Αλβανίας με «επίσημο» απολογισμό έναν νεκρό στην Ζάκυνθο. Οι κάμερες της ολυμπιάδας στην πλατεία Ομονοίας όπου έγιναν επιθέσεις σε μετανάστες, «δεν λειτούργησαν» και οι δράστες διέφυγαν.

Οι φασίστες σε όλο αυτό το διάστημα βρίσκονται σε πλήρη κάλυψη και αγαστή συνεργασία με την ελληνική

αστυνομία. Λειτουργούν σε μια μακρόχρονη σχέση άλλοτε ως εντολοδόχοι και άλλοτε με την φιλοδοξία της αυτονομίας τους, αλλά πάντα κατόπιν εντολών ως σταθερός παρακρατικός μηχανισμός. Τα τάγματα εφόδου έχουν συσταθεί προ πολλού και καταγράφουν ανεπίσημα δεκάδες περιστατικά τραμπουκισμού και νυχτερινές επιδρομές μαχαιρωμάτων. Το κράτος με το παρακράτος λοιπόν, αλληλοτροφοδοτούνται συντηρώντας και οργανώνοντας το στρατόπεδο της αντεπανάστασης. Αναγραφή συνθημάτων, προπηλακισμός απεργών, βομβιστικές επιθέσεις κατά ανυποψίαστων πολιτών, εγκώμια και αμνήστευση των χουντικών, επαναφορά του λόγου περί «κομμουνιστοσυμμοριτών» στο Μελιγαλά, συνθήματα στην κηδεία του Μάλιου, πυροβολισμοί στου Ντερτιλή, νυχτερινά κυκλώματα, οίκοι ανοχής με ιδιοκτήτρια την Ζαρούλια, παραστρατιωτική υποδομή, γυμνάσια «πατριωτικών» πολιτοφυλακών με σπόνσορες μικροεπιχειρηματίες, εφοπλιστές, εκδοτικούς οίκους. Σε αυτές τις δεκαετίες οι φασίστες μπαινοβγαίνουν στις τρύπες τους, χειραγωγούνται και ελέγχονται από το βαθύ κράτος. Σε αυτές τις δεκαετίες οι μόνοι που τους κυνήγησαν, που τους χτύπησαν μην αφήνοντάς τους να σηκώσουν κεφάλι, κλείνοντας τα γραφεία τους το ένα μετά το άλλο (Κεφαλληνίας, Σολωμού, Σωκράτους) ήταν αναρχικοί, αντιεξουσιαστές και ελάχιστες εξαιρέσεις αριστεριστών.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής, σε αντίθεση με ότι λέει η κοινοβουλευτική αριστερά για λόγους αντιπολίτευσης, δεν είναι προϊόν της κρίσης. Υπήρχαν ανέκαθεν και έχαιραν ασυλίας από το κράτος, αλλά εκμεταλλεύτηκαν στο μέγιστο ως άρμοζε σε ένα πολιτικό φορέα την πολιτική αποσταθεροποίηση του συστήματος, την απαξίωση του κοινοβουλευτισμού, αλλά και την ατζέντα του αντί μεταναστευτικού ζητήματος και της ένδειας που έχει περιέλθει ο ελληνικός λαός. Διαδίδοντας ψεύδη, δημιουργώντας εντυπώσεις, υφαρπάζοντας με δόλο τη λαϊκή στήριξη, διείσδυσαν στο εσωτερικό του πολιτικού συστήματος που περιφρονούσαν δημόσια.

Την τελευταία δεκαετία το χρονολόγιο της φασιστικής

βίας πυκνώνει και ιδίως την τελευταία πενταετία κορυφώνεται. Αξίζει ο κάθε ένας να κάνει μια σύντομη ανασκόπηση των τελευταίων ετών, λίγο πριν και με την υπαγωγή της χώρας στο ΔΝΤ στο επίκεντρο της δίνης της οικονομικής κρίσης, να παραθέσει μια σειρά από γεγονότα και στοιχεία που προλείανε ο αποδεικνύουν την πολιτική στρατηγική των φασιστών. Το έδαφος συναγωνιστής τους Καρατζαφέρης και οι «αγανακτισμένοι κάτοικοι» του Αγίου Παντελεήμονα με τον Μαργκογιαννάκη να τους συμπαρίσταται. Στον Άγιο Παντελεήμονα εγκαταστάθηκαν πειραματικά ως κράτος εν κράτει και αρχίσανε το πογκρόμ εναντίον Αφγανών, Πακιστανών και άλλων μεταναστών με το πρόσχημα της εγκληματικότητας, με την πλήρη κάλυψη του τοπικού αστυνομικού τμήματος. Ακολουθώς και η περιοχή της πλατείας Αττικής περνάει υπό τον έλεγχό τους πάλι με τις γνωστές τακτικές των πογκρόμ, τους ξυλοδαρμούς, τις επιθέσεις κατά μαγαζιών μεταναστών, τους εμπρησμούς κατά αυτοσχέδιων τζαμιών κλπ. Παρόμοια γεγονότα συνέβησαν και σε άλλες γειτονιές όπως στην Κυψέλη και στο Παγκράτι. Τον Φεβρουάριο του 2008 μαζί με τα MAT επιτίθενται -ακόμα και με μολότωφ- εναντίον των αναρχικών που έκαναν αντισυγκέντρωση για το σόου της επετείου των Ιμίων. Όλη αυτή την περίοδο εξαπολύουν από κοινού με τα MAT επιθέσεις εναντίον της κατάληψης Βίλλα Αμαλίας. Στην εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 εκεί που μπορούσαν (π.χ. Πάτρα), έπαιξαν για πολλοστή φορά τον ρόλο των «αγανακτισμένων». Τον Φεβρουάριο του 2009 γίνεται η πρώτη απόπειρα δολοφονιών με χειροβομβίδα στο γεμάτο εκείνη την ώρα στέκι Μεταναστών στα Εξάρχεια. Ακολουθεί η πρώτη κεφαλαιοποίηση της δράσης τους όταν λίγους μήνες μετά την υπογραφή του μνημονίου, στις δημοτικές εκλογές του 2010 μπαίνει στο δημοτικό συμβούλιο της Αθήνας ο Μιχαλολιάκος. Το 2011 εξαπολύουν γενικευμένο πογκρόμ κατά μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας εκμεταλλευόμενοι την δολοφονία Καντάρη από Αφγανό. Ας μην ξεχνάμε το σπεκουλαδórico αβαντάρισμα πάνω στην σκευωρία της Marfin, την προσπάθεια του ακομματικού-διαταξικού εισοδισμού της

λαϊκής δυσφορίας και οργής τα δυο χρόνια κοινωνικής έντασης '10-'12, το απροκάλυπτο σπονσοράρισμα των Μ.Μ.Ε με την καταγιγιστική μαύρη διαφήμιση και το μακιγιάρισμα του «αντιμνημονιακού-αντισυστημικού» προσώπειου της Χρυσή Αυγής...

Έπειτα από όλα αυτά ακολουθεί η θριαμβευτική είσοδός τους στις εκλογές του 2012 στο κοινοβούλιο που «σιχαινόντουσαν», οι διαφημιζόμενες «αγαθοεργίες» με το διαπλεκόμενο «κοινωνικό έργο» που επιτελούσαν σε συσσίτια και αιμοδοσίες μόνο για Έλληνες, ο ρόλος τους στην ψήφιση των αντεργατικών νομοσχεδίων υπέρ τραπεζιτών και υπέρ εφοπλιστών, ναυτιλιακών και κατασκευαστικών εταιρειών, τα χρυσαυγίτικα ΟΑΕΔ της μαύρης εργασίας και της εισαγωγής των 15 ευρώ μεροκάματο, το μανάτζμεντ, τα ασύστολα ψεύδη, την κοινωνική δημαγωγία και το «αντιστάριλικο». Πατάνε πλέον σε στρωμένο χαλί.

Η αντεπανάσταση προνόησε, θωρακίστηκε, οργανώθηκε ιδεολογικά και πρακτικά. Πλέον επιτίθεται με κάθε μέσο με κάθε τρόπο.

ΝΔ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Η Ν.Δ. κέρδισε τον επισφαλή Σύριζα στις εκλογές του '12, παράγοντας διλλήματα εκφοβισμού και έχοντας σε μεγάλο μέρος την ίδια πολιτική ατζέντα με την Χρυσή Αυγή. Ο Σαμαράς επιδίδεται εξ' αρχής σε πολεμικές εξαγγελίες, επιδεικνύοντας σιδηρά πυγμή και έχει φροντίσει να καλέσει σε συσπείρωση όλους του δεξιού χώρου. Η Ν.Δ εκπροσωπείται -έχει επιλέξει για επικοινωνιακή εμπροσθοφυλακή- τους παραφασίστες Βορίδη, Κρανιδιώτη, Γεωργιάδη, Δένδια. Υπερασπιστές της οικονομικής πολιτικής και σε πλήρη σύμπνοια οι Προβόπουλος, Δασκαλόπουλος. Διορισμένος και εγκάθετος αναμεταδότης αυτής της πολιτικής της τρούικας, ο υπουργός οικονομικών Στουρνάρας.

Η Ν.Δ. αρχίζοντας τον πόλεμο κατά της κοινωνίας με «καθαρές κουβέντες» από την καταστολή της απεργίας στην

χαλυβουργία, κινήθηκε με πίστη και πειθαρχημένα στην στρατηγική της έντασης. Με επιστρατεύσεις απεργών και την κατάργηση εργασιακών κεκτημένων και δικαιωμάτων. Αναδιάρθρωσε εξ' αρχής την κατασταλτική συμπεριφορά, ελαστικοποίησε για άλλη μια φορά το νομικό οπλοστάσιο, διαμήνυσε την «τάξη και την ασφάλεια» προς το κεφάλαιο επιβάλλοντας δια του φόβου και της τρομοκρατίας την υπακοή στους εργαζόμενους. Προέβη σε μαζικές απαγωγές χιλιάδων μεταναστών αιχμαλωτίζοντάς τους στα γκουαντάναμο κέντρα φιλοξενίας, καταστέλλοντας τις εξεγέρσεις τους. Προέβη σε θεαματικές απαλλοτριώσεις κατειλημμένων δομών αντίστασης για να «βγάλει τις κουκούλες από τα καθάρματα» επιδεικνύοντας τις προθέσεις της αντεπανάστασης. Εφάρμοσε βασανιστήρια στους 15 συλληφθέντες της αντιφασιστικής μοτοπορείας. Εφόρμησε ως στρατός κατοχής στις Σκουριές σπάζοντας πόρτες στην Ιερισσό και ποινικοποίησε μαζικά τους κατοίκους για την διαφύλαξη των επιχειρηματικών συμφερόντων της ELDORADO GOLD και στην υπηρεσία της για εκδικητικά αντίποινα στο σαμποτάζ των κατοίκων στο εργοτάξιο της εταιρίας. Ενεπλάκη από κοινού κατά συρροή και κατά εξακολούθηση με τα τάγματα εφόδου της Χ.Α. προσφέροντάς τους πλήρη κάλυψη. Διακήρυξε την επιβολή του μονοπωλίου της κρατικής βίας, θέλοντας να καταστήσει με σαφή και κατηγορηματικό τρόπο ότι θα βασανίζει, θα δολοφονεί, θα αιχμαλωτίζει όποιον αντιστέκεται στην σύγχρονη εκδούλευση που έχει υπογράψει.

Η Ν.Δ. είναι αυτή που στην ουσία έρχεται να λειτουργήσει το κοινωνικό-ταξικό κάτεργο. Με διαλυμένη τη μικρομεσαία τάξη, με το κράτος σε πτώχευση, χιλιάδες χρεωμένα νοικοκυριά, χιλιάδες αυτόχειρες, χιλιάδες σε ουρές συσσιτίων, χιλιάδες σε ουρές στους ΟΑΕΔ, με εξαθλιωμένο τον ελληνικό λαό και στην επαιτεία. Η κυβέρνηση εφαρμόζει την πολεμική του νεοφιλελευθερισμού με την υφαρπαγή της δημόσιας και ιδιωτικής περιουσίας. Τα κόμματα της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ έχουν μείνει ήδη στην ιστορία ως αυτά που παρέδωσαν την χώρα, πλέον θα μείνουν και υπόλογα για την διαχείριση της εξαθλίωσης, το καθεστώς δουλείας, τη

μεταβίβαση του τρόπου παραγωγής στην βάση της οικονομικής ζωής. Η Ν.Δ. με ξαναμμένη την φασιστική δάδα, διοικώντας με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, με φοροληστρικές επιδρομές και ιδιωτικοποιήσεις κοινωνικών αγαθών διεκδικεί επάξια το success story το οποίο θέλει για το 2014 την ανεργία να ανέρχεται στο 35%, τους άστεγους σε 40.000, συρρικνώνοντας τα εισοδήματα με περικοπές και φορολογία κατά 55%, φτάνοντας τη μείωση των ονομαστικών μισθών στο 40%.

Σοβαρή Χρυσή Αυγή έχουμε και λέγεται Ν.Δ. Ευρωπαϊκό φασισμό έχουμε και ηγείται ο Αντώνης Σαμαράς. Η Ν.Δ. με τη Χ.Α. συνεργάζονται, συνέπιπταν και αλληλοτροφοδοτούνταν από τη μεταπολίτευση μέχρι και σήμερα. Ν.Δ και Χ.Α έχουν κοινή πολιτική ατζέντα και τους ίδιους εχθρούς. Ο Σαμαράς διακατέχεται από ιδεασμούς. Στα ταξίδια υποτέλειας που έκανε σε πολιτικούς και επιχειρηματικούς κύκλους σε Αμερική και Ισραήλ ζούσε το όνειρό του, θριαμβολογούσε για το χτύπημα στον κακέκτυπο και ασόβαρο φασισμό. Τα συγχαρητήρια που δέχτηκε από τους φονιάδες της διεθνούς ολιγαρχίας, αποτελούν ανέκδοτο. Πατώντας το κεφάλι του φιδιού αποσκοπεί η ασπόνδυλη ουρά να κουλουριαστεί στο πόδι του. Άδραξε την θαυμάσια ευκαιρία να δώσει άλλο ένα μήνυμα πυγμής περιμένοντας να τον συγχαρούν με τα δικά του κριτήρια. Φτώχεια και φασίστες παραμένουν, η κοινωνική ζωή ασφυκτιά, το σύστημα είναι κοινωνικά απόνομιμοποιημένο και δεν πειθεται κανένας.

Η λαϊκή θυμοσοφία από ανθρώπους που έχουν παλέψει με τα χρώματα, από τα κατώτερα στρώματα, διαθέτει ως γνώση και ένστικτο, ότι για να σκοτώσεις ένα φίδι του τσακίζεις το κεφάλι, το αποκεφαλίζεις και αν κάνεις και κέφι του κόβεις και τα πλευρά. Ο Σαμαράς όμως το θέλει ζωντανό και δεμένο, μια να δείχνει αυτό «το κακό απ' το οποίο μας φυλάει» και μια την φτώχεια. Εγγυητής πάση θυσία της ομαλότητας της εργασιακής εκδούλευσης με μόνιμο κράτος έκτακτης ανάγκης.

Παράλληλα όχι στο άλλο άκρο, αλλά σε άλλο σύμπαν, η οπορτουניστική κοινοβουλευτική αριστερά με την παράδοση

των πολιτικών διώξεων, την ιστορία της αντίστασης και τη μνήμη των αγώνων, χρόνια τώρα, καλές δεκαετίες, με την συνήθεια της θυματοποίησης στο στόμα, μπέρδευσε το παρά πόδας και το έκανε πατερίτσα για το ειρηνικό πέρασμα στον σοσιαλισμό.

Η Ε.Ε της Παγκοσμιοποίησης, η Ε.Ε του Ολοκληρωτισμού.

Σε αυτόν τον τόπο η εκάστοτε εξουσία υπήρξε πάντα τοποτηρητής. Εγκάθετοι, διορισμένοι κυβερνήτες, ξενόδουλοι που επιδίδονταν στην ταξική εκμετάλλευση των πληβειακών στρωμάτων, που ακόνιζαν τις ξιφολόγχες τους στο ανυπότακτο προλεταριάτο. Από την σύσταση του έθνους κράτους η Ελλάδα υπήρξε υποχείριο των μεγάλων δυνάμεων. Μεγάλες δυνάμεις και μεγάλες ιδέες. Πολιτικά και οικονομικά δεν άνηκε στην πραγματικότητα ποτέ στους Έλληνες. Όλα τα πολιτικά κόμματα ανεξαιρέτως υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι εντολοδόχοι των Μεγάλων Δυνάμεων. Η εθνική ανεξαρτησία υπήρξε πάντα πολιτικός αντιπερισπασμός των εγκάθετων κυβερνήτων και δημαγωγία για την αντιπολίτευση. Η εθνική ταυτότητα ήταν η παγίδα όπου χρησιμοποιείτο πάντα για την διασφάλιση της ταξικής ειρήνης.

Για να αντιληφτούμε τα τελευταία 25 χρόνια την πολιτική διακυβέρνησης του ελληνικού κράτους, θα πρέπει να την εξετάσουμε εντός των πολιτικών και οικονομικών διακρατικών της συμμαχιών, διεθνών συσχετισμών και ανακατατάξεων. Η οικονομική κρίση δεν αφορά μόνο την Ελλάδα και το δημοσιονομικό χρέος, αποτελεί όπλο μαζικής καταστροφής στα χέρια των τραπεζών εναντίον του προλεταριάτου μιας σειράς χρωμένων κρατών. Δεν συμβαίνει μόνο εδώ η ρητορική για την διαχείριση της κρίσης να βάζει στο στόχαστρο το δημόσιο κράτος, να περικόπτει τις προνειακές παροχές, να θεωρεί αναγκαίο κακό την ύπαρξη ενός πλεονάζοντος πληθυσμού που επιβιώνει από απορρίμματα, να θεωρεί την οποιαδήποτε κοινωνική πολιτική επιζήμια.

Σε αυτές τις τελευταίες δεκαετίες οφείλουμε να καταγράψουμε κάποιες από τις βασικές συνισταμένες που συντέιναν στον χαρακτήρα του ολοκληρωτισμού που έχει η Ευρώπη- φρούριο. Την Ε.Ε. τη στιγμή του ναυαγίου της, που οι τοποτηρητές μας θέλουν να είμαστε προσδεμένοι.

Από την θεαματική πτώση του τοίχους το '89 και ύστερα λαμβάνει χώρα μια μεταψυχροπολεμική προπαγάνδα, σπονσοράρεται βαθμιαία η ευρωενωστική καθαγίαση με την εξομοίωση του φασισμού και του κομμουνισμού. Είναι αυτή η προπαγάνδα της λήθης που στην σημερινή συγκυρία μέσω του προγράμματος «Ευρωπαϊκή μνήμη», μπορούν να μετέχουν «όλοι οι κοινωνικοί φορείς που προωθούν την ευρωπαϊκή ιδιότητα του πολίτη» επιδοτούμενοι έως 100.000 ευρώ, όπως αποκεντρωμένες διοικήσεις, δήμοι, περιφέρειες, ΑΕΙ και ΤΕΙ, ΜΚΟ, ερευνητικά ιδρύματα. Αυτές οι επιδοτήσεις δεν κόπτονται για την επιμόρφωση σχετικά με την χιτλερική θηριωδία και σε αναντιστοιχία για την αυταρχικότητα του σταλινικού κράτους, παραχαράσσουν τις ιστορικές συνθήκες, επιβάλλουν στην πρωτοκαθεδρία το μονοπώλιο της ευρωπαϊκής πολιτικής.

Επανερχόμενοι στα τέλη του '80 παρατηρούμε κύκλους ιστορικών να επιχειρούν τον αναθεωρητισμό της ιστορίας του ναζισμού, με μια αξιοσημείωτη εκδοτική δυναμική και πληθώρα άρθρων. Ο Χίτλερ παρουσιάζεται ως ο «σοσιαλεπαναστάτης που οι πολιτικές του υπήρξαν ευνοϊκές για την εργατική τάξη». Πως τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι φούρνοι εξόντωσης είναι προπαγάνδα των νικητών του πόλεμου. Αυτός ο ιστορικός ρεβιζιονισμός διαχέεται σταδιακά σε όλη την Ευρώπη.

Παράλληλα, η πτώση του τοίχους με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ επιφέρει μια καινούργια ταξική αναδιάρθρωση. Την ενσωμάτωση εκατομμυρίων υποτιμημένων προλετάρων που θα τροφοδοτήσουν την καπιταλιστική παραγωγή με άλλη μια παράταση ζωής μέχρι την έκρηξη της καπιταλιστικής κρίσης.

Έπειτα από την αλλαγή της χιλιετηρίδας, με την επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη, με τους πολέμους σε Αφγανιστάν

και Ιράκ, με την οργάνωση της παγκοσμιοποίησης των αγορών, και εκατομμύρια ανθρώπους από την βομβαρδισμένη και υποσιτιζόμενη καπιταλιστική περιφέρεια να δημιουργούν μεταναστευτικά караβάνια, αξίζει να σταθούμε σε δύο μείζονα σημεία στο εσωτερικό της Ευρώπης: Την αύξηση των αντιμεταναστευτικών και αντιτρομοκρατικών νομοθεσιών και την θωράκιση της Ευρώπης-φρούριο όπου στρατιωτικοποιεί την αστυνόμευση. Βιομετρικά συστήματα καταγραφής πρόσωπων και οφθαλμικών χαρακτηριστικών, κάμερες παρακολούθησης σε δημόσιους χώρους. Θέτει ειδικό καθεστώς ελέγχου για τους μουσουλμάνους επιβάτες, περιστέλλει ατομικά δικαιώματα. Τα κράτη της Ε.Ε. διολισθαίνουν σταδιακά σε αυταρχικότερες μορφές διακυβέρνησης και ελέγχου των υπηκόων τους καταργώντας παράλληλα εργατικές διεκδικήσεις.

Ο αντικομμουνισμός και το δόγμα της κρατικής τρομοκρατίας καταλαμβάνει όλο και περισσότερο έδαφος με μαζικές απελάσεις, με φράχτες και στρατόπεδα συγκέντρωσης. Με αύξηση των ποσοστών των ακροδεξιών κομμάτων (από την Δανία, το Βέλγιο, την Ουγγαρία, Αυστρία, Γαλλία, Ολλανδία, Ρωσία, μέχρι την Ιταλία). Ο εθνικισμός παραχαράζοντας την ιστορία από τον μεσοπόλεμο έως τα ερείπια του Β' παγκοσμίου πολέμου, ενώπιον της αποτυχημένης ενοποίησης των εταίρων και έναντι της πολυπολιτισμικότητας και των μεταναστευτικών ρευμάτων από Αφρική και Ασία, επανέρχεται στην γηραιά ήπειρο απενοχοποιημένος.

Σήμερα, η ακροδεξιά στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Χ.Α., εκμεταλλευόμενη τη διάχυτη δυσaréσκεια για το διεφθαρμένο πολιτικό καθεστώς των χρηματιστών και τραπεζιτών, αποπροσανατολίζει συνεχώς μέσα από την προπαγάνδα της, διαχέει τη σύγχυση ως προς τις αιτίες της κρίσης υποδεικνύοντας για αιτία την πολυπολιτισμικότητα και επί της ουσίας κατευθύνει τη δυσaréσκεια σε μονοπάτια ασφαλή για το σύστημα.

Ένα ρεύμα που αναδύεται διαρκώς ενάντια στην ΟΝΕ και την ΕΕ θα μπορούσε να είναι η αρχή μιας πανευρωπαϊκής ανατρεπτικής διαδικασίας, μια δεδομένη θέση και το υπό

διεκδίκηση ζητούμενο για κάθε επαναστατικό κίνημα. Αντί αυτού, η ισχυροποίηση των φασιστών κατευθύνει αυτή την τάση, επιζητώντας έναν πιο απροκάλυπτο κρατικό ολοκληρωτισμό, προς την πραγμάτωση του ευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού, προς τον ενταφιασμό της κοινωνικής αντίστασης και την άνοδο του εθνικισμού. Ιστορικά, ο εθνικισμός στο εσωτερικό κάθε χώρας, ραδιούργησε και εξανάγκασε στην ταξική εκχειρία, στην καθυπόταξη των κατώτερων στρωμάτων, στην διαταξική ομογενοποίηση καταπιεστών και καταπιεζόμενων. Ο εθνικισμός αποτέλεσε την ιδεολογία του μίσους, το καύσιμο κάθε κράτους για τον επεκτατισμό του. Για πρώτη φορά μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο στην Ευρώπη, ένα κομμάτι πληθυσμού των τριτοκοσμικών κοινωνιών μετατρέπεται επισήμως σε διακριτή υπό διωγμό κατηγορία. Ο ολοκληρωτισμός στον οποίον μεταβαίνει η Ε.Ε. ακόμα και αν καταστρέφει επιδεικτικά τις σβάστικες, έχει οικειοποιηθεί την στρατηγική τις τακτικές και την αυταρχικότητα του φασισμού. Αλλάζουν μόνο τα σύμβολα και τα χρώματα.

Η απελευθερωτική λαϊκή βία και η βία του καθεστώτος δεν ενώνονται, συγκρούονται.

«Κόλαση είναι σήμερα η κατάσταση της πατρίδας μας. Σφάζουν οι Γερμανοί, σφάζουν τα τάγματα ασφαλείας, σφάζουν και οι αντάρτες. Σφάζουν και καίνε.»
Από τον εναρκτήριο λόγο του Γ. Παπανδρέου στο συνέδριο του Λιβάνου, Μάιος 1944.

Στα λόγια αυτά του Γ. Παπανδρέου, πρωθυπουργού της μοναρχικής εξόριστης κυβέρνησης στην Μ. Ανατολή, φανατικού εχθρού του ΕΑΜ και σφαγέα του λαού στο συλλαλητήριο του ΕΑΜ τον Δεκέμβριο του 1944, αντικατοπτρίζεται η διαχρονική υποκρισία των χασάπηδων του λαού για την «καταδίκη της βίας από όπου κι αν προέρχεται». Την σκυτάλη από τον χασάπη των Δεκεμβριανών

του '44 έχουν πάρει και οι σημερινοί φασίστες με προεξάρχοντα τον Σαμαρά, με την φράση «καταδικάζουμε τη βία από όπου κι αν προέρχεται». Μια φράση όπου οι θύτες και τα θύματα εξομοιώνονται, οι καταπιεστές εξομοιώνονται με τους καταπιεσμένους με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που ο κατοπινός «Γέρος της Δημοκρατίας» εξομοίωνε την βία των Γερμανών και των προδοτών συνεργατών τους ταγματασφαλιτών με την βία των ανταρτών του ΕΛΑΣ. Πίσω από αυτή την φράση βρίσκεται η καταδίκη της λαϊκής αντίστασης και η πριμοδότηση της δικής τους βίας, της κρατικής και αστυνομικής βίας, της ληστρικής βίας, της υποδούλωσης του λαού. Έτσι, με τον ίδιο τρόπο η κυβέρνηση Σαμαρά εξομοιώνει την δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τους χρυσαυγίτες με την εκτέλεση των δύο ναζιστών χρυσαυγιτών στο Ν. Ηράκλειο. Εξομοιώνει την εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής με τον αντιστεκόμενο λαό της Β.Α. Χαλκιδικής και τον εμπρησμό του εργοταξίου της εταιρίας χρυσού στις Σκουριές. Με τον ίδιο τρόπο εξομοιώνει την δράση της Χρυσής Αυγής με την δράση των αναρχικών οι οποίοι είναι ο μοναδικός χώρος που έχει αντιμετωπίσει δυναμικά τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, ο οποίος μάχεται διαχρονικά ενάντια στο κράτος, ενάντια στις επιταγές του κεφαλαίου με τις μαζικές, βίαιες διαδηλώσεις εναντίον των μνημονίων.

Στην αφομοιωμένη στο σύστημα επίσημη αριστερά της καρπαζιάς που χρόνια τώρα μιλάει για «προβοκάτορες» και «σκοτεινά κέντρα ανωμαλίας» και που δεν απέτρεψε ούτε αντιστάθηκε στο ελάχιστο στη χούντα των συνταγματαρχών, απαντάμε ότι ο ένοπλος αγώνας και οι εκτελέσεις φασιστών ήταν πάγια πρακτική του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος, όπως έχει αποδείξει η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της Εθνικής Αντίστασης, όπου ιδιαίτερα στην Αθήνα εκτελέστηκαν από τον ΕΛΑΣ και την ΟΠΛΑ δεκάδες χίτες και ταγματασφαλίτες, χωροφύλακες και μέλη της Ειδικής Ασφάλειας που συνεργάζονταν με τους κατακτητές. Και βέβαια να μην ξεχνάμε και τον Μελιγαλά. Οι πατριώτες αγωνιστές πρόγονοί μας ξέρανε πώς να εξοντώνουν τους

φασίστες προδότες. Και όσο για τους δημοσιογράφους που μιλάνε ότι «πάγωσε η κοινωνία» από τις εκτελέσεις των δύο ναζιστικών αποβρασμάτων, δεν έχουν παρά να συγκρίνουν ποιες ήταν οι λαϊκές αντιδράσεις μετά την δολοφονία του Φύσσα, όπου δεκάδες χιλιάδες λαού διαδήλωσαν στο Κερατίνι, όπου η νεολαία συγκρούστηκε με τα ΜΑΤ και τους φασίστες συνεργάτες τους ενώ δεν υπήρξε καμιά απολύτως αντίδραση για τις εκτελέσεις των δύο χρυσαυγιτών στο Ν. Ηράκλειο. Ακόμα και οι ίδιοι οι χρυσαγίτες δεν μπόρεσαν να συσπειρώσουν τον κόσμο τους, να οργανώσουν μια διαδήλωση και αρκέστηκαν να μαζευτούν μερικές δεκάδες στο σημείο της εκτέλεσης των δύο μελών τους. Ο ελληνικός λαός έχει και ιστορική μνήμη και γνώση για το τι καθάρματα είναι οι φασίστες. Ο λαός και οι νεολαία εξεγείρεται και αντιδρά όταν δολοφονούνται παιδιά δικά του, όπως ο Γρηγορόπουλος ή ο Φύσσας και όχι όταν εκτελούνται φασίστες και μπάτσοι.

Η ιστορία έχει γραφτεί με αίμα και μελάνι. Το καλπάζουσας φαντασίας, ιστορικής διαστρέβλωσης, εσκεμμένης πολιτικής σύγχυσης και παραπλανητικό ιδεολόγημα των δύο άκρων, πέραν του ότι δεν αποτελεί ευφυολόγημα αλλά συνέχεια του «αριστοροχουντισμού», τείνει να οριστεί ως αιχμή του δόρατος της στρατηγικής που ασκεί η κυβέρνηση για την επερχόμενη εκλογική αναμέτρηση και φυσικά, όχι μόνο ενόψει αυτής.

Ο αστικός πολιτικός κόσμος, την στιγμή που τρίζουν τα θεμέλια του, συντηρητικοποιείται, οσφραίνεται την διάχυτη οργή που θέλει να του επιτεθεί και βγάζει τα νύχια του, για αυτό και καλείται να εξεταστεί για την συνοχή του συνταγματικού τόξου, για την συνοχή της άμυνάς του και την ευθυγράμμιση της επίθεσής του. Για να βάλει ομόθυμα τα βέλη του εναντίον κάθε ριζοσπαστικής έκφρασης από τα κάτω. Εναντίον κάθε προοπτικής ριζοσπαστικοποίησης των αγώνων και των κοινωνικών αντιστάσεων, εναντίον κάθε επαναστατικού εγχειρήματος που διασαλεύει το νόμο και την τάξη τους διαρρηγνύοντας το «άτρωτο» προσωπείο του κράτους.

Τα βέλη τους αποσκοπούν μόνο εναντίον του κόσμου

της αντίστασης. Η αριστερά, ακόμα και αν επικαλείται τις αιτίες της αντίστασης για ευνόητους πολιτικούς λόγους, δεν θα διστάσει να ταυτιστεί με την δεξιά, αν δει το θεμέλιο του κοινοβουλευτισμού να καταρρέει. Η νομική ελαστικότητα του συνταγματικού τόξου διασφαλίζει το βεληνεκές του χτυπήματος προς οποιαδήποτε απομακρυσμένη αντίσταση δεν αφομοιώνεται, και διασφαλίζει τα δεδουλευμένα για την διεύρυνση του νομικού οπλοστασίου. Συνέρχονται πάνω στους κοινούς τους φόβους, θωρακίζονται για την άμυνα τους, απαιτώντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής στο σύστημα. Οι πολίτες αυτού του τύπου θα πρέπει να δηλώσουν ιδεολογική υποταγή στην έννομη τάξη. Να αποκηρύξουν ρητά κάθε ιδέα που προτρέπει στην ανατροπή και κατάλυση του πολιτεύματος. Να αποκηρύξουν μετά βδελυγμίας «την βία από όπου κι αν προέρχεται» και να αποδέχονται παθητικά το κρατικό μονοπώλιο της βίας και την ταξική τρομοκρατία της εκδούλευσης.

Παρενθετικά ως αντεπιχείρημα σε αντιλήψεις που κυρίως προέρχονται από όσους αποποιούνται τις ευθύνες τους και αναθέτουν την επέλαση του κεφαλαίου στην εγγενή εθελοδοουλία της κοινωνίας ή σε αυτούς που δεν έχουν συλλογική συνείδηση άρα και επαναστατική σκέψη καταδικάζοντας την κοινωνία συλλήβδην ως εκφασισμένη, καταθέτουμε την αντίρρησή μας παραπέμποντας ίσως, σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος σε όλες τις κοινωνίες είχε πάντα την ανάγκη για ειρήνη και ευημερία. Είχε ανάγκη την ομαλή συμβίωση, σε αντίθεση με την αστική φιλοσοφία που τον αντιμετωπίζει εν τη γενέσει του ως μοχθηρό και ανταγωνιστικό όν που έχει ανάγκη την πειθάρχησή του απ' το κράτος-Λεβιάθαν. Οι συνθήκες που μας περιβάλλουν, ορίζουν και την κοινωνική συμπεριφορά. Τα οικονομικά συμφέροντα, οι «αξίες» του ατομικισμού και του ανταγωνισμού, τα αστικά ιδεολογήματα, το κράτος και τα αφεντικά είναι οι διαχρονικοί υπαίτιοι των κοινωνικών δεινών. Όποτε στο πέραςμα των αιώνων καλυτέρευσε η ζωή των ανθρώπων, αυτό οφειλόταν στην σπίθα που άναψαν κάποια πολιτικά υποκείμενα, κάποιοι επαναστατικός φορέας

που ανέλαβε τις ευθύνες του, που είχε συλλογικό σχέδιο για τον κοινωνικό μετασχηματισμό, που είχε σύμπνοια λόγου και πράξης. Όποτε μέσα στην ιστορία ανάσανε η κοινωνία και προχώρησε η ανθρωπότητα ένα βήμα πιο κοντά στην ελευθερία, έγινε μέσα από εξεγέρσεις, κοινωνικούς τριγμούς και απελευθερωτικές διεργασίες, έγινε μέσω της πολιτικής ανυπακοής και της βίαιης κοινωνικής επανάστασης. Για να ζήσουμε λοιπόν ελεύθεροι πρέπει να σπάσουν τα δεσμά, για να σπάσουν οι αλυσίδες χρειάζεται βία. Για να γκρεμιστούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι φράχτες, οι φυλακές χρειάζεται βία. Για να καεί το μπουρδέλο η βουλή χρειάζεται βία που θα συντρίψει τους έμμισθους πραιτοριανούς ή τους εθελοντές προστάτες του κοινοβουλίου. Για να βγούμε από την κρίση, από τον πόλεμο τον οποίο μας χτυπάνε κάθε μέρα, χρειάζεται βία, χρειάζεται ο αντίστοιχος κοινωνικός- ταξικός πόλεμος.

Στην οικονομική συγκυρία της κατεχόμενης επιβίωσης που μας έχουν υποβάλει, κάθε πυροσβεστική ρητορική, αν δεν είναι αφελής ή θρασύδειλη είναι ύποπτη. Οι πολιτικοί οπορτουνιστές, αυτοί με τη ρηζικέλευθη φρασεολογία, όποια αιτία και αν έχουν, από όποιες ιδεοληπτικές αγκυλώσεις και αν διακατέχονται, από όποια ντετερμινιστικά ή άλλα κριτήρια εκπορεύεται η τροχοπέδη τους, εντός των αντικειμενικών συνθηκών, εντός της συνεχόμενης κοινωνικής λεηλασίας που δεχόμαστε, όταν ανακόπτουν την επαναστατική βία, συνηγορούν ουσιαστικά στο κρατικό μονοπώλιο της βίας, συνηγορούν στην καθεστωτική βία, στην βία του κράτους και του παρακράτους. Για να τελειώνουμε λοιπόν με την θεωρία των «δύο άκρων», το μόνο «άκρο» που υπάρχει είναι το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα, είναι η βία του καθεστώτος, η βία του κεφαλαίου, του κράτους και του παρακράτους.

Ο κάθε ένας που ευαγγελίζεται την κοινωνική απελευθέρωση από τους εγκάθετους κυβερνώντες και από την οικονομική αφαίμαξη που επιβάλουν -ή ακόμα και την ανεξαρτησία της χώρας από Δ.Ν.Τ. από Ε.Κ.Τ. και από Ε.Ε-, από τις διεθνείς αγορές της πλουτοκρατίας, που με όπλο μαζικής καταστροφής το δημοσιονομικό χρέος επέβαλαν την

εξαθλίωση, την ραγδαία φτωχοποίηση του λαού μας, την ανήλεη εκμετάλλευση ντόπιων και ξένων εργατών, τη μόνη βία που πρέπει να αποκηρύξει επιστρέφοντάς την εκεί απ' όπου προέρχεται, είναι η αντικοινωνική βία του εχθρικού στρατοπέδου, είναι η βία του καθεστώτος. Είναι η «ηθικοπλαστική» βία των Μ.Μ.Ε, η τρομοκρατία που εξαπολύουν καθημερινά μέσα σε κάθε σπίτι. Είναι η απεργοσπαστική και τραμπούκικη βία που προστατεύει τα συμφέροντα του εγχώριου και διεθνούς κεφαλαίου, που ανοίγει το δρόμο για την σαρωτική επέλαση του νεοφιλευθερισμού. Είναι η βία της εμπροσθοφυλακής του κεφαλαίου, του φασιστικού παρακράτους κατά ανήμπορων μεταναστών, κατά των ιδεολογικών τους αντιπάλων. Η βία της λευκής τρομοκρατίας και της ταξικής τρομοκρατίας εναντίον των λαϊκών στρωμάτων.

Η ακρότητα που πρέπει να αποκηρυχτεί και η βία που πρέπει να επιστραφεί, βρίσκεται στα αποτελέσματα της οικονομικής πολιτικής και στην πολιτικάντικη διαχείρισή τους. Την βία τους που είναι κατά ενός ολόκληρου πληθυσμού, που βρίσκεται στις ουρές των συσσιτίων του δήμου, της εκκλησίας ή ακόμα της Χρυσής Αυγής. Στις ουρές του Ο.Α.Ε.Δ., τις κατασχέσεις κατοικιών, τα χαράτσια της Δ.Ε.Η. και το κομμένο ρεύμα. Στις τηλεφωνικές απειλές των εισπρακτικών εταιρειών, τα χρεωμένα νοικοκυριά, τις απλήρωτες δόσεις. Στα γεννόσημα, τα κλειστά νοσοκομεία, τις τσεκουρωμένες συντάξεις. Στα υποσιτιζόμενα παιδιά που λιποθυμούν στα σχολεία, την δημόσια εκπαίδευση που διαλύεται. Στην αύξηση της θνησιμότητας, σε αυτούς που πεθαίνουν αργά και βασανιστικά από τη φτώχεια γιατί δεν έχουν να φάνε, γιατί δεν έχουν φάρμακα, γιατί κρυώνουν, γιατί «τρελαίνονται». Στους επαίτες και τους άστεγους που πληθαίνουν και κοιμούνται στους δρόμους. Στα ενεχυροδανειστήρια που πλημύρισαν τις πόλεις, τους σύγχρονους μαυραγορίτες που καταφεύγει ο κόσμος εξαγοράζοντας την επιβίωσή του. Στους άνεργους, όπως ο Θ. Καναούτης, που πέταξαν από τα Μ.Μ.Μ για ένα εισιτήριο, στους μετανάστες που μεταξύ άλλων διώξεων, τους κατεβάζουν επίσης, μαζικά από τα Μ.Μ.Μ

ελέγχοντας και συλλαμβάνοντάς τους. Στον ίδιο τον αέρα που αναπνέουμε, τον θανατηφόρο από την αιθαλομίχλη που καπνίζουν όλο και περισσότερα σπίτια. Στους «αυτόχειρες» που πηδάνε από τις ταράτσες και τους αποκλεισμένους από κάθε μορφή κοινωνικής ζωής λόγω ανέχειας. Στις κλειστές ψυχιατρικές κλινικές και την αύξηση των ψυχικών νοσημάτων. ...Στον κυνισμό του συστήματος που μας γδέρνει «για το καλό μας», που δολοφονεί εν ψυχρώ «για την σωτηρία μας». Αυτή η καθημερινή βία αυτή η ακρότητα είναι ασυναγώνιστη και μόνο όποιος ωφελείται από αυτήν την εξομοιώνει με την βία της αντίστασης. Ο κόσμος της αντίστασης πρέπει να αναλάβει τις ιστορικές του ευθύνες. Να εμπλακεί στη μάχη, να εμπνεύσει και να καλέσει την κοινωνία να ορθώσει το ανάστημά της, να επαναστατήσει. Όσο παραμένει σκλαβωμένη, οι αφέντες θα τροχίζουν τα σπαθιά τους και θα σφάζουν τον λυγισμένο σβέρκο των φτωχών.

Όσοι ευελπιστούν και προτάσσουν την διέξοδο από την οικονομική κρίση πρέπει να αντιστρέψουν τον πόλεμο των αφεντικών. Αποσαθρώνοντας τους ταξικούς συσχετισμούς με απαλλοτρίωση και καταστροφή του πλούτου τους. Να οργανωθούν στην επαναστατική όχθη. Ρεαλιστικά και πρακτικά να εξοπλιστούν και να εφορμήσουν σε επίθεση κατά μέτωπο. Ο ανταρτοπόλεμος είναι ο πόλεμος του λαού, είναι η πιο πολύτιμη παρακαταθήκη που μας έχει δωρίσει για να αξιοποιήσουμε η ιστορία. Οι αντιστεκόμενοι πρέπει να υπερκεράσουν και να υπερβούν κάθε οπορτουνιστική ρητορική που συντηρεί την ηττοπάθεια και την φυγομαχία. Να οικειοποιηθούν και να υπερασπιστούν την βία που προέρχεται από τα κάτω, από την τάξη που εξεγείρεται για να καταργήσει τις τάξεις. Να υπερασπιστούν την βία που επιτίθεται στα σύγχρονα φασιστικά τάγματα ασφαλείας. Να επιστρέψουν την βία και την τρομοκρατία της ταξικής εκδούλευσης στα αφεντικά που τους εκμεταλλεύονται. Να εμπλακούν στην κοινωνική επανάσταση υπερασπιζόμενοι την ταξική τους θέση, τον αγώνα για την απελευθέρωση από τις κατοχικές κυβερνήσεις, από το αποικιακό προτεκτοράτο. Ως επαναστατικό προλεταριάτο που λαμβάνει θέση μάχης στην

ταξική αντεπίθεση, οφείλουμε να ριζοσπαστικοποιήσουμε κάθε ενδιάμεσο αγώνα που αναδύεται υπερβαίνοντας τα εκτονωτικά αντανακλαστικά χαρακτηριστικά. Να αυτοοργανωθούμε στην αντίσταση υπαγόμενοι προς την επαναστατική κατεύθυνση. Με καταδρομικές επιθέσεις στα κεφαλαιοκρατικά σύμβολα, δικτυώνοντας σταδιακά και εντείνοντας τις εφόδους μας μέσω ενός συνεπούς ανταρτοπόλεμου. Οικοδομώντας τις επάλξεις και οργανώνοντας τις απαραίτητες σπλατοθήκες, καταλαμβάνοντας νευραλγικές θέσεις της εξουσίας.

Σε αυτόν τον πόλεμο δεν πρέπει να πτοηθούμε, να καμφθούμε από τα αναμενόμενα αντίποινα και τις προβοκάτσιες του εχθρού. Ο εμφύλιος έχει ξεκινήσει προ πολλού ως αόρατος, με σταθερές λάμπσεις που υπενθυμίζουν την παρουσία του. Οι όχθες πλέον γίνονται διακριτές και ο καθείς ημών καλείται να πάρει θέση. Ως γενίτσαρος στην όχθη του κεφαλαίου, του κράτους και των φασιστών του ή ως επαναστάτης στον αγώνα που διεκδικεί με κόστος τη ζωή και την ελευθερία του, την απελευθέρωση από τον ζυγό της πολυεθνικής πλουτοκρατίας και των εγχώριων κοτζαμπάσηδων. Ελάχιστη απάντηση το αίμα τους, μόνη δικαιοσύνη η λαοκρατία.

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΣΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Μαχόμενες Λαϊκές

Επαναστατικές Δυνάμεις

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΑΠΑΝΤΗΣΗ
ΤΩΝ ΜΑΧΟΜΕΝΩΝ ΛΑΪΚΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΩΝ
ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΓΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΣΑΝ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ
ΣΤΟ ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Δεν υπήρξε ένοπλη επαναστατική ενέργεια ίσως τα τελευταία είκοσι χρόνια που να μην λαιδορήθηκε τόσο πολύ από εκείνους από την αριστερά, αλλά κυρίως από κάποιους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές αυτή τη φορά, που μιλούσαν για "προβοκάτσιες", "σκοτεινά κέντρα" κλπ, αποκαλύπτοντας τον πραγματικό τους ρόλο που δεν είναι άλλος από το να σπέρνουν την ηττοπάθεια, την θυματοποίηση και να δίνουν χέρι βοήθειας στην προσπάθεια του κράτους να απομονώσει και να καταστείλει επαναστάτες που έχουν επιλέξει τον ένοπλο αγώνα. Με αυτή την έννοια μας έκανε μεγάλη τιμή όλος αυτός ο συρφετός των "αγωνιστών" που ξεκινά από την επίσημη αριστερά, ΚΚΕ και Σύριζα, Ανταρσύα, αλλά κυρίως, αυτή την φορά πλειοδότησαν -και αυτό έχει μεγάλη σημασία- σε ένα εμετικό οχέτο κάποιοι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές. Αρκετό λοιπόν διάστημα μετά την ενέργεια αφότου καταλάγιασε όλη αυτή η λάσπη, επιλέγουμε να απαντήσουμε.

Η πρώτη μας επίθεση, η εκτέλεση των δυο χρυσαυγιτών και ο τραυματισμός ενός τρίτου -μια ενέργεια που μιλά από μόνη της-, προκάλεσε πολλές και διαφορετικές αντιδράσεις πολιτικά και κοινωνικά. Είμαστε βέβαιοι -και τέτοια μηνύματα έχουμε λάβει από πολλές μεριές - πως πολλοί ήταν αυτοί που υποδέχτηκαν ως θετική και επιβεβλημένη την επίθεση αυτή λόγω των αμέτρητων θηριωδιών των χρυσαυγιτών τα τελευταία χρόνια. Είμαστε βέβαιοι, πως ακόμα περισσότεροι την υποδέχτηκαν ως την "φυσική" αντίδραση στο δολοφονικό έργο των νεοναζί, ως αυτονόητο επιστέγασμα της δράσης τους που κλιμακωνόταν για χρόνια και έφτασε

στην πολιτική δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα. Και παρά τους ισχυρισμούς κάποιων ότι "το αντιφασιστικό αισθητήριο δεν χάρηκε με αυτή την επίθεση" (Σινιάλο) -προφανώς εννοούν το δικός τους αισθητήριο το οποίο και ορίζουν αυθαίρετως ως το γενικότερο αντιφασιστικό-, πολλοί ήταν αυτοί που χάρηκαν και επικρότησαν αυτή την επίθεση και ας θλίβει αυτούς που αρέσκονται να αφορίζουν και ελεεινολογούν. Το δηλώνουμε εξ 'αρχής πως το αντιφασιστικό αισθητήριο δεν είναι αυτό μιας χούφτας αναρχικών και αριστερών που τρομοκρατήθηκαν με την επίθεση φοβούμενοι τα αντίποινα και θεώρησαν σάφρον να ανταγωνιστούν την κυβέρνηση και τα κοινοβουλευτικά κόμματα σε καταδίκες και υβρεολόγια. Το αντιφασιστικό αισθητήριο πολλών ανθρώπων που δεν εγκλωβίζονται σε φοβικά σύνδρομα και σε πολιτικές σκοπιμότητες, χάρηκε και παραχάρηκε με την εκτέλεση των φασιστών. Ή τουλάχιστο την υποδέχτηκε ως μια δίκαιη απάντηση στα εγκλήματά τους. Αυτή είναι η αμείλικτη πραγματικότητα κόντρα στο κλίμα που φάνηκε πως ήθελαν να διαμορφώσουν κάποιοι, που με κυρίαρχο συναίσθημα -το οποίο και καθόρισε το πολιτικό τους κριτήριο- τον φόβο των αντιποίνων από τους νεοναζί, προέβησαν σε ανήθικες λασπολογίες, προβοκατορολογίες και ύβρεις για αυτή την επίθεση.

Ενώ λοιπόν, ήταν απολύτως αναμενόμενο το μένος της κυβέρνησης, των πολιτικών κομμάτων και των ΜΜΕ, όλων αυτών δηλαδή, που συντάσσονται στο λεγόμενο "συνταγματικό τόξο", δεν θα λέγαμε πως ήταν εξίσου αναμενόμενη η προσπάθεια ορισμένων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και κυρίως μέρος των αντιεξουσιαστών και των αναρχικών, να ευθυγραμμιστούν με το συνταγματικό αυτό τόξο ως η...ουρά του. Σε πολλές περιπτώσεις η ευθυγράμμιση έως και η ταύτιση ακόμα, θέσεων και απόψεων σχετικά με την ενέργεια, τα πολιτικά της αποτελέσματα, τις στοχεύσεις, αλλά και την προσέγγιση και "ανάλυση" της προκήρυξης που δημοσιοποιήσαμε, είναι ιστορικά πρωτοφανής και συνιστά μια αποκάλυψη για την πολιτική κατάσταση αλλά και κατεύθυνση ενός τμήματος της

πολιτικής αυτής τάσης, που θέλει πλέον μόνο κατ' όνομα όπως δείχνουν τα πράγματα να ονομάζεται αντικαθεστωτική ή αντισυστημική, αναρχική ή αντιεξουσιαστική. Αυτό το λέμε όχι γιατί θεωρούμε όποιον διαφωνεί με τις επιλογές μας ως αντεπαναστάτη, αλλά γιατί οι συγκεκριμένες κριτικές (αν μπορεί κάποιος να τις χαρακτηρίσει έτσι) στην ενέργεια, ακόμα και στην προκήρυξη, εμπειρείχαν την απόλυτη πολιτική εναντίωση στην βίαιη σύγκρουση όχι μόνο με τους φασίστες, αλλά -και το βασικότερο- με το καθεστώς συνολικότερα, μια απόλυτη εναντίωση στην "όξυνση της πολιτικής κατάστασης" η οποία και "θα στραφεί εναντίον τους", στην υπονόμηση της πολιτικής και κοινωνικής ομαλότητας.

Είναι ομολογουμένως μια δύσκολη δουλειά να μπαίνει κανείς σε αυτό τον οχετό με τις λασπολογίες, τις ύβρεις, τις εμετικές δηλώσεις νομιμοφροσύνης για να ξεχωρίσει κάποια τουλάχιστον πολιτικά στοιχεία που να μπορούν να αξιοποιηθούν σε μια πολιτική απάντηση. Η σημασία αυτής της απόφασης για εμάς δεν περιορίζεται στην αναγκαία απάντηση σε όλους αυτούς και την υπεράσπιση της επιλογής μας, αλλά θεωρούμε αναγκαία με αφορμή αυτές τις ανακοινώσεις, την πολιτική τοποθέτηση σε ζητήματα που άπτονται γενικότερα τον ταξικό και απελευθερωτικό αγώνα, μιας και το χάσμα που διανοίγουν οι σημερινές συνθήκες στο αντίπερα στρατόπεδο, ανάμεσα σε αυτούς που φιλοδοξούν να πολεμήσουν και σε αυτούς που θέλουν να "πολεμήσουν" το καθεστώς, θα φαίνεται όλο και μεγαλύτερο. Αν υπάρχει σήμερα αυτό το χάσμα -γεγονός ιδιαίτερα λυπηρό για εμάς-, δεν είμαστε εμείς οι υπεύθυνοι επειδή κάναμε αυτή την επιλογή δράσης, αφού σε τίποτα δεν ήταν ανταγωνιστική προς τις υπόλοιπες μορφές αγώνα. Αν υπάρχει αυτό το χάσμα είναι γιατί κάποιοι θεωρούν καθολικά την ένοπλη δράση ανταγωνιστική προς τις δικές τους πολιτικές επιλογές. Αυτό το φαινόμενο μάλλον θα οξύνεται όσο θα υπάρχουν αγωνιστές που θα προσπαθούν να αναβαθμίζουν τη δράση τους επιχειρώντας να αντεπεξέλθουν στις απαιτήσεις των δύσκολων πολιτικά καιρών που ζούμε. Και στη λασπολογία έπεται συνέχεια...

“ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ”, “ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ” ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ

Οι πρώτες εμετικές αντιδράσεις αμέσως μετά την επίθεση επικεντρώνονταν στην προβοκατορολογία. Η έκταση αυτής της απόπειρας λασπολόγησης και σπύλωσης ένοπλης ενέργειας είχε έκταση που ανάλογή της δεν έχει σημειωθεί στην ιστορία του αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα, εκτός της περιόδου που ξεκίνησε τη δράση της η 17Ν, η οποία δεχόταν επιθέσεις λάσπης από τμήμα της αριστεράς. Οι αναρχικοί εκείνης της περιόδου, επειδή δεν τους άγγιζε άμεσα η 17Ν λόγω αριστερών καταβολών και στόχων, δεν εκφράζονταν -δημοσίως τουλάχιστον- με τέτοιο τρόπο.

Αμέσως μετά την επίθεση στους χρυσαυγίτες, λες και ήταν έτοιμες και γραμμένες προκαταβολικά, οι δηλώσεις περί προβοκάτίας περίσσεψαν. Οι περισσότεροι πανικόβλητοι, ενέπλεκαν τα "σενάρια" για το ποιος έκανε την επίθεση" και μιλούσαν για "ξεκαθάρισμα λογαριασμών", "για πράκτορες", "προβοκάτορες" γενικώς, ακόμα και για τος ίδιους "τους χρυσαυγίτες" (!!!). Ο πανικός δεν είναι ποτέ καλός σύμβουλος για την πολιτική και η τρικυμία στο κρανίο που σημειώθηκε, ήταν αναμενόμενο να φέρει την γελοιοποίηση των συκοφαντών, κυρίως μετά την ανάληψη ευθύνης. Μπέρδεψαν τους "φетиχιστές της βίας" με τους "πράκτορες", τους "επαγγελματίες δολοφόνους" με τους "χρήσιμους ηλίθιους", τους "πράκτορες" και τους "προβοκάτορες" που "πολιτικά μπορεί να είναι και αναρχικοί" με τους "μπράβους και τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών" σε μια απίστευτη σαλάτα που συμπεριλάμβανε και τους φασίστες, οι οποίοι στην... απελπισία τους αποφάσισαν να βγάλουν μόνοι τους τα μάτια τους για να παίξουν αποτελεσματικά τον ρόλο του θύματος και να γίνουν συμπαθείς στην κοινή γνώμη! Πανικός και σύγχυση πρωτόγνωρη που έφερε αυτό τον απίστευτο οχετό. Και καλά, για τους εθνικιστές-οπαδούς των θεωριών συνωμοσίας και κάποιους "πυροβολημένους" αριστερούς που βλέπουν τη "λύση" σε πανεθνικά μέτωπα όπου συμπεριλαμβάνονται και "αγνοί εθνικιστές" όπως οι ψηφοφόροι της ΧΑ, οι "πράκτορες" ήταν "ξένες δυνάμεις", ή "δυνάμεις που πρόσβευαν τη συνέχιση της παγκοσμιοποίησης", "που ήθελαν την

αποσταθεροποίηση ή ήθελαν να πλήξουν τους ντόπιους εθνικιστές". Για τους αναρχικούς και τους ακροαριστερούς ποιας προέλευσης ήταν; Επίσης, αν κάποιοι πίστευαν ότι πρόκειται για "ξεκαθάρισμα λογαριασμών", γιατί δεν περίμεναν να δουν αν υπάρξει ανάληψη ευθύνης και βιάστηκαν να μιλήσουν; Και τι είναι αυτό που τους κάνει να βγάζουν αφορισμούς και ύβρεις σε ένα συμβάν που ενέχει αυτή την πιθανότητα; Όσον αφορά τους "χρήσιμους ηλίθιους" θα δούμε στη συνέχεια ποιοι είναι αυτοί. Αποτέλεσμα όλου αυτού του χυλού εμετικών σεναρίων και καταγγελιών ήταν να εκτεθούν πρώτα και κύρια οι ίδιοι. Μετά την ανάληψη ευθύνης, αφού ο πανικός και η παρόρμηση έδωσαν τη θέση τους στην ψυχραιμία και αφού έχουν και οι ίδιοι αντιληφθεί ότι η αποδοχή της ενέργειας -προς μεγάλη τους λύπη- ήταν κατά πολύ μεγαλύτερη της αναμενόμενης γι' αυτούς, σε αυτό το χυλό τσαλαβουτούν τώρα οι ίδιοι. Και δεν είναι να απορεί κανείς γιατί δεν περίμεναν την ανάληψη ευθύνης για να μιλήσουν και προτίμησαν να επιδοθούν σε αμέτρητες υβριστικές βλακειές, αφού ήταν επιτακτικότατο πολιτικό τους καθήκον να αφορίσουν ευθύς εξ' αρχής και μετά βδελυγμίας την επίθεση, αποποιούμενοι κάθε πιθανότητα να χρεωθούν κάποιου είδους πολιτικής συγγένειας με τη δράση αυτή, δηλώνοντας με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο "την αποστροφή τους" όπως έγραψαν κάποιοι, χαρακτηρίζοντας την ενέργεια ως έκφραση του "άλλου άκρου" εννοώντας στον αντίποδα της Χρυσής Αυγής, το οποίο "άκρο" φτάνουν στο σημείο να χαρακτηρίζουν "εξίσου αποκρουστικό, απεχθές και αντικοινωνικό". Ποια διαφορά έχει αυτή η φράση με τις κυβερνητικές δηλώσεις ή τις δηλώσεις άλλων κομμάτων; Αν είναι αποκρουστική και απεχθής γι' αυτούς η εκτέλεση δυο φασιστών ενεργών μελών μιας οργάνωσης που επιδίδεται σε μύρια εγκλήματα και δολοφονεί, τότε ο ταξικός πόλεμος δεν είναι για το ...στομάχι τους. Όσο για τον χαρακτηρισμό "αντικοινωνικό", αυτό το αντιστρέφουμε λέγοντας πως όχι μόνο ήταν βαθιάς κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης πράξη η ενέργεια αυτή, αλλά αντικοινωνική είναι αυτή η πολιτική συμπεριφορά που την καταγγέλλει.

"Η ΑΥΤΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΖΩΗΣ"

Ένα σημαντικότατο πολιτικό ζήτημα ανακύπτει από μια όχι μόνο πολιτική, αλλά και ηθική κατά τα γραφόμενα προσέγγιση του ζητήματος. Από κάποιους από την αριστερά, αλλά και από κάποιους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές τίθεται μείζον θέμα η πράξη της εκτέλεσης αυτής καθαυτής. Είναι οι πρώτοι που απαλλάσσουν από τις ευθύνες τους τους χρυσαυγίτες, είναι αυτοί τελικά που εκ προοιμίου αποδέχονται την απενοχοποίηση και την κάθαρση των θυμάτων και κατ' επέκταση και της Χρυσής Αυγής αμέσως μετά την επίθεση. Καταδικάζουν τις εκτελέσεις αφού "αποπολιτικοποιούν τη σύγκρουση, γιατί όταν αφαιρείται, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, η ζωή υποκειμένων με τα οποία ο καθένας μπορεί να ταυτιστεί ("καλά παιδιά, ήσυχα, εργατικά πονόψυχα"), το πολιτικό υποχωρεί de facto μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής..." όπως δηλώνεται σε μια ανακοίνωση (λαμπε ρατ).

Γι' αυτούς που γράφουν αυτές τις φράσεις και για όσους τις δέχονται, είναι ταμπού οι εκτελέσεις του εχθρού με βάση μια χριστιανική, αστική ή όποια άλλη ηθική που υποκριτικά βάζει πάνω απ' όλα την ανθρώπινη ζωή σε έναν κόσμο που η ίδια η κυρίαρχη ηθική επιτρέπει τις μαζικές εξοντώσεις των ταξικά κατώτερων. Δηλώνουν ότι "το πολιτικό υποχωρεί μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής" υιοθετώντας στην ουσία μια κυρίαρχη θέση που προβάλλεται και επιβάλλεται από τους εξουσιαστές για να διαμορφώσουν ένα κλίμα εχθρότητας απέναντι σε αυτούς που αμφισβητούν το μονοπώλιο της δικής τους βίας, για να αφαιρέσουν τον πολιτικό χαρακτήρα τέτοιων επιθέσεων, για να υπενθυμίσουν ότι μόνο αυτοί έχουν το δικαίωμα πάνω στις ανθρώπινες ζωές όλων μας. Οποιοσδήποτε άλλος παραβιάζει αυτό το μονοπώλιο μπορεί να είναι "στυγερός δολοφόνος", "τρομοκράτης", "εγκληματίας", "παρανοϊκός", και μπροστά στην "αποτρόπαιη" πράξη του "το πολιτικό υποχωρεί". Γιατί μόνο αυτοί μπορούν να δολοφονούν με πολιτικούς όρους.

Αν αυτοί που γράφουν ή που συμφωνούν με τέτοιες αντεπαναστατικές διακηρύξεις, δηλώνουν ότι διεξάγουν ανατρεπτικό αγώνα, τι είδους επανάσταση είναι αυτή που είναι διατεθειμένοι να κάνουν; Θεωρώντας ως υπέρτατη αρχή ότι "το πολιτικό υποχωρεί μπροστά στην αυταξία της ανθρώπινης ζωής", πώς μπορεί μια επανάσταση που αναπόφευκτα θα ασκήσει βία και θα έχει νεκρούς -οι επαναστάτες αυτό που έχουν να φροντίσουν είναι να είναι οργανωμένοι σε τέτοιο βαθμό που να έχουν τις λιγότερες δυνατές απώλειες, ενώ ο εχθρός τις μέγιστες-, να είναι μια πολιτική πράξη για αυτούς που έχουν αυτά τα μυαλά; Οι κοινωνικές επαναστάσεις συνίσταται στην επιβολή με τα όπλα -δεν εννοείται κοινωνική επανάσταση χωρίς προσφυγή στα όπλα- ενός πλειοψηφικού μέρους του λαού πάνω σε ένα άλλο μέρος που είναι οι πλούσιοι, οι καπιταλιστές και οι λακέδες τους, αστυνομικοί και φασίστες. Αυτό έχει αποδειχθεί στην ιστορία όλων των κοινωνικών επαναστάσεων και φυσικά, και στην αναρχική επανάσταση στην Ισπανία το 1936. Προφανώς όμως και δεν τους αφορά καμία επανάσταση, για τους ίδιους λόγους που δεν θέλουν να εμπλακούν σε καμία "κλιμάκωση της αντιπαράθεσης" με το κράτος και τους εχθρούς της επανάστασης. Που προτιμούν να υπομένουν τη θέση του θύματος, ακόμα και να τους σφάζουν ζωντανούς οι φασίστες, προκειμένου να μη βγουν από τον ρόλο του διαμαρτυρούμενου. Που επιμένουν ακόμα και σε περιόδους που τόσο το κράτος όσο και οι φασίστες έχουν ήδη ανεβάσει τον πήχη της ταξικής και κοινωνικής σύγκρουσης, να ακολουθούν μορφές δράσης στα πλαίσια της νομιμότητας για να... μην προκαλέσουν τον αντίπαλο. Για να μην εξαγριώσουν ακόμα περισσότερο τους φασίστες(!), οι οποίοι δολοφονούν εδώ και καιρό ανενόχλητοι. Για να μην εξαγριώσουν ακόμα περισσότερο το κρατικό κτήνος(!) που δολοφονεί μαζικά στο όνομα της επιβίωσης του καπιταλισμού, που βασανίζει, συλλαμβάνει, φυλακίζει οποιονδήποτε προχωρά σε πράξη αντίστασης, που δολοφονεί μετανάστες.

Εδώ -και πιστεύουμε πως αυτό ισχύει για την πλειονότητα των καταγγελιών που γράφτηκαν μετά την

επίθεση- δεν πρόκειται για μια τακτικού τύπου διαφωνία με την επίθεση, αλλά για μια κάθετη διαφοροποίηση σε κάθε είδους ένοπλη επίθεση που έχει ως αποτέλεσμα τον θάνατο ενός από τους εχθρούς της επανάστασης, αφού πρόκειται για την σε κάθε περίπτωση "αυταξία της ανθρώπινης ζωής". Μόνο που υιοθετώντας τέτοιους όρους στην πολιτική του κάποιος, όχι μόνο στην επανάσταση δεν πάει, αλλά γίνεται ο ιδανικότερος στυλοβάτης ενός συστήματος που την ανθρώπινη ζωή και την αυταξία της την έχει εντελώς χεσμένη. Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής "σέβονται" όλοι όσοι συμμετέχουν, στηρίζουν, εκφράζουν, υπερασπίζονται το καθεστώς αυτό. Γι' αυτό και πεθαίνουν δίπλα μας άνθρωποι από την πείνα, το κρύο, την απελπισία... Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής την "σέβονται" οι πολιτικοί της κυβέρνησης και των καθεστωτικών κομμάτων που στηρίζουν ένα σύστημα σε μια από τις πιο εγκληματικές-δολοφονικές εκδοχές του, όπως είναι στην εποχή μας και υποκριτικά καταδικάζουν την επίθεση ως "αποτρόπαιη δολοφονία". Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής την "σεβάστηκαν" πολλάκις οι χρυσαυγίτες. Γι' αυτό δολοφόνησαν, βασάνισαν, άφησαν ανάπηρους τόσους ανθρώπους. Γι' αυτό και οι περισσότεροι -ακόμα και από το οικογενειακό περιβάλλον των δυο χρυσαυγιτών- την αντιμετώπισαν ως μια αναμενόμενη έως και φυσική εξέλιξη, λόγω της ίδιας της δράσης της Χρυσής Αυγής και της δολοφονίας του Φύσσα, ως την λογική και αναμενόμενη αντίδραση στη δράση των νεοναζί.

Την αυταξία της ανθρώπινης ζωής αυτών που δολοφονούν και μάλιστα με πολιτική άποψη, αυτών που σκοτώνουν στο όνομα του καπιταλισμού σε κάθε εκδοχή του, στο όνομα του κράτους, στο όνομα της πατρίδας και του έθνους, στο όνομα του συστήματος και των ισχυρών που διαφεντεύουν τον πλανήτη, που εξουσιάζουν αυτό τον τόπο, την αυταξία της ζωής όλων αυτών των καθαρμάτων δεν την σεβάστηκαν ποτέ οι επαναστάτες διαχρονικά. Γιατί μόνο σαν προσκυνημένος, σαν ηττημένος μπορεί να σέβεται κάποιος τη ζωή αυτού που θέλει την καταστροφή, ακόμα και τον θάνατό του. Με τέτοια μυαλά μπορεί κάποιος να συμμετέχει στις

υποκριτικές αγαθοεργίες των αφεντικών για τους άπορους ή της εκκλησίας, ή οπουδήποτε αλλού απαιτείται η αποδοχή των αξιών του αστικού κόσμου που ο ίδιος από την απαρχή του έχει πετάξει στα σκουπίδια και σήμερα αποκαλύπτει το μισάνθρωπο χαρακτήρα του κάθε στιγμή, παντού. Όμως, είναι αδύνατο να κάνει αντικαθεστωτικό αγώνα και επανάσταση.

Η μήπως πιστεύουν πως υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που "σοκαρίστηκαν", ("σοκ στο πανελλήνιο" έλεγαν τα ΜΜΕ πως προκάλεσε η επίθεση), που λυπήθηκαν για τη ζωή των χρυσαυγιτών, που έστω και στιγμιαία προβληματίστηκαν πάνω στην... "αυταξία της ζωής" των δυο συμμετεχόντων στα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής -φρόντισαν οι ίδιοι οι δικοί τους να επιβεβαιώσουν την δραστήρια συμμετοχή τους-, οι οποίοι εν τέλει, έπεσαν ενώ βρίσκονταν σε διατεταγμένη υπηρεσία ως περιφρούρηση των γραφείων της; Όσον αφορά τους μετανάστες, τη χαμηλότερη βαθμίδα του προλεταριακού στρώματος, που έχουν υποστεί και υφίστανται τα πάνδεινα με την ενίσχυση των φασιστικών αποβρασμάτων, να είναι σίγουροι ότι προβληματίστηκαν σοβαρά πάνω στο "φιλοσοφικό ζήτημα" περί της "αυταξίας της ανθρώπινης ζωής" και λυπήθηκαν βαθύτατα για την απώλεια των δυο χρυσαυγιτών.

Οι μόνοι που ασχολούνται με τέτοιου είδους ψευτοηθικά διλήμματα για άτομα που συμμετέχουν ενεργά σε δολοφονικούς πολιτικούς σχηματισμούς όπως η Χρυσή Αυγή, είναι όσοι αγωνιούν για την πολιτική και κοινωνική σταθερότητα και μετρούν τον βαθμό διασάλευσής της που μπορεί να επιφέρει μια τέτοιου είδους ενέργεια, γιατί προφανώς δεν τους συμφέρει. Σε όλους αυτούς λοιπόν, που καταδίκασαν την ενέργειά μας, τους συνιστούμε αν θέλουν να είναι πιο πειστικοί απέναντι στο κράτος και στους φασίστες για τις δηλώσεις νιμομοφροσύνης και καταδίκης που έκαναν, να πάνε στο σημείο της εκτέλεσης των δύο νεοναζί, στην γωνία των οδών Ηρακλείου και Μεγάλου Κωνσταντίνου, να αφήσουν λίγα λουλούδια, να βιντεοσκοπήσουν τη σκηνή και να την δημοσιεύσουν, όπως είχε κάνει στο παρελθόν ένας άλλος καταραγκιάζης αντιεξουσιαστής για την περίπτωση της

εκτέλεσης του ειδικού φρουρού Αμανατίδη στην Κηφισιά και που είχε εναποθέσει λουλούδια στον τόπο της εκτέλεσης.

Και εδώ ερχόμαστε στην ουσία της αντίθεσης με την ενέργεια εναντίον των χρυσαυγιτών, που δεν μπορεί παρά να αφορά στο "τι είδους αγώνα θέλει ο καθένας να διεξάγει".

Η "ΕΝΔΟΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ" ΚΑΙ ΟΙ ΑΜΕΣΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΟΙ

Καθώς έχει περάσει ένα χρονικό διάστημα από την επίθεση και το πολιτικό τοπίο έχει ξεκαθαρίσει, ας δούμε την επιχειρηματολογία αυτών που εναντιώθηκαν με την επίθεση, αν επιβεβαιώθηκε κάτι από όσα επικαλέστηκαν ότι η ενέργεια θα προκαλέσει. Πρώτος ισχυρισμός τους ήταν ο φόβος των φασιστικών αντιποίνων. Ναι, είναι πρωτοφανές να βγάζουν τόσο πολλοί ανακοινώσεις τέτοιας ποιότητας, να λασπολογούν και να βρίζουν υπό το κράτος του πανικού, τον οποίο πανικό -όσο μεγάλος και αν είναι- προκειμένου να μην γελοιοποιηθούν οι ίδιοι πρώτα απ' όλα, θα έπρεπε να χαλιναγωγήσουν. Όμως, οι φασίστες δεν κουνήθηκαν. Αντιθέτως, ο φόβος κυριάρχησε πάνω από την οργάνωση και τα μέλη τους, γεγονός που διαπιστώθηκε από πολλούς και αποτυπώθηκε τόσο στις συγκεντρώσεις που έκανε όσο και στις εκτεταμένες προσπάθειες των οικογενειών των χρυσαυγιτών να τους κρατήσουν μακριά από την Χρυσή Αυγή. Τα γραφεία τους παραμένουν ερμητικά κλειστά και όποτε ανοίγουν μπαινοβγαίνουν σαν τους κλέφτες, τα μνημόσυνα των "πεσόντων" τους συγκέντρωσαν λίγες δεκάδες, οι συγκεντρώσεις τους ήταν πολύ χαμηλότερες των προσδοκιών τους. Το "ξέπλυμα του εγκληματικού προσώπου της Χρυσής Αυγής " που υποτίθεται ότι θα κατάφερνε η επίθεση στο Ηράκλειο, "η μεταστροφή του πολιτικού, κοινωνικού αλλά και δικονομικού κλίματος" που θα είχε ως αποτέλεσμα ["το πολιτικό, κοινωνικό και ...δικονομικό κλίμα άλλαξε άρδην υπέρ των φασιστών" έγραφε μια ανακοίνωση (Σινιάλο)] δεν υπήρξε τελικά, πουθενά αλλού εκτός από τα τρομοκρατημένα

και χωρίς πολιτική διαύγεια μυαλά των εκφραστών αυτών των εκτιμήσεων.

Έχει όμως μια σημασία να δούμε υπό ποιες πολιτικές προϋποθέσεις προωθούνται αυτές οι θέσεις. Η Χρυσή Αυγή είναι και θα παραμένει μια οργάνωση φασιστών-μαχαιροβγαλτών και δολοφόνων και η επίθεση εναντίον τους καταγράφηκε ως απάντηση σε αυτό ακριβώς το μη αναστρέψιμο γεγονός, ακόμα και από καθεστωτικούς πολιτικούς χώρους. Αλλά ακόμα και αν "γύριζε" ως ένα βαθμό το "κλίμα" με την επίθεση, αυτό τι σημαίνει; Γι' αυτούς που οι δολοφονίες από τους φασίστες -αλλά και το κράτος- είναι κάτι σαν δώρο για το κίνημα, γιατί "αποκαλύπτουν ευρύτερα στην κοινωνία το αποτρόπαιο, το δολοφονικό τους πρόσωπο" και αυτό δημιουργεί "θετικά πρόσημα για τον αγώνα", προφανώς είναι διατεθειμένοι να καθίσουν να σφαγιαστούν και οι ίδιοι προκειμένου να μην "αντιστραφεί το κλίμα" θυματοποιώντας τον θύτη. Γιατί μόνο το θύμα μπορεί να διαμαρτύρεται. Ας κάτσουμε λοιπόν να περιμένουμε τις επόμενες φασιστικές επιθέσεις, τις επόμενες κρατικές θηριωδίες και ας ευχηθούμε να είναι αρκετές. Γιατί με βάση αυτή τη λογική, όσο πιο πολύ θύμα είσαι, τόσο περισσότερο εκτίθεται ο εχθρός. Προοπτικά το πολιτικό αποτέλεσμα ποιο είναι; Πού ευνοεί ένα ανατρεπτικό κίνημα αυτή η βλακεία; Μήπως φασίστες και κράτος "πνιγούν" από το αίμα των σφαγιασθέντων αντιφρονούντων και των εξεγεργμένων;

Για να τελειώνουμε με αυτές τις ανοησίες. Είναι λογικό ότι οι χρυσαυγίτες θα προσπαθούσαν να αξιοποιήσουν πολιτικά τους νεκρούς τους. Το κλαψιάρικο ύφος τους μπροστά στις κάμερες δεν είχε όμως, όπως κάποιοι πιστεύουν, μόνο τη σκοπιμότητα της κάθαρσής τους. Κυρίως προερχόταν από κάτι αυθόρμητο και πηγαίο. Τον φόβο. Αυτοί που μέχρι χθες πίστευαν ότι είναι απρόσβλητοι, ότι βρίσκονταν στο απυρόβλητο και με την κάλυψη της αστυνομίας, αυτοί που με τίποτα δεν περίμεναν μια τέτοια επίθεση, αυτοί που ένοιωθαν ανίκητοι, βγήκαν στα κανάλια χεσμένοι. Και το "φοβάμαι για τα παιδιά μου" ενός βουλευτή της Χρυσής Αυγής που επικαλείται ανακοίνωση κάποιων αναρχικών για να

επιχειρηματολογήσει στο γεγονός ότι η επίθεση "αξιοποιήθηκε" από τους φασίστες "ως κολυμπήθρα της νεότητας"(Σινιάλο), υπερβαίνει κατά πολύ την πολιτική σκοπιμότητα. Είναι πραγματικός φόβος. Και αναρωτιόμαστε, πραγματικά. Αντί να χαρούν που για πρώτη φορά βλέπουν τους φασίστες να κλαψουρίζουν δημοσίως τρομαγμένοι, παίρνουν αυτές τις εικόνες, αντιστρέφουν το νόημά τους (μήπως πιστεύουν ότι οι χρυσαυγίτες είναι ατρόμητοι τελικά;) και μιλούν για μια ενέργεια που τους ευνοεί σε τέτοιο βαθμό, που δηλώνουν χωρίς ίχνος ψυχραιμίας πως "αν η επίθεση δεν έγινε από φασίστες, τότε η Χρυσή Αυγή θα έπρεπε να την είχε εφεύρει"(!)(Σινιάλο).

Είναι προφανές πως μέσα στην προσπάθειά τους κάποιοι να απαξιώσουν την ενέργεια, ομολογούν μεταξύ άλλων την άγνοιά τους και για το φασιστικό φαινόμενο. Είναι ιστορικά γνωστό πως η βία για τους φασίστες, είναι οργανικό στοιχείο για την επιβολή της πολιτικής και των στοχευσών τους. Στην πορεία τους "για τη νίκη" βλέπουν μαζικές εκτελέσεις και εκκαθαρίσεις, ενώ η επιβολή της ισχύος με τη βία στους δρόμους είναι ίσως το βασικότερο στοιχείο που έχει προσελκύσει τα περισσότερα μέλη της Χρυσής Αυγής: η άμεση εκκαθάριση από κάθε διαφορετικό προς αυτούς στοιχείο. Ο φασισμός βασίζεται στη δύναμη που την ασκεί πάντα με βία. Οι τραμπουκισμοί, οι ξυλοδαρμοί, οι εκφοβισμοί, τα μαχαιρώματα και οι δολοφονίες, όλες οι δραστηριότητες ενός θύτη που πάντα δρα με την κάλυψη και την ασυλία από τον κρατικό μηχανισμό, είναι αυτά που έκαναν την Χρυσή Αυγή να εδραιώνεται στην κοινωνία και τους δρόμους. Ο ρόλος του θύματος δεν είναι αυτός που θα επέλεγαν ποτέ φασιστικές οργανώσεις. Πόσο μάλλον να επέλεγαν να σκοτώσουν οι ίδιοι δικούς τους για να μετατραπούν σε θύματα, να γίνουν συμπαθείς στην κοινωνία! Πρόκειται για την πιο ηλίθια προσέγγιση του φαινομένου που έχει γίνει ποτέ.

Αν υιοθέτησαν τον ρόλο του θύματος αυτή την περίοδο και κυρίως μετά την εκτέλεση των δυο μελών της ΧΑ, είναι γιατί έγιναν θύματα χωρίς να μπορούν να αντιστρέψουν τους ρόλους, γιατί δεν είχαν άλλη επιλογή. Μόνο που αυτό δεν τους

κατέστησε πιο συμπαθείς στην κοινωνία ούτε καν στο φιλικό προς αυτούς ακροατήριο. Ως θύτες κερδίζουν, ως θύματα φυλλορροούν.

Η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο έχει πλήξει βαριά τους φασίστες και τη Χ. Α. που δηλώνει την ήττα της μέσα από φράσεις όπως "δεν θέλουμε εμφύλιο" (τη στιγμή που είναι αυτοί και μόνο αυτοί που τον έκαναν πριν λίγο καιρό πράξη στους δρόμους), "δεν ανταπαντάμε στις προκλήσεις", "είμαστε θύματα"... Είναι ήττα γιατί δεν μπορούν να απαντήσουν, γιατί δεν μπορούν την επιλογή των αντιποίνων να τη "σηκώσουν" πολιτικά. Και την δολοφονία Φύσσα -παρά τα ατράνταχτα στοιχεία με την ομολογία του Ρουπακιά- επέλεξαν λόγω της πάγιας γραμμής τους στα δύσκολα να γίνονται λαοί, να μην τη "σηκώσουν" καταγγέλλοντας ως προβοκάτορα τον δολοφόνο του Φύσσα που ήταν μέλος της οργάνωσής τους.

Οι φασίστες όταν δεν μπορούν να κρατούν το πάνω χέρι στο δρόμο, όταν δεν μπορούν να ασκούν βία, όταν είναι ευάλωτοι, όταν μετατρέπονται σε θύματα και όταν δεν μπορούν -είτε λόγω ενδογενών είτε λόγω εξωγενών παραγόντων- να αντιστρέψουν την κατάσταση, είναι τελειωμένοι. Γιατί ως γνωστό μόνο ως πόλος δύναμης και εξουσίας προσελκύουν πελάτες, γιατί δεν μπορούν να σταθούν με την πολιτική στάση του θύματος όπως κάνει η αριστερά ή τμήμα του α/α χώρου σήμερα. Αποτέλεσμα αυτού είναι η αποχώρησή τους από τους δρόμους. Αν και αυτό ενοχλεί τους αντιφασίστες, τότε η πολιτική σηκώνει τα χέρια ψηλά. Λένε :“έχουμε πρόβλημα όταν είναι ακραίοι γιατί είναι επικίνδυνοι στους δρόμους”. Την άλλη στιγμή λένε:“έχουμε πρόβλημα όταν ενσωματώνονται στο υπόλοιπο καθεστωτικό πολιτικό συρφετό, όταν απεμπολούν το ριζοσπαστικό τους προσώπιο και ας εξαφανίζονται από τους δρόμους”.

Αρνούμενος κάποιος να δει το πραγματικό πρόσωπο των φασιστών, υποδηλώνει ότι αρνείται να δράσει με τον τρόπο που αρμόζει σε αυτά τα καθάρματα. Αποδέχεται με λάθος όρους την πολιτική αυτή σύγκρουση και στην περίπτωση της Χ.Α. είναι βέβαιο πως αν δεν υπήρχε το κράτος να ασκήσει τις διώξεις και να τους φέρει σε μια κατάσταση

αναδίπλωσης και αν μετά τις τόσες θηριωδίες των φασιστών, αν μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα έμεναν οι φασίστες ατιμώρητοι για να μην "στρατιωτικοποιηθεί η αντιφασιστική δράση" (λες και ο ανατρεπτικός αγώνας δεν ήταν πάντα στην ιστορία πολιτικός και στρατιωτικός), για να μην "μετατοπιστεί η σύγκρουση στο πεδίο της ισχύος" (λες και υπάρχει ταξική και κοινωνική σύγκρουση που δεν στοχεύει στην κατίσχυση επί του αντιπάλου), για να "μην μετατραπεί σε θύμα η Χρυσή Αυγή" κλπ, κλπ, το σίγουρο είναι πως θα υπήρχαν και άλλοι νεκροί αριστεροί ή και αναρχικοί. Αυτή την εξέλιξη, όσο και αν σε κάποιους φαντάζει "σκληρό και απάνθρωπο", μόνο οι βίαιες επιθέσεις εναντίον τους από τους αντιφασίστες αγωνιστές θα μπορούσαν να σταματήσουν. Αυτό συνιστά τσάκισμα του φασισμού και σήμερα και χθες και σε κάθε ιστορική εποχή. Από την άλλη, η ωρίμανση των επαναστατικών συνειδήσεων και η διάχυση της επαναστατικής δράσης στους προλετάριους είναι μια παράλληλη διαδικασία, απολύτως απαραίτητη για την επαναστατική κατεύθυνση. Όμως με αυτή κερδίζεις πολιτικό έδαφος στην κοινωνία, και το κυριότερο, έχοντας μια δυνατή πολιτική παρουσία στην κοινωνία αποτρέπονται οι φασίστες από το να πάρουν δύναμη. Όταν αυτή την παρουσία δεν την έχεις εσύ, αλλά οι φασίστες και έχεις να αντιμετωπίσεις αιματοκυλίσματα στους δρόμους από δαύτους, τότε οι συζητήσεις περί της ηθικότητας ή ακόμα και του κατά πόσο είναι καίριες επιθέσεις όπως αυτή στο Ν. Ηράκλειο, είναι ηλίθιες. Γιατί εκεί καλείσαι να σοβαρευτείς. Και μόνο σοβαροί δεν είναι αυτοί που επικαλούνται τις χίλιες μύριες δικαιολογίες για να "πείσουν" πόσο "ηθικά σωστό" και "πολιτικά ορθό" είναι να μη "στρατιωτικοποιείς τη δράση", να "μη μεταφέρεις την αντιπαράθεση στο πεδίο της ισχύος" και να "μην παίρνουμε κυριολεκτικά τα συνθήματα στους τοίχους που μιλούν για θάνατο στους φασίστες" (Θερσίτης). Ας μείνουν αυτά τα συνθήματα μια "επαναστατική ρητορική". Στο τέλος – τέλος και το πρόταγμα της επανάστασης γι' αυτούς ένα σύνθημα στον τοίχο είναι και τίποτα περισσότερο, αφού το να το παίρνει κανείς στα σοβαρά, συνιστά μια "άστοχη

κυριολεξία”. Και αφού έχεις τον πρώτο νεκρό για πολιτικούς λόγους από φασίστες στους δικούς σου καιρούς, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να ανταποδώσεις άμεσα όσο πιο σκληρό χτύπημα μπορείς και να κοιτάξεις αμέσως μετά να καλύψεις το πολιτικό κενό ενός μεγάλου και δυνατού ανατρεπτικού κινήματος που δεν θα αφήνει χώρο στους φασίστες να αποκτήσουν ξανά την παλιά τους δύναμη. Όχι μόνο λοιπόν, δεν είναι ανταγωνιστική προς ένα ανατρεπτικό κίνημα αυτή η ενέργεια, αλλά είναι συμπληρωματική και μάλιστα ενισχυτική προς τη δημιουργία ενός τέτοιου κινήματος. Επειδή όμως, ούτε διάθεση να φτιαχτεί κανένα σοβαρό κίνημα υπάρχει από τους υβριστές ούτε τους κάνει η “συμμοριτική” και “στρατιωτικοποιημένη” δράση, και επειδή η ιστορική συγκυρία κατευθύνει ένα τμήμα των πιο αντιδραστικών τμημάτων της κοινωνίας στην άκρα δεξιά όπου αναζητά την χαμένη ισχύ της ξεπουλημένης και “ξεχαρβαλισμένης” από τους πολιτικούς κρατικής μηχανής, το πιο πιθανό είναι να ξαναζήσουμε αγριότητες και δολοφονίες από φασίστες που θα επανακάμψουν κυρίως λόγω του ελλείμματος στην επαναστατική-αντιφασιστική δράση. Όσο για το αντίπαλο “στρατόπεδο” θα επιμένει στις “αρχές” του να μην παίρνει κυριολεκτικά αντιφασιστικά και ανατρεπτικά συνθήματα και προτάγματα.

Αλλά ας μιλήσουμε ειλικρινά. Ποιοι και πόσοι από τους αντιφασίστες, αναρχικούς ή αριστερούς, είναι ικανοποιημένοι από την απάντηση που έδωσε το αντιφασιστικό ρεύμα και ο α/α χώρος μετά τη δολοφονία Φύσσα; Περίμεναν ή δεν περίμεναν οι περισσότεροι εξέγερση ανάλογη των δεκεμβριανών του '08 που η διαδήλωση και οι συγκρούσεις στο Κερατσίνι δεν προσέγγισαν ούτε στο ελάχιστο; Πόσοι ήταν ικανοποιημένοι από αυτή τη σύγκρουση; Πόσοι ήταν αυτοί που θεώρησαν ότι αυτή η σύγκρουση και οι αντιφασιστικές κινητοποιήσεις που ακολούθησαν έδωσαν την απάντηση που άρμοζε στους φασίστες; Ας μην κοροϊδευόμαστε. Σχεδόν κανείς. Ο Φύσσας ήταν ένας αντιφασίστας που δολοφονήθηκε από φασίστα. Και μετά από αυτή τη δολοφονία έπρεπε να δοθεί ένα γερό χτύπημα στους

φασίστες. Κάποιος έπρεπε να το κάνει, δεν έχει σημασία ποιος, στην τελική. Και η απουσία μιας σοβαρής κοινωνικής έκρηξης έκανε την αναγκαιότητα αυτή ακόμα πιο επιτακτική. Μήπως έγιναν άλλου τύπου επιθέσεις σε φασίστες; Αλλά ναι, δεν είναι αποδεκτός ο "συμμοριτοπόλεμος" και η κάθε λογής "στρατιωτικοποίηση της δράσης". Αν μας "κάτσουν" τίποτα εξεγερσιακά συμβάντα σοβαρά, έχει καλώς. Αν όχι, "βολευόμαστε" με την πεπατημένη την οποία και ανάγουμε ως τη "μόνη κινηματική δράση" κι ας μην απαντηθεί κανένας Φύσσας και όσοι Φύσσες κι αν πέσουν στη συνέχεια, αφού το "αίμα δεν απαντιέται με αίμα" όπως γράφτηκε κάπου. Και αν ο επόμενος ήταν ένας από αυτούς που τώρα μας καταγγέλλουν; Ας λάβουν υπόψιν τους πως η επίθεση στο Ηράκλειο ήταν εκτός όλων των άλλων και μια ασπίδα για τους υπόλοιπους. Αυτοί που πανικόβλητοι βιάστηκαν να διαχωριστούν φοβούμενοι τα αντίποινα, ας λάβουν υπόψιν τους πως οι φασίστες ως θρασυδελιοι που είναι, επιλέγουν να πηγαίνουν στους πιο ευάλωτους στόχους. Στην περίπτωση του α/α χώρου ας ξέρουν πως οι "μη στρατιωτικοποιημένοι", αυτοί που δεν θέλουν να "οξύνουν την σύγκρουση", αυτοί που δεν θέλουν "συμμοριτοπόλεμους" θα είναι πιθανότατα ο επόμενος στόχος τους. Και έγιναν στόχος καταγγέλλοντας, υβρίζοντας και ελεεινολογώντας, κάνοντας δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής, ξεφτιλίζοντας τον ίδιο τους τον εαυτό.

Αν και εκ του αποτελέσματος διαπιστώθηκε ότι ούτε κατασταλτικά αντίποινα από την πλευρά του κράτους υπήρξαν ούτε αντίποινα εκ μέρους των φασιστών της Χρυσής Αυγής υπήρξαν και ούτε δημιουργήθηκε κάποια αρνητική για τον χώρο πολιτική συνθήκη από την επίθεση, αυτοί που μίλησαν για προβοκάτσια και έκαναν "κινηματική" σημαία τον φόβο τους, οφείλουν να εξηγήσουν ποιος είναι αυτός ο ανατρεπτικός αγώνας που δεν έχει αντίποινα από την πλευρά του κράτους; Πότε στην ιστορία έχουν διεξαχθεί αγώνες, εξεγέρσεις, επαναστάσεις που να μην προκάλεσαν θανάτους, εκτελέσεις, βασανισμούς, φυλακίσεις, καταστολή από την πλευρά της εξουσίας; Και αυτοί που αναφέρονται στον αντιφασιστικό αγώνα της κατοχής του '40 και τον ΕΛΑΣ και

συγχρόνως καταγγέλλουν την επίθεση στους χρυσαυγίτες, ξεχνούν ότι κάθε επίθεση ενάντια στους ναζί έφερνε αντίποινα με δεκάδες ακόμα και εκατοντάδες εκτελέσεις; Αν έχει κάποιος τη λογική ότι διεξάγει αγώνα χωρίς να ρισκάρει την ελευθερία του, την ζωή του ή την σωματική του ακεραιότητα, ή έναν αγώνα που δεν θα προκαλεί καμία αντίδραση από το κράτος ή τους παρακρατικούς μπράβους του, τότε καλύτερα να μείνει σπίτι του, να μείνει ραγιάς και υποταγμένος.

Αναφορικά με τις διώξεις εναντίον τους, αυτές σίγουρα θα παίξουν τον ρόλο τους, βραχυπρόθεσμα όμως. Το μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα είναι στα χέρια των αγωνιστών και όχι του κράτους και της κυβέρνησης. Οι διώξεις θα καθορίσουν την πολιτική κατεύθυνση που θα ακολουθήσει στο άμεσο μέλλον η Χ.Α. Αν καταλήξουν σε φιάσκο -και αυτό δεν είναι καθόλου απίθανο- η υπόθεση των διώξεων του αρχηγού, των βουλευτών -και όχι τόσο των στελεχών τύπου Πατέλη-, τότε η Χρυσή Αυγή ίσως επιδιώξει να επανακάμψει στο δρόμο. Ίσως η ως τώρα πικρή εμπειρία των διώξεων, αλλά κυρίως της πολιτικής απομόνωσής της από ευρωπαϊούς ομοϊδέατες της και από τους μεγάλους πολιτικούς σχηματισμούς που ετοιμάζουν, οδηγήσει την Χ.Α. να επανασχεδιάσει τα οργανωτικά και πολιτικά της μοντέλα, ακολουθώντας το παράδειγμα άλλων φασιστικών κομμάτων της Ευρώπης. Όμως, επιμένουμε πως η εξέλιξη αυτής της οργάνωσης μακροπρόθεσμα θα καθοριστεί κυρίως από τις ευρύτερες κοινωνικές συνθήκες και από την πολιτική ανατρεπτική συνθήκη που θα διαμορφωθεί ή όχι στην κοινωνία. Σχετικά με τα ποσοστά της στις δημοσκοπήσεις, ας μην ξεχνάμε πως οι απώλειες που είχε μετά τη δολοφονία Φύσσα ήταν πολύ μικρότερες του αναμενόμενου για πολλούς που περίμεναν την εξαφάνισή της, σε πολλές δημοσκοπήσεις ήταν αμελητέες ενώ με το που άρχισε να "ξεφουσκώνει" η ιστορία και να αποσύρεται από τη δημοσιότητα, άρχισε η επανάκαμψη. Προφανώς και δεν έφυγαν κάποιοι από τους ψηφοφόρους της με την αποκάλυψη του εγκληματικού χαρακτήρα της και ξαναγύρισαν στη συνέχεια. Όσοι την ψήφισαν και την εγκατέλειψαν μετά τη

δολοφονία Φύσσα, αυτοί οι λίγοι δυστυχώς αριθμητικά δεν θα την ξαναψηφίσουν. Αυτοί όμως που αποτελούν και το μεγαλύτερο ποσοστό, δεν την εγκατέλειψαν γιατί προφανώς είτε γνώριζαν είτε αποδέχτηκαν χωρίς πρόβλημα τις εγκληματικές της πρακτικές. Απλώς πολλοί δεν ήθελαν να δηλώσουν τι θα ψηφίσουν. Αυτοί σίγουρα δεν συγκαταλέγονται σε αυτούς που απευθυνόμαστε και αυτό το σχόλιο αφορά την απάντηση που θα δώσουμε παρακάτω σε κάποιους που μας κατηγόρησαν για ανακολουθία στο λόγο μας.

Ξαναγυρνώντας στην επίθεση στο Ν. Ηράκλειο, αναφορικά με την “αντιστροφή του δικονομικού κλίματος μετά την επίθεση” (Σινιάλο), η επιτάχυνση της αστικής δικαιοσύνης στην υπόθεση το τελευταίο διάστημα και η πρόσφατη προφυλάκιση άλλων τριών βουλευτών, μάλλον προς την αντίθετη κατεύθυνση αυτού που οι προαναφερθέντες φοβήθηκαν ότι θα συμβεί, δείχνει ότι βρίσκεται αυτή τη στιγμή η δίωξη. Πάντως όσον αφορά τον Δένδια, μάλλον να απολογείται φάνηκε στην τελευταία του τοποθέτηση για την Χρυσή Αυγή υπερασπιζόμενος την αστυνομία, λες και ήταν πολιτικά υπόλογος για το έργο της. Το όλο “δικονομικό κλίμα” τελικά, μάλλον φαίνεται να καθορίζεται από την αμφιβολία των μηχανισμών, κυβερνητικού και δικαστικού, για το κατά πόσο έχει πειστεί η κοινωνία για την θέληση του κράτους να συγκρουστεί πραγματικά με τους φασίστες της Χρυσής Αυγής, για το κατά πόσο έχει γίνει αποδεκτός ο “αντιφασισμός” της κυβέρνησης.

Η τελευταία εκτίμηση περί “αντιστροφής του δικονομικού κλίματος”, συνδέεται αναμφίβολα με τις θέσεις αυτές που ρητά ή υπόρητα προσβλέπουν στην “ενδοεξουσιαστική διαμάχη” μεταξύ κυβέρνησης και Χρυσής Αυγής, στην τελική κάθαρση της κοινωνίας από τη νεοναζιστική λαίλαπα. Έτσι εξηγείται η παραπάνω ανησυχία περί “αντιστροφής του δικονομικού κλίματος”. Γιατί στην ανικανότητά μας στην τελική, να ξεμπερδέσουμε εμείς τους φασίστες, αναμένουμε -και το ομολογούμε κιόλας- το κράτος να καθαρίσει. Έτσι ομολογούμε τις ανησυχίες μας μην τυχόν

και αλλάξει οπτική η αστική δικαιοσύνη για τους χρυσαυγίτες με τέτοιες ενέργειες. Ακόμα και αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, η επίθεση αυτή θα εξακολουθούσε να είναι εξίσου δίκαιη και εύστοχη. Εξάλλου, σε μια τέτοια εξέλιξη θα μπορούσαμε να πούμε ότι αποκαλύπτεται πόσο επιφανειακή είναι αυτή η ενδοεξουσιαστική διαμάχη.

Ενώ λοιπόν, κάποιοι κατηγορήσαν την επίθεση ότι κινείται "στα πλαίσια μιας ενδοεξουσιαστικής διαμάχης", οι ίδιοι με πολλούς τρόπους μπαίνουν στην λογική της εξουσίας και συγκεκριμένα της κυβέρνησης και προσδοκούν πολλά από αυτήν την "τελική εκκαθάριση" της Χρυσής Αυγής. Αυτοί που με απλοϊκότητα ισχυρίζονται ότι το αντιφασιστικό κίνημα εξανάγκασε την κυβέρνηση να προχωρήσει τη σύγκρουση με την Χ.Α., οι ίδιοι περιμένουν το κράτος να καθαρίσει για λογαριασμό τους. Να ξεκαθαρίσουμε ότι η απόφαση της κυβέρνησης να χτυπήσει την Χ. Α., είναι αποτέλεσμα σειράς παραγόντων. Ο φόβος της κοινωνικής δυσaréσκειας και οργής στην προοπτική της ατιμωρησίας των χρυσαυγιτών ήταν ένας ισχυρός παράγοντας, αλλά όχι ο μόνος. Οι Ευρωπαϊκές πιέσεις από ισχυρούς παράγοντες των ΗΠΑ και της Ευρώπης έπαιξαν βαρύνοντα λόγο και αυτό αφορά στην αποδοχή της "πικρής" καμιά φορά πολιτικής πραγματικότητας και όχι την αποδοχή θεωριών συνωμοσίας. Ας κάνουμε την υποθετική ερώτηση, όσο και αν είναι εκτός της παρούσας πραγματικότητας. Τι θα έκανε η κυβέρνηση στην περίπτωση που οι ίδιοι πολιτικοί και οικονομικοί παράγοντες υποστήριζαν έστω και σιωπηλά μια συνεργασία της κυβέρνησης με την Χρυσή Αυγή; Δεν θα υπολόγιζε σίγουρα κανένα αντιφασιστικό κίνημα, όσο ισχυρό και αν ήταν. Σε αυτή την περίπτωση τι θα έκανε το κίνημα; Μπροστά στην ατιμωρησία των δολοφόνων και την άμεση πλέον έγκριση από το κράτος των δολοφονικών επιθέσεων εναντίον μεταναστών και πολιτικών αντιπάλων, το κίνημα είτε θα εξαναγκαζόταν εκ των πραγμάτων να προβεί στον απεχθή κατά πολλούς "συμμοριτοπόλεμο" με τους φασίστες -το ζήτημα της φυσικής και πολιτικής επιβίωσης πλέον θα το επέβαλε- είτε να κρυφτούν σε λαγούμια.

Αντί λοιπόν, ως αντικαπιταλιστές, ακροαριστεροί,

αναρχικοί, αντιεξουσιαστές να δηλώνουμε κάθε στιγμή και έμπρακτα ότι εμείς είμαστε αυτοί που οφείλουμε να εκκαθαρίσουμε το φαινόμενο Χρυσή Αυγή, ότι εμείς θα πρέπει να τους πολεμήσουμε και να μην περιμένουμε το κράτος να το κάνει για εμάς, αντιθέτως, κάποιοι -και δεν είναι αμελητέα ποσότητα, δυστυχώς- βλέπουν σε αυτή την ενδοεξουσιαστική διαμάχη την λύτρωση από τους φασίστες και φοβούνται μην τυχόν και διασαλευτεί στο ελάχιστο αυτή η διαδικασία. Ως προέκταση αυτής της οπτικής, οι αντιφασιστικές δράσεις μετά τη δολοφονία Φύσσα μπορούν να ειπωθούν αυτές ως η ουρά της κυβερνητικής πολεμικής στην Χρυσή Αυγή. Εμείς δεν ισχυριζόμαστε κάτι τέτοιο, αλλά είναι λογική η προσέγγιση για όσους έχουν τις παραπάνω θέσεις. Εμείς στις πρώτες μας φράσεις είπαμε πως η επίθεση δεν έγινε πλάι στις κυβερνητικές επιλογές, αλλά κόντρα σε αυτές, και το εννοούσαμε.

Από πότε λοιπόν, αναρχικοί βλέπουν το κράτος ως σύμμαχό τους απέναντι σε οποιαδήποτε απειλή, όσο σοβαρή και αν είναι; Από πότε οι αναρχικοί έχουν προσδοκίες από την αστική δικαιοσύνη; Από πότε επενδύουν την δράση τους έστω και έμμεσα, στη συνδρομή μιας κυβέρνησης; Για να μην μακρηγορούμε και για να τελειώνουμε με αυτές τις μωρολογίες, ένα κίνημα ισχυρό θα είχε ξεμπερδέψει ήδη με τους φασίστες, πριν αρχίσουν και τις πολιτικές δολοφονίες. Δεν θα είχε καμία προσδοκία από την ενδοεξουσιαστική διαμάχη και δεν θα αγχωνόταν μην τυχόν και συμβεί ένα γεγονός -όπως οι εκτελέσεις των νεοναζί- που "θα δώσει την ευκαιρία στη Χρυσή Αυγή να ενωθεί με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις" όπως γράφει μια ανακοίνωση (Αυτόνομο Στέκι) για την επίθεση στο Ν. Ηράκλειο. Η προηγούμενη αναφορά έλεγε ότι "ενώθηκαν απέναντι στον κοινό εχθρό, την τρομοκρατία" (η λέξη τρομοκρατία και εδώ χωρίς εισαγωγικά). Το ότι θα καταδίκαζαν μια "τρομοκρατική" ενέργεια όλες οι κοινοβουλευτικές δυνάμεις, όποια στόχευση κι αν είχε, είναι δεδομένο. Κατά την άποψή μας, ακόμα και αν ενώνονταν σε περισσότερα θέματα πέρα από αυτό της "τρομοκρατίας", δεν θα ήταν πρόβλημα. Αντιθέτως, το να

μετατρέπεις εσύ με τη δράση σου σε φιάσκο μια κίνηση της κυβέρνησης, να αποκαλύπτεις τους βαθιούς δεσμούς των εξουσιαστικών μπλοκ, το να αποκαλύπτεις τα όρια των αντιπαραθέσεων και την ρηχότητα των "πολέμων" τους, μόνο ως επιτυχία θα έπρεπε να το βλέπουμε. Κάτι τέτοιο θα το έκανε μια πραγματικά μεγάλη επαναστατική κατάσταση στη χώρα, μια μεγάλη εμφυλιοπολεμική σύγκρουση. Σε αυτή την περίπτωση - που τόσο απεύχονται οι επικριτές μας- να είναι σίγουροι ότι αυτές οι ενδοσυστημικές αντιπαραθέσεις θα πήγαιναν περίπατο. Αυτό τι σημαίνει; Να μην οξυνθεί η ταξική σύγκρουση, να μην γίνει κανένας εμφύλιος (η επανάσταση παρεμπιπτόντως, όπως ο καθένας γνωρίζει δεν θα μπορέσει να επιχειρηθεί χωρίς μια μεγάλη και πολύ αιματηρή επίση, πράξη εμφυλίου πολέμου) για να μην χαλάσουμε την "αντιφασιστική" σούπα της κυβέρνησης και του συνταγματικού τόξου, για να μην αμβλύνουμε τις ενδοεξουσιαστικές κόντρες.

"Ο ΠΗΧΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ"

Ξεκαθαρίζουν λοιπόν κάποιοι τις θέσεις τους δηλώνοντας ως συνεπείς νομιμόφρονες που δεν έχουν βλέψεις σοβαρών συγκρούσεων με το καθεστώς ότι "οι δολοφόνοι και οι τρομοκράτες" (χωρίς εισαγωγικά) "δεν είμαστε όλες και όλοι εμείς που συνειδητοποιούμε ότι ο πήχης της βίας ανεβαίνει ανεξέλεγκτα και εις βάρος μας" (σαφής δήλωση της αντίθεσης στην όποια αναβάθμιση της ταξικής σύγκρουσης) "που ξέρουμε ότι είμαστε πιθανοί στόχοι μελλοντικών φασιστικών αντιποίνων" (ο φόβος είναι καταλυτικός για τις αποκηρύξεις, τις λασπολογίες, τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης), "αλλά παρόλα αυτά αρνούμαστε να στρατιωτικοποιηθούμε" (για όποιον δεν κατάλαβε πρόκειται για την ρητή αποκήρυξη της βίαιης σύγκρουσης με το καθεστώς και τους λακέδες του, όχι μόνο σήμερα, αλλά και αύριο και πάντα) "και συνεχίζουμε τον κοινωνικό μας αγώνα χωρίς να κάνουμε βήμα πίσω" (ποιον αγώνα και προς ποια κατεύθυνση;). Η παραπάνω δήλωση (Αυτόνομο Στέκι) που είναι μια σαφής ομολογία εχθρότητας

όχι μόνο απέναντι στην εκτέλεση των χρυσαυγιτών, αλλά απέναντι σε κάθε ενέργεια που φέρνει την αναβάθμιση της πολιτικής σύγκρουσης, είναι μια ομολογία εχθρότητας προς την όξυνση της επαναστατικής διαδικασίας, προς την ίδια την επανάσταση η οποία αναπόφευκτα συμπεριλαμβάνει και την ανάγκη για στρατιωτικού τύπου δράση που τόσο αποδοκιμάζουν οι αριστεροί και αναρχικοί που κατήγγειλαν την επίθεση. Αλήθεια, ο Ντουρούτι και οι αναρχικοί στην Ισπανία το '36 με τι πολέμησαν τους φασίστες; Με δηλώσεις και ανακοινώσεις; Και το ίδιο ισχύει και για τους μαχνοβίτες που πολέμησαν τους λευκούς αντεπαναστάτες. Και ας μην μας πει κανείς για τις διαφορετικές συνθήκες της εποχής εκείνης, αφού οι εχθρικές προς το "μilitarισμό" της ένοπλης δράσης θέσεις τους είναι κυρίως αξιακές και γι' αυτό διαχρονικές, μόνιμες και αδιάλλακτες.

Σε ανάλογο μήκος κλίματος κινήθηκαν και άλλες δημοσιεύσεις που μεταξύ άλλων έγραφαν για "λογική συμμορίτικων αντιπαραθέσεων ανάμεσα σε φασίστες και αντιφασίστες" και που "οι δράστες" (οι εκφράσεις της κυρίαρχης ιδεολογίας περισσεύουν σε αυτές τις ανακοινώσεις) "προχώρησαν σε μια κίνηση αναβάθμισης φανασιωνόμενοι εμφυλίους πολέμους" (Συσπείρωση Αναρχικών). Μόνο που αυτοί που έγραψαν αυτή την ανακοίνωση τσουβαλιάζουν στο χαρακτηρισμό των "συμμοριτών" όλους όσους αντιπαρατέθηκαν με βίαια μέσα ανά καιρούς στους φασίστες. Αυτοί που έχουν πρόβλημα με την βίαιη αντιπαραθέση με τους φασίστες, που με όποιο μέσο και αν γίνεται, θα έχει το χαρακτήρα αντάρτικου χτυπήματος, ουσιαστικά εναντιώνονται σε κάθε είδους συγκρουσιακή αντιμετώπιση των φασιστών στο δρόμο γιατί καλώς ή κακώς αυτή η αντιπαραθέση ήταν είναι και θα είναι και "συμμορίτικη". Μόνο που δεν συγκρούονται συμμορίες. Αυτές είναι προσεγγίσεις των ίδιων των κρατιστών. Είναι δυο πολιτικές τάσεις πέρα για πέρα εχθρικές, που η επιβίωση της μιας προϋποθέτει το θάνατο της άλλης. Η σύγκρουση αυτή δεν μπορεί παρά να είναι βίαιη και να έχει στρατιωτικό χαρακτήρα, είτε τα μέσα σου είναι τα ξύλα είτε τα μπουκάλια είτε τα όπλα.

Όσο για τους εμφύλιους που δήθεν "φαντασιώνονται οι δράστες της επίθεσης", προφανώς όσοι είναι βαθιά νυχτωμένοι και δεν βλέπουν καμία αλλαγή στο κοινωνικό και πολιτικό πεδίο από τότε που άρχισαν να δραστηριοποιούνται πολιτικά -ένας σημαντικός λόγος της όποιας πολιτικής αρτηριοσκλήρυνσης διακατέχει πολλούς στην αριστερά και τον α|α χώρο-, προφανώς και δεν θα αντιλαμβάνονται ότι αυτός ο εμφύλιος υποβόσκει εδώ και καιρό και είναι το ίδιο το κράτος και οι κυβερνήσεις που τον καλλιεργούν. Πράξη αυτού του εμφυλίου ήταν και η δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Τον εμφύλιο δεν τον φαντασιώναστε εμείς. Υπάρχει και μόνο η στρουθοκάμηλος δεν τον βλέπει. Είναι μια πραγματικότητα που θα αποκαλυφθεί στο άμεσο μέλλον με πιο σκληρό τρόπο και όσοι τον αρνούνται στην ουσία αρνούνται να δεχτούν ότι ο "πήχης της βίας" δεν ανέβηκε λόγω της επίθεσης αυτής. Η επίθεση αυτή κινήθηκε απλώς στο ίδιο ύψος που είχε ήδη ο πήχης της κοινωνικής σύγκρουσης, ύψος που ανέβηκε λόγω της δολοφονικής δράσης της Χρυσής Αυγής και λόγω της κυβερνητικής και γενικότερα της καθεστωτικής εγκληματικής πολιτικής.

Ο πήχης της βίας έχει εδώ και καιρό ανέβει τόσο ψηλά για όσους δρουν πολιτικά στο αντίπαλο με το καθεστώς "στρατόπεδο", που έχουμε καταλήξει οι περισσότερες μορφές δράσης και αγώνα που τα προηγούμενα χρόνια είχαμε συνηθίσει να διεξάγουμε, να περνάμε συνεχώς "κάτω από τον πήχη" και να μην τον προσεγγίζουμε καν. Και δεν αναφερόμαστε μόνο στο αντιφασιστικό.

Ο πήχης της βίας του κράτους, του κεφαλαίου, των φασιστών έφτασε σε τέτοια ύψη, που με τόσους νεκρούς από την κρίση και τη φασιστική βία είναι γελοίο πλέον να κατηγορούν την επίθεση στο Ηράκλειο. Γιατί αυτό που δείχνουν είναι ότι μάλλον, αναπολούν τις "παλιές καλές μέρες" της προ κρίσης περιόδου, εκεί όπου οι συνθήκες πολιτικές διεργασίες δεν έμπαιναν σε καμία δοκιμασία από τις συνθήκες και ο πήχης της βίας φάνταζε περισσότερο στα...μέτρα τους. Όμως αυτές τις σχετικά πιο ήρεμες εποχές τις έχουμε εγκαταλείψει ανεπιστρεπτί. .

Αυτοί που όπως ισχυρίζονται, κάνουν τους "νομιμοποιημένους κοινωνικά αγώνες, που διατηρούν το μέτρο και ορίζουν σωστά τον πήχη της πολιτικής δράσης", αποφάσισαν και ενημερώνουν πως έχουν "τοποθετήσει" αυτούς που πραγματοποίησαν την επίθεση "στο στερέωμα του φασιστικού νεομηδενισμού" (Αντιφασιστικό Μέτωπο Γεραναίων). Ποιοι είναι αυτοί που έχουν το θράσος να "τοποθετούν" εμάς όπου θέλουν; Και ποιοι είναι τελικά αυτοί που φιλοδοξούν να ηγηθούν στον χώρο, αν όχι αυτοί που "τοποθετούν" αγωνιστές σε "φασιστικά στερεώματα"; Ή μήπως μετά την ανάληψη ευθύνης άλλαξαν άποψη αφού αντιλήφθηκαν ότι δεν ανήκουμε στους νεομηδενιστές; Αυτό όμως δεν αναιρεί τίποτα, πόσο μάλλον που καμία διόρθωση δεν είδαμε από τους συγκεκριμένους. Αυτοί λοιπόν και όσοι ακόμα φιλοδοξούν να είναι αυτοί που "διατηρούν σωστά το μέτρο" και "ορίζουν σωστά τον πήχη της πολιτικής δράσης", ας καταλάβουν μια κι έξω πως εκτός από τη ματαιότητα της επιδίωξής τους να σπεκουλάρουν και να χειραγωγήσουν τον αντιφασιστικό ή και ευρύτερο αγώνα, υπάρχει και κυριαρχεί η ματαιότητα της ίδιας τους της δράσης, αφού αυτό που ορίζουν αυτοί ως "σωστό ορισμό του πήχη" και "σωστή διατήρηση του μέτρου", δεν αφορά ούτε τον "πήχη" ούτε και το "μέτρο" της εποχής μας. Ίσως, μιας άλλης εποχής με χαμηλότερης έντασης ταξική σύγκρουση, με περισσότερη κοινωνική ομαλότητα, με περισσότερη κοινωνική ειρήνη. Μιας εποχής που απ' ότι φαίνεται, προσβλέπουν και ευελπιστούν να έρθει ξανά -και τελικά προς αυτή την κατεύθυνση είναι και η πολιτική τους δράση-, να επανέλθει ο καπιταλισμός σε κατάσταση ισορροπίας, να καταφέρει το καθεστώς με τους χειρισμούς του να βρει τη διέξοδο από την κρίση, να τελειώνει αυτή η αβέβαιη και γεμάτη κάθε είδους προκλήσεις εποχή χωρίς κοινωνική ηρεμία, χωρίς ταξικούς συμβιβασμούς, χωρίς πολιτική ομαλότητα και που ο "πήχης" της δράσης έτσι όπως τον θέτει η σκληρή πραγματικότητα, παραείναι ανεβασμένος για τις δικές τους... επιδόσεις.

Και για να τελειώνουμε με αυτή τη μοιρολατρική ρητορεία, η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο όχι μόνο δεν ανέβασε τον

πήχη πάνω από κάποιο "επιτρεπτό" όριο και δεν αναβάθμισε "αυθαίρετα" σε στρατιωτικό και πολιτικό επίπεδο τη σύγκρουση με τις κυρίαρχες δυνάμεις, αλλά ήταν μια αυτονόητη ενέργεια που το πολιτικό της επίπεδο άρμοζε στην ιστορική αυτή περίοδο και στην ανάπτυξη του φασιστικού φαινομένου. Αυτή η ενέργεια ήταν σε πολιτική ισορροπία με τις συνθήκες και τις προκλήσεις της εποχής, ήταν μια ενέργεια που άρμοζε στους φασίστες. Και για όσους πιστεύουν πως "το αίμα δεν απαντιέται με αίμα" όπως έγραφαν κάποιοι, καλά θα κάνουν να μην συμμετέχουν ξανά σε πορείες που γίνονται για νεκρούς δικούς μας και που κυριαρχεί το σύνθημα "το αίμα κυλάει εκδίκηση ζητάει" και να μην ξεστομίσουν ξανά μεγαλοστομίες όπως "τσακίστε τους φασίστες" ή "κρεμάλα" και "θάνατος στους φασίστες", να μην φωνάζουν συνθήματα που αναφέρονται στο '40. Γιατί η αμετροέπεια στην πολιτική δεν είναι μόνο βλακώδες συνήθεια αυτών που επιμένουν να παραμένουν σε νηπιακή πολιτικά ηλικία, αλλά είναι και επικίνδυνη. Επικίνδυνη γιατί η αυτοπροβολή τους ως αμείλικτου εχθρού του κράτους, των φασιστών, του καπιταλισμού και των αφεντικών από τη στιγμή που δεν έχουν διάθεση για καμία ουσιαστική σύγκρουση, το μόνο που καταφέρνει είναι να τους καθιστά μονίμως στόχο και μάλιστα άοπλο πολιτικά, άοπλο στρατιωτικά και ευάλωτο. Δηλαδή, εύκολο θύμα για να ασκείται πάνω του το κράτος και οι φασίστες. Να ποιοι είναι τελικά και οι "χρήσιμοι ηλίθιοι", όπως γράφτηκε κάπου.

"Η ΑΝΑΒΙΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΕΠΙΤΑΧΥΝΕΙ ΤΗ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ- ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑΤΟΣ"

Η συνέχεια της παραπάνω διαπίστωσης λέει: "...προσφέρει ένα επιπλέον άλλοθι στη γενικευμένη αστυνομική διακυβέρνηση". Είναι παμπάλαια αυτή η θέση της ενσωματωμένης αριστεράς, κοινοβουλευτικής ή εξωκοινοβουλευτικής που πάντα ήταν αντίθετη σε κάθε είδους

δυναμική μορφή αγώνα. Μόνο που ειδικά στις μέρες μας φαντάζει γελοία. Ενώ χωρίς να έχει χρησιμοποιηθεί ποτέ ούτε ως πρόσχημα από το κράτος η ένοπλη δράση για την σκλήρυνση του νομοθετικού πλαισίου, από τις αρχές το 2001 έχει περάσει σειρά "αντιτρομοκρατικών" νόμων, έχει επιτεθεί σε αμέτρητες πορείες, έχει δολοφονήσει, έχει στείλει στο νοσοκομείο με ανοιγμένα κεφάλια εκατοντάδες ανθρώπους και με την πρακτική αυτή να έχει ενταθεί τα τελευταία χρόνια, ενώ έχει κλείσει σειρά καταλήψεων, έχει κηρύξει παράνομες όλες τις απεργίες που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια, έχει επεκτείνει τις διώξεις με βάση τον "αντιτρομοκρατικό" σε σειρά μαζικών δράσεων όπως πορείες και με βάση αυτόν ασκεί διώξεις και φυλακίζει κατοίκους τοπικών κοινωνιών για την αντίστασή τους, κάποιοι μωρολογούν για τα δεινά της "τρομοκρατίας".

Η εξήγηση που υπάρχει και σε αυτή τη θέση είναι πάλι ο φόβος. Ο φόβος των κρατικών αντιποίνων αυτή τη φορά. Και αυτοί που ισχυρίζονται αυτά, δεν κάνουν ποτέ τίποτε άλλο παρά να κινδυνολογούν, να σπέρνουν τον φόβο, την ανασφάλεια, την ηττοπάθεια.

Όμως το κράτος δεν χρειάζεται πλέον καμία αφορμή για να σκληρύνει περισσότερο τη στάση του. Ιδίως στην εποχή μας είναι η υποχώρηση των ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων και αγώνων οι αιτίες που το κράτος προχωρά σε όλο και πιο σαρωτικά κατασταλτικά μέτρα. Στόχος είναι να μην κινείται απολύτως τίποτα. Δεν ιεραρχεί τις κατασταλτικές επιχειρήσεις. Επιτίθεται στους πάντες και τα πάντα ταυτόχρονα. Όσο αφήνεις το κράτος ανενόχλητο, η κρατική ασυδοσία θα γίνεται όλο και μεγαλύτερη. Αυτό αφορά μια ολόκληρη στρατηγική επιλογή για την εξουσία και όχι την αυθόρμητη απάντησή της σε ένοπλες ενέργειες, καθώς δεν λειτουργεί ποτέ με τέτοιους όρους.

"ΘΑ ΕΝΙΣΧΥΘΕΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΚΡΩΝ"
"ΘΑ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΘΕΙ Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΚΡΩΝ"

Οι απόψεις αυτές είναι εκ διαμέτρου αντίθετες ως εκτιμήσεις για το αποτέλεσμα της ενέργειας. Όμως η σύγχυση ήταν η αιτία, σε κάποιες περιπτώσεις οι εκτιμήσεις αυτές να συνυπάρχουν στο ίδιο κείμενο. Έτσι, σε μια περίπτωση, η "θυματοποιημένη Χρυσή Αυγή" μετά την επίθεση "είχε την ευκαιρία να ενωθεί με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις απέναντι στον κοινό εχθρό της τρομοκρατίας" (Αυτόνομο Στέκι). Είναι αυτονόητο πως σε αυτή την θέση συνυπάρχει η εκτίμηση περί αποδυνάμωσης της "θεωρίας των δυο άκρων", αφού η Χρυσή Αυγή παύει να αποτελεί το ένα άκρο και εναγκαλίζεται με τις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις. Στο ίδιο κείμενο και παρακάτω υπάρχει η άποψη πως η η ενέργεια υπηρετεί τη "θεωρία των δυο άκρων" αφού η επίθεση την "υπηρετεί ως το άλλο άκρο". Προφανώς ο πανικός -ομολογουμένως μη αναμενόμενος- που προκάλεσε σε μερικούς η ενέργεια, έφερε και την πλήρη διασάλευση της λογικής.

Τελικά τι αρνητικό και εχθρικό προς το κίνημα "εξυπηρέτησε" η επίθεση για τους πανικόβλητους προβοκατορολόγους και εχθρούς της ένοπλης δράσης και των δυναμικών μορφών αγώνα; Ποια είναι η δική μας θέση; Τίποτα. Όλα βρίσκονται στη νοσηρή πολιτική φαντασία αυτών που τα γράφουν. Όσον αφορά την κυβέρνηση, αυτή φάνηκε από την πρώτη στιγμή ότι ήρθε σε πολύ δύσκολη θέση. Οι μεγαλοστομίες για τα άκρα υποχώρησαν ή εξαφανίστηκαν, οι ακροδεξιοί εκπρόσωποί της μαζεύτηκαν και ο φόβος για τις επιπτώσεις κοινωνικά και πολιτικά της ενέργειας δεν κρυβόταν. Δεν μπορούσαν να διαχειριστούν την επίθεση αυτή, δεν μπορούσαν να την θάψουν ή να την υποβαθμίσουν. Και επειδή οι κυβερνώντες δεν είναι ηλίθιοι -όπως μερικοί "δικοί μας"- είχαν και έχουν επίγνωση ότι αυτή η επίθεση σημαίνει πως υπάρχουν κάποιοι που θεωρούν πολύ σημαντικότερη την εγκληματική δράση της Χρυσής Αυγής και την πολιτική

συγκάλυψής της από την κυβέρνηση, πως δεν έχουν μεγάλες προσδοκίες από την "δικαιοσύνη" και πως δεν έχουν την διάθεση να αφήσουν την τιμωρία των φασιστών στο κράτος. Και αυτό το συμπέρασμα δεν γνωρίζουν στην κυβέρνηση πόσο μεγάλη διάσταση έχει μέσα στην κοινωνία. Ωσπου ήρθαν οι ακροαριστεροί και αναρχικοί καλοθελητές να συνδράμουν στην διασκέδαση των φόβων τους φροντίζοντας αμέσως να διαχωριστούν, συναγωνιζόμενοι μεταξύ τους σε αισχύτητα. Δεν είναι τυχαίο πως γνωστός μπατσοδημοσιογράφος, κατ' εντολή φυσικά, του υπουργείου Δημόσιας Τάξης και των επικοινωνιολόγων της κυβέρνησης, δημοσιοποίησε μετά την ανάληψη ευθύνης κείμενο όπου προβάλλεται η θέση περί "πιθανών πρακτόρων αναμειγμένων στο αντάρτικο πόλης". Δεν θα μπορούσαν να αφήσουν όλη αυτή την αριστεροαναρχική πρακτορολογία αναξιοποίητη και καθώς μετά την ανάληψη ευθύνης τινάχτηκαν στον αέρα τα βρώμικα σενάρια, είπε και το κράτος να βάλει ένα χεράκι για την διατήρησή τους, έστω και ως αμφιβολία.

Αν υπάρχει κάτι λοιπόν που θα αποτελεί τη "βαριά κληρονομιά" όσων στο μέλλον θα υπερασπίζονται την έννοια της Ελευθερίας, αν δεν λογικοποιούν τους αγώνες και δεν διαθέτουν επαρκή κοινωνικά αισθητήρια" (Αντιφασιστικό Μέτωπο Γερανείων), αυτό δεν είναι η επίθεση στο Ν. Ηράκλειο και οι δυο νεκροί φασίστες, αλλά η απαράδεκτη στάση όλων αυτών των συκοφαντών και των ελεεινολόγων, που συνέδραμαν το έργο του κράτους στην απόπειρα -ανεπιτυχή τελικά- ηθικής απαξίωσης της επίθεσης. Τα δικά τους γραπτά είναι αυτά που θα πέφτουν ως "βαριά σκιά στον αγώνα", και θα είναι "η βαριά κληρονομιά για αυτή και τις επόμενες γενιές". Και μέχρι να εξαφανιστούν οι εχθρικές προς το απελευθερωτικό πρόταγμα και αγώνα στάσεις και λογικές αυτών των αμοραλιστών, καλό είναι -παρά το δυσάρεστο αυτών των καταστάσεων- να μην αφηθούν από κανέναν να ξεχαστούν.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΟΛΟΓΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΜΕΤΑΝΟΗΤΟΙ....

Ενώ θα περίμενε κάποιος ότι θα το βούλωναν μετά την ανάληψη ευθύνης, δεν ήταν λίγοι αυτοί που είχαν το θράσος να συνεχίζουν την προβοκατορολογία και λασπολογία, επιχειρώντας αυτή τη φορά να "χρησιμοποιήσουν" το περιεχόμενο της προκήρυξης. Μόνο που στις περισσότερες των περιπτώσεων δεν είδαμε τίποτα περισσότερο παρά την αντιγραφή σχεδόν ατόφρων των εκτιμήσεων και διαπιστώσεων των μπάτσων, έτσι όπως τις εξέφρασαν οι αστυνομικοί ρεπόρτερ. Ήταν πραγματικά αστείο να διαβάζεις αναρχικές δημοσιεύσεις και να είναι σαν να διαβάζεις το δελτίο ειδήσεων κάποιου τηλεοπτικού καναλιού: "Λείπουν τα παραδοσιακά τεκμήρια που πιστοποιούν την ταυτότητα της πράξης" ή "η κατάθεση επιχειρησιακών στοιχείων της επίθεσης" που οι πολέμιοι πλην όμως "ιθύνοντες" του ένοπλου καταλήγουν ότι "τεκμηρίωνε με αποκαλυπτικό τρόπο την αυθεντική ταυτότητα της πράξης". Με βάση αυτά και κάποιες άλλες "ζουμερές" παρατηρήσεις, οι "αναρχοΚλουζώ" καταλήγουν πως "δικαιολογείται κάθε επιφύλαξη για τη γνησιότητα της ανάληψης", αναπαράγοντας ατόφιους τους προβληματισμούς των αστυνομικών συντακτών στα τηλεοπτικά κανάλια. (Σινιάλο). Πάλι καλά που δεν διαμορφώνει το σύστημα των ΜΜΕ -απέναντι στο οποίο "είμαστε" λάβροι- τις "αναρχικές συνειδήσεις". Αυτή όμως, ήταν η τελευταία έκφανση από τις τόσες της τηλεοπτικής συνείδησης που υιοθέτησαν όσοι από την αριστερά και τους αναρχικούς μας επιτέθηκαν, και την οποία τηλεοπτική συνείδηση πρόβαλαν ως κοινωνική και ως συνείδηση του κινήματος. Στην τηλεοπτική προπαγάνδα δεν οφείλεται εξάλλου και ένα σημαντικό μέρος της προβοκατορολογίας; Η η "αποκρουστικότητα της εκτέλεσης" όπως είπαν κάποιοι, λόγω της προβολής του βίντεο που χρυσαυγίτες έδωσαν στη δημοσιότητα για τους δικούς τους λόγους; Μήπως υπάρχουν πολιτικές εκτελέσεις -στην ιστορία του εγχώριου αντάρτικου είχαμε αρκετές τις τελευταίες δεκαετίες- πιο... ουμανιστικές επειδή δεν έτυχε να παιχτούν

στην τηλεόραση;

Σχετικά με την προκήρυξη δεν είναι δυνατόν να μείνουμε στο σύνολο των ανεδαφικών και των αστείων τηλεοπτικής προέλευσης προσεγγίσεων, όπως δεν είναι δυνατόν να απαντάμε σε κάθε γελοιότητα. Θα μείνουμε όμως στην άποψη κάποιων περί "στοχοποίησης μεγάλου μέρους του κοινωνικού συνόλου", όπου εννοούν τους αμετανόητους υποστηρικτές και ψηφοφόρους της ΧΑ, άποψη που "συμπεραίνεται" από την αναφορά της προκήρυξης στους ψηφοφόρους της Χρυσής Αυγής. Προφανώς για αυτούς που καταγράφουν αυτή τη θέση, θεωρούν αυτούς που ψηφίζουν τη Χ.Α. ως ένα τμήμα της κοινωνίας όπως όλα τα άλλα, το οποίο και προσδοκούν(;) να πάρουν μαζί τους! Τι μεγαλύτερη ανοησία από αυτή; Γι' αυτούς που έχουν την άποψη ότι κακώς μιλάμε με εχθρικό τρόπο για τους ψηφοφόρους της Χ. Α., η λεγόμενη "κοινωνική απεύθυνση" μάλλον είναι μια σούπα, όπως σούπα είναι και η κοινωνία. Χωρίς ταξικά αλλά και πολιτικά κριτήρια, όλοι σε μια στιγμή είναι πιθανοί σύμμαχοι με την ίδια ευκολία που την άλλη στιγμή όλοι μπορούν να αναχθούν σε πιθανούς εχθρούς. Δεν έχουν αντιληφθεί προφανώς ότι η παγιωμένη θέση κάποιων χιλιάδων στην Ελλάδα να ψηφίζουν Χρυσή Αυγή ακόμα και μετά την δολοφονία Φύσσα, είναι η ρητή ομολογία της ταύτισής τους με το νεοφασιστικό φαινόμενο. Ή μήπως πιστεύουν πως όλοι αυτοί έχουν αποδεχτεί την θέση των χρυσαυγιτών περί σκευωρίας για τις διώξεις και τις φυλακίσεις των στελεχών τους, ότι πρόκειται για "τα σκοτεινά σχέδια κάποιων ισχυρών παραγόντων εντός και εκτός Ελλάδας για να χτυπήσουν τους πραγματικούς πατριώτες"; Κοιμούνται τον ύπνο του δικαίου αν νομίζουν ότι αυτοί δεν είναι ορκισμένοι εχθροί τους, όπως δεν είναι και ορκισμένοι εχθροί των μεταναστών και των αντιφρονούντων στο καπιταλιστικό σύστημα. Μας αρέσει δεν μας αρέσει αυτή τη στιγμή υπάρχουν κάποιες χιλιάδες στην Ελλάδα που πολιτικά έχουν στρατευτεί στο φασιστικό μέτωπο και αυτούς όσο και να χτυπιέται κάποιος, δεν τους παίρνει μαζί του. Αντιθέτως είναι αυτοί που υπό άλλες συνθήκες με μια Χρυσή Αυγή δυνατή και αλώβητη, θα στήριζαν ή και θα

συμμετείχαν ακόμη στην διαδικασία των εκκαθαρίσεων του εσωτερικού εχθρού, θα "ακόνιζαν τις ξιφολόγχες στα πεζοδρόμια" παρέα με τους οργανωμένους χρυσαυγίτες. Σε αυτούς ας πάνε οι οπαδοί της "κοινωνικής απεύθυνσης" γενικώς και αορίστως να τους κάνουν πολιτική παρέμβαση.

Για να τελειώνουμε και με αυτές τις ανοησίες. Το να σκιαγραφεί κάποιος τις κοινωνικές και ταξικές συνθήκες στο λόγο του, τις επιπτώσεις των κυβερνητικών πολιτικών και της κρίσης στην κοινωνία, είναι κάτι που προσεγγίζεται με βάση το ταξικό κριτήριο. Το γεγονός ότι πολλοί από αυτούς που πλήττονται από την κρίση είναι εναντίον του, δεν σημαίνει ότι ακυρώνει την ανάλυσή του για τα αποτελέσματα των πολιτικών των εξουσιαστών. Προφανώς, κάποιος έχει μπερδέψει εντελώς την ανάλυση των κοινωνικών συνθηκών και των αποτελεσμάτων της δράσης των εξουσιαστών στην κοινωνία με την κατεύθυνση που μπορεί να έχει η πολιτική παρέμβαση του ανατρεπτικού προτάγματος. Ναι, αυτοί που εξακολουθούν να ψηφίζουν την Χρυσή Αυγή είναι κοινωνικά αποβράσματα, ασχέτως της ταξικής τους θέσης. Ναι, δεν είμαστε όλοι οι πληγέντες από την κρίση μαζί ενωμένοι απέναντι στον κοινό εχθρό, το κράτος και τον καπιταλισμό. Και άμα έρθει η ώρα μιας ευρύτερης κοινωνικής αναταραχής ίσως να πρέπει να περάσουμε πάνω και από αυτούς. Παρόλα αυτά η απεύθυνση η δική μας δεν μπορεί παρά να έχει πάντα σαφές ταξικό κριτήριο και προσανατολισμό, αφού και ο απελευθερωτικός αγώνας μόνο ταξικός μπορεί να είναι. Διαταξική επανάσταση δεν μπορεί να γίνει. Και σε αυτή την απεύθυνση υπάρχουν πολλές χιλιάδες ανθρώπων που έχουν τα αυτιά τους ανοιχτά, και τα μυαλά τους δεν τα έχει κάψει η κρίση ή η φασιστική προπαγάνδα.

ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΟΛΟΓΟΙ- “ΤΙΜΗΤΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ”

Είπαν κάποιιοι πως επειδή ο α/α χώρος “δεν συνηθίζει ούτε να προβοκατορολογεί ούτε να συνωμοσιολογεί, αποκτά και μεγαλύτερη βαρύτητα η όποια σχετική αναφορά” ενώ βεβαιώνουν(!) πως για τον παραπάνω λόγο η “ερμηνεία της προβοκάτσιας έχει ήδη υπονομεύσει και την πολιτική σοβαρότητα οποιασδήποτε άλλης ενδεχομενικότητας” (Σινιάλο). Ναι, αποκτά μεγαλύτερη βαρύτητα και προβληματίζει η προβοκατορολογία από αυτόν τον χώρο γιατί δείχνει για πρώτη φορά τη σοβαρότητα της πολιτικής και ηθικής έκπτωσης κάποιων. Ναι, προβληματίζει και θα πρέπει να συνεχίζει να προβληματίζει αυτό το φαινόμενο, γιατί όμοιό του δεν υπάρχει στην ιστορία του α/α χώρου. Ενός χώρου που έχει χρεωθεί κατ’ επανάληψη μετά από συγκρούσεις στους δρόμους με τις δυνάμεις καταστολής την κατηγορία του προβοκάτορα. Προβληματίζει στο κατά πόσο μπορούν να συνυπάρχουν πλάι σε άλλους, άτομα ή και ομάδες που έχουν ξεπέσει σε τέτοιο επίπεδο. Που αποκαλούν “προβοκάτορες”, “πράκτορες”, “δολοφόνους”, “τρομοκράτες” αγωνιστές. Που όσο και αν διαφωνούν με τις επιλογές κάποιων αγωνιστών, δεν αρκούνται στην καταγραφή της διαφωνίας τους, αλλά επιδιώκουν τον πολιτικό διασυρμό και την ηθική απαξίωσή τους μέσω της ταύτισής τους με τις πολιτικές θέσεις, τις αξίες και την ηθική των εξουσιαστών. Που γίνονται στήριγμα του καθεστώτος στην πολεμική κατά της ένοπλης δράσης. Που μέσω των ύβρεων κάνουν έμμεσες μεν, σαφείς δε δηλώσεις νομιμοφροσύνης και υποταγής, αποκηρύσσουν την ένοπλη δράση, τη βία κατά των φασιστών και γενικεύουν τις αποκηρύξεις τους για τη βία κατά των εξουσιαστών, τη βία κατά του συστήματος, τη βία για την επανάσταση, τελικά και την ίδια την επανάσταση.

Στην προοπτική να δημιουργηθεί ένα πραγματικό κίνημα ανατρεπτικό, ή έστω στην προοπτική να επιχειρηθεί μια οργάνωση ακόμα και των υπάρχουσών δομών, που μπορεί να μην έχει μεγάλες πολιτικές απαιτήσεις και αξιώσεις από

αυτούς που θα το επιχειρήσουν, αλλά σίγουρα θα απαιτεί μια μίνιμουμ βάση συμφωνιών πρώτα απ' όλα σε αξιακό επίπεδο, τι θέση μπορούν να έχουν οι προαναφερθέντες; Σε ποια βάση κυρίως αξιακή και ηθική μπορεί να βασιστεί μια πολιτική συνύπαρξη με τέτοιες θέσεις; Ή μήπως θα είναι αυτοί που στην τελική θα καθορίσουν με τις σάπιες αντιλήψεις τους το ποιον και τις στοχεύσεις ενός ευρύτερου πολιτικού πειράματος του α/α χώρου διαχέοντας τη σήψη;

Αυτό το κίνημα που στο όνομά του πολλοί μιλούν χωρίς να έχουν ούτε την εγκυρότητα αλλά ούτε και την πολιτική βαρύτητα να το κάνουν και που στο τέλος-τέλος δεν έχουν καν το δικαίωμα, είναι ένα σοβαρότατο ζητούμενο να δημιουργηθεί με πραγματικά ανατρεπτικούς πολιτικούς όρους, ώστε να μπορεί να αλλάξει τόσο τις εσωτερικές συνθήκες στη βάση των αγωνιστών και των αντιστεκόμενων ανθρώπων σήμερα όσο και τις πολιτικές και κοινωνικές συνθήκες ευρύτερα στην κοινωνία. Γιατί αποτελεί όλο και περισσότερο κοινό τόπο πλέον η πεποίθηση ότι η ανυπαρξία πραγματικού επαναστατικού αναρχικού ή ευρύτερου αντικαπιταλιστικού κινήματος αυτή την περίοδο, ως ένα μεγάλο βαθμό είναι η αιτία της κοινωνικής καθίζησης και της ήττας μέχρι στιγμής, παρά τα τελευταία χρόνια αγώνων (2010-2012) με απεργίες, παλλαϊκά συλλαλητήρια εκατοντάδων χιλιάδων λαού και συγκρούσεις ενάντια στα μνημόνια που έχουν επιβληθεί στη χώρα και που δεν έχουν καταφέρει στο ελάχιστο να φρενάρουν την άνευ προηγουμένου ταξική επίθεση του κεφαλαίου εναντίον του ελληνικού λαού και των μεταναστών που ζουν σε αυτή τη χώρα. Όπως επίσης, η έλλειψη ενός πραγματικού επαναστατικού αναρχικού κινήματος είναι ένας ανάμεσα σε άλλους λόγους και αιτίες που οδήγησε στην ενδυνάμωση των φασιστών της Χρυσής Αυγής.

Όμως η δημιουργία του όπως δείχνουν οι ύστερες πολιτικές καταστάσεις στον χώρο, αναγκαστικά θα περάσει και δια μέσου των υφιστάμενων στερεοτύπων, κάποια από τα οποία ευθύνονται για την ευρύτητα της πολύπλευρης συκοφάντησης της επίθεσης στους φασίστες. Αυτό, όχι γιατί μπορεί να είναι αντικείμενο ξεκαθαρίσματος η συμφωνία ή η

διαφωνία με την επίθεση αυτή, αλλά είναι αντικειμενικώς επιβεβλημένη η τοποθέτηση πάνω στο “δικαίωμα” της προβοκατορολογίας, της ύβρεως, της λασπολόγησης, της συκοφάντησης, με βάση την “διαφορετική πολιτική άποψη”. Και αν ο “σεβασμός στην διαφορετική πολιτική άποψη” αφήνει χώρο στους προβοκατορολόγους και τους χυδαίους συκοφάντες όπως οι προαναφερθέντες, αλλά αποδέχεται τις βρώμικες επιθέσεις όπως αυτές, των οποίων ζητούμενο είναι η αφαίρεση κάθε σπιθαμής πολιτικού χώρου για ενέργειες όπως αυτή του Ν. Ηρακλείου με τους χειρότερους δυνατούς όρους, τότε ο “σεβασμός στην διαφορετική πολιτική άποψη” αφορά μόνο αυτούς με τους οποίους “κάνουν τα ίδια πράγματα”, τα οποία “πράγματα” και το νόημά τους ποσώς ενδιαφέρει αν βοηθάει ή όχι την επανάσταση. Γιατί αν υπάρχει κάτι ακόμα που αποκάλυψε η ιστορία αυτή είναι πως ο συγκεντρωτισμός και η αποστροφή προς διαφορετικές επιλογές δράσης -βασικά της ένοπλης δράσης- ξεχειλίζει από ορισμένους. Και το χειρότερο είναι πως αυτή η ιστορία, όπως αποδείξαμε παραπάνω, ανέδειξε σειρά αντεπαναστατικών αντιλήψεων και τάσεων, ενώ ο συγκεντρωτισμός τους στο βαθμό που δεν αντιμετωπιστεί, θα γίνει ένα βαρύτατο ανάχωμα στις όποιες μελλοντικές επαναστατικές διεργασίες. Και ας λάβουμε υπόψιν μας ότι αν δεν μπει φρένο σε αυτές τις συμπεριφορές, θα επαναληφθούν και μάλιστα, με ακόμα χειρότερους όρους.

Αν τελικά, υπήρχαν κάποιοι που με τη στάση τους έβλαψαν σοβαρά, δυσφήμησαν τον χώρο και που πρόσθεσαν επιπλέον “μουτζούρες” και μάλιστα επικίνδυνες και πολύ σοβαρές, στην υπάρχουσα πολιτική κατάσταση, αλλά και στην προοπτική δημιουργίας ενός κινήματος, αυτοί δεν ήταν οι αγωνιστές των Μαχόμενων Λαϊκών Επαναστατικών Δυνάμεων με την επίθεση στο Ν. Ηράκλειο, αλλά αυτοί που με την πολεμική τους τάχθηκαν πολιτικά πλάι στα πιο αντιδραστικά, τα πιο αντεπαναστατικά στοιχεία αυτού του τόπου, που τάχθηκαν πλάι στο καθεστώς και τους πολιτικούς λακέδες του. Στην τελική, ας λάβουν υπόψιν τους όλοι αυτοί πως από εδώ και στο εξής κάθε συγκρουσιακή και όχι μόνο ένοπλη πρακτική θα παρουσιάζεται από το καθεστώς ως

“προβοκάτσια που θα στρέφεται ενάντια στη χώρα” (κυβέρνηση) ή ακόμα και “ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες” (Σύριζα, ΚΚΕ) και σε αυτό έχουν προσφέρει τα μάλα οι “σύντροφοι” προβοκατορολόγοι.

Και μια και ο λόγος περί κινήματος, οφείλουμε να απαντήσουμε και σε μια κριτική που μιλά για το δίλημμα μαζική βία ή ατομική βία χαρακτηρίζοντας την εκτέλεση των δύο νεοναζί ως πράξη ατομικής βίας. Αυτή η άποψη προέρχεται κυρίως από την αριστερά, αλλά μας έκανε μεγάλη είναι αλήθεια “τιμή” να ασχοληθεί μαζί μας και ο πρόσφατα κατατομημένος από το κομματικό ιερατείο του ΚΚΕ συντάκτης του Ριζοσπάστη.

Η έννοια της ατομικής βίας είναι παλιά όσο και η ιστορία του εργατικού κινήματος από την εποχή της Α΄ Διεθνούς. Η έννοια της ατομικής βίας ήταν μια εφεύρεση των μαρξιστών στα τέλη του 19ου αιώνα και έτσι χαρακτήριζαν τις ατομικές ως επί το πλείστον εκτελέσεις βασιλιάδων, προέδρων κρατών που είχαν επιδοθεί οι αναρχικοί στα τέλη του 19ου-αρχές του 20ου αιώνα, τις οποίες τοποθετούσαν αυθαίρετα έξω από το εργατικό κίνημα και ως ενέργειες επιζήμιες για το κίνημα. Τους αγωνιστές δηλαδή, που έδωσαν τη ζωή τους εκτελώντας τυράννους καταλήγοντας στην γκιλοτίνα, στην αγχόνη ή στην γκαρότα, οι μαρξιστές τους κατηγορούσαν ως όργανα της αντίδρασης, ή όπως λέει τώρα ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη Μπογιόπουλος για τους εκτελεστές των νεοναζί στο Ν. Ηράκλειο, ως “η άλλη όψη του νομίσματος των ταγμάτων εφόδου”.

Η διαμάχη μαρξιστών-αναρχικών είναι τόσο παλιά όσο και η ύπαρξη του εργατικού κινήματος από την περίοδο της Α΄ Διεθνούς. Οι κατηγορίες για προβοκάτσια, πράκτορες και σκοτεινά κέντρα είναι τόσο παλιές και ξεκινούν από τότε, όπου στα πλαίσια της Α΄ Διεθνούς οι Μαρξ και Ένγκελς κατηγορούσαν τον Μπακούνιν για να τον εξοστρακίσουν από την Διεθνή ως πράκτορα του τσάρου. Κατηγορούσαν ως πράκτορα του τσάρου αυτόν που συνελήφθη (πριν γίνει αναρχικός) για τη συμμετοχή του στην επανάσταση του 1848 στην Γερμανία και που από το 1849 ως το 1861 πέρασε 2

χρόνια στα φημισμένα μπουντρούμια του φρουρίου Πετροπαυλώφσκ στην Πετρούπολη και τα υπόλοιπα 10 χρόνια εξορία στην Σιβηρία πριν δραπετεύσει. Για τους Μαρξ και Ένγκελς, μαζικό κίνημα αποτελούσε κυρίως η ίδρυση σοσιαλιστικών κομμάτων που θα συμμετείχαν στο αστικό κοινοβούλιο και είτε θα προσπαθούσαν να καταλάβουν την εξουσία με αυτό τον τρόπο είτε θα πίεζαν για την ψήφιση νόμων προς όφελος της εργατικής τάξης, ενώ οι ένοπλες εξεγέρσεις που ευαγγελιζόταν ο Μπακούνιν και οι αναρχικοί (απόπειρα στην Λυών τον Σεπτέμβρη του 1870, απόπειρα στην Μπολόνια το 1874, Μπενεβέντο 1877), ήταν ενέργειες αντικινηματικές!! Το έργο του Μαρξ, Εμφύλιος Πόλεμος στην Γαλλία, που αφορούσε την Παρισινή Κομμούνια ήταν περισσότερο μια καιροσκοπική προσπάθεια να καπελώσει το εγχείρημα της Κομμούνιας -με τέτοιου είδους ένοπλα εγχειρήματα διαφωνούσε- και να το παρουσιάσει ως ενσάρκωση της θεωρίας του περί Δικτατορίας του Προλεταριάτου. Αργότερα ο Λένιν αν και δεν θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ορθόδοξος μαρξιστής -αφού επιχείρησε μια επανένσταση σε μια υπανάπτυκτη καθυστερημένη χώρα, σε αντίθεση με την θέση του Μαρξ ότι οι σοσιαλιστικές επαναστάσεις θα ξεσπάσουν στις ανεπτυγμένες χώρες-, υιοθέτησε την ρητορική περί "ατομικής βίας" και δεν δίστασε να καταδικάσει και τον ίδιο του τον αδερφό ο οποίος ήταν μέλος της Ναρότναγια Βόλια και απαγχονίστηκε για απόπειρα εναντίον του τσάρου Αλέξανδρου του Γ'. Όμως οι πρακτικές των ληστειών που διέπραξαν με τη συγκατάθεση της ηγεσίας μέλη του μπολσεβίκικου κόμματος για την χρηματοδότηση του κόμματος και του αγώνα, όπως ο Στάλιν που την περίοδο εκείνη είχε το ψευδώνυμο Κόμπα, μάλλον θυμίζουν περισσότερο "νετσαγιεφικές" πρακτικές παρά ορθόδοξες μαρξιστικές πρακτικές. Αλλά ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη έχει επιλεκτική μνήμη.

Όσο για τους "Ζορό" που επικαλείται ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη, που "αφήνει τη χλιδή του αρχοντικού του για να πάρει εκδίκηση για τους δούλους που....διατηρεί στις φυτείες του", εδώ αδικεί και τους ίδιους

τους άγιους πατέρες της "μαρξιστικής θρησκείας". Όλα τα ινδάλματά του θα μπορούσαμε να πούμε ότι εμπίπτουν κατά κάποιο τρόπο στην θεωρία του περί "Ζορό". Ο Μαρξ δεν είχε προλεταριακή καταγωγή αλλά μικροαστική, ο Ένγκελς ήταν βιομήχανος και εξακολουθούσε να ήταν βιομήχανος όταν συμμετείχε στην συγγραφή του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, οι Λένιν και Τρότσκι ήταν μικροαστικής καταγωγής και ο μοναδικός που είχε φτωχή καταγωγή ήταν ο Στάλιν που ήταν παπαδοπαίδι. Ακόμα και ο Τσε ήταν γόνος μεσοαστικής οικογένειας. Ο μαρξισμός υπήρξε ανέκαθεν η ιδεολογία της "επαναστατικής διανόησης" (ιντελιγκέντσια), δηλαδή των ατόμων εκείνων που ανήκαν όχι βέβαια στο λαό και στο προλεταριάτο, αλλά στη μεσαία τάξη οι οποίοι έθεσαν τον εαυτό τους στην υπηρεσία του προλεταριάτου και επέλεξαν τη σύγκρουση με το κατεστημένο. Ας δούμε λίγο την ταξική καταγωγή αυτών των "ατομικιστών τρομοκρατών" για τους οποίους όπως έγραφε ο Ένγκελς στον γραμματέα του ισπανικού σοσιαλιστικού κόμματος Πάμπλο Ιγκλέσιας, "τούτο το πυροτέχνημα των δολοφονιών που δεν έχει κανένα νόημα και αν το καλοκοιτάξεις είναι πληρωμένες και μονταρισμένες από την αστυνομία, δεν μπορεί να μην ανοίξει τα μάτια ακόμα και του αστισμού για τον αληθινό χαρακτήρα αυτής της προπαγάνδας των φρενοβλαβών και βαλτών πρακτόρων". Ο Σάντο Τζερώννυμο Καζέριο 21 χρονών ο οποίος εκτέλεσε τον πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας Σαντί Καρνώ στην Λυών το 1894, ήταν φούρναρης στο επάγγελμα, γιος μιας φτωχής χωριάτισσας από την Λομβαρδία. Ο Αντζιολλίλο, εκτελεστής του Ισπανού πρωθυπουργού Κανόβας ντελ Καστίλιο το 1898, ήταν εργάτης. Ο Γκαετάνο Μπρέσι, εκτελεστής του Ιταλού βασιλιά Ουμβέρτου του Β΄ το 1900 ήταν εργάτης. Ο Λέον Τσόλγκοτς, εκτελεστής του προέδρου των ΗΠΑ Ουίλιαμ Μακ Κίνλεϋ το 1901, ήταν εργάτης μετανάστης πολωνικής καταγωγής. Οι εκτελεστές του Ισπανού πρωθυπουργού Εδουάρδο Ντάτο το 1921, οι Πέντρο Ματέου, Ραμόν Άρκς και Ραμόν Κασανέγιας ήταν εργάτες μεταλλουργοί στο επάγγελμα οργανωμένοι αναρχοσυνδικαλιστές. Αυτοί ήταν οι "πληρωμένοι πράκτορες" για τους μαρξιστές!! Για μας, ακόμα

και στην περίπτωση κάποιου που έχει αστική καταγωγή αλλά έχει θέσει τον εαυτό του στον αγώνα για την απελευθέρωση των φτωχών, όχι μόνο δεν είναι υποτιμητικό ούτε θεωρούμε κάποιους ως "Ζορό", αλλά είναι και προς τιμήν του γιατί ενώ θα μπορούσε να κάτσει και να απολαύσει τα ταξικά προνόμιά του, αντιθέτως, προδίδει την τάξη από την οποία προέρχεται για να υποστηρίξει τις κατώτερες λαϊκές τάξεις στον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση. Και σε αυτό το επίπεδο σεβόμαστε ακόμα και τον Μαρξ και τους επιγόνους του για τις επιλογές τους, παρά τη σφοδρή αντιπαράθεσή μας με πολλές από τις πολιτικές τους θέσεις.

Όμως ποιο είναι το αριθμητικό κριτήριο που θα καθορίσει τι είναι μαζικό κίνημα; Από πόσους αποτελείται ένα κίνημα για να θεωρείται μαζικό; Και επειδή κατηγορούμαστε για παραχάραξη της ιστορίας αναφερόμενοι στην παράδοση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα αναφέρουμε τα εξής: Ο ΕΛΑΣ ο οποίος στο τέλος της κατοχής ήταν ένας στρατός 50000 μαχητών, δημιουργήθηκε από την επιμονή κυρίως ενός αγωνιστή, του Άρη Βελουχιώτη, ο οποίος παρά τις επιφυλάξεις της ηγεσίας του ΚΚΕ που ήθελε περισσότερο έναν αγώνα στις πόλεις με μαζικές διαδηλώσεις, δημιούργησε τον αρχικό πυρήνα ενός αντάρτικου στρατού αποτελούμενου από χωρικούς (ταξικά ύποπτους για τους ορθόδοξους μαρξιστές), εμπνεόμενος από τον τρόπο δράσης των ληστών των βουνών. Ο αρχικός αντάρτικος πυρήνας του ΕΛΑΣ που πρωτοεμφανίστηκε τον Ιούνιο του 1942 στην Δομνίστα της Ευρυτανίας, αποτελείτο από μια ντουζίνα αντάρτες. Αυτή η χούφτα των αγωνιστών είναι μέρος του μαζικού κινήματος ή όχι; Για να γίνει κάτι μαζικό, προϋποθέτει πρώτα τους λίγους που θα πάρουν την πρωτοβουλία. Για να γίνει ο ΕΛΑΣ ένας στρατός 50000 μαχητών, έπρεπε να υπάρξουν πρώτα αυτοί οι λίγοι που σε αντίθεση με ό,τι πίστευε η κομματική ηγεσία τόλμησε και έκανε την αρχή αυτού που έχει μείνει ως ένα από τα σημαντικότερα αν όχι το σημαντικότερο γεγονός της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας και αυτό είναι υποκρισία να μην το αναγνωρίζει κάποιος και ας μην είναι κομμουνιστής.

Ο αγωνιστής αυτός, ο Βελουχιώτης, στον οποίο οφείλει ο λαός μας το επίτευγμα της δημιουργίας του μαζικού αντάρτικου στρατού, του ΕΛΑΣ, και το ΚΚΕ του οφείλει ακόμα και τις ψήφους που παίρνει μέχρι σήμερα, κατηγορήθηκε στο τέλος ως προβοκάτορας γιατί διαφώνησε με την προδοσία της Βάρκιζας και ήθελε τη συνέχιση του ένοπλου αγώνα εναντίον των Άγγλων. Στον άνθρωπο που το ΚΚΕ όφειλε την δύναμη και την εξουσία που είχε τότε, αφού έδωσε στον κομματικό μηχανισμό την εντολή "ούτε ψωμί, ούτε νερό", τον παρέδωσε ουσιαστικά στους μαχαιροβγάλτες των τότε παρακρατικών φασιστικών συμμοριών για να κοσμήσει το κεφάλι του την κεντρική πλατεία των Τρικάλων. Η ιστορία του ΚΚΕ είναι γεμάτη από κατηγορίες εναντίον αγωνιστών ως πράκτορες, πουλημένοι, προβοκάτορες, (Πλουμπίδης, Καραγιώργης, Πουλιόπουλος κλπ). Όπως επίσης, η ιστορία του ΚΚΕ είναι γεμάτη από την ύπαρξη πραγματικών πουλημένων οι οποίοι βρίσκονταν κυρίως στην ηγεσία ή στα ηγετικά κλιμάκια του κόμματος και υπήρξαν καθοδηγούμενοι από την αντίδραση όπως π.χ. από τη μεταξική δικτατορία, όπως τα ηγετικά στέλεχη που καθοδηγούσε ο Μανιαδάκης (Τυρίμιος, Μιχαηλίδης). Τότε ο Μανιαδάκης εξέδιδε και πλαστό Ριζοσπάστη. Τους Μαλινόφσκυ καλύτερα ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη να τους αναζητήσει στην ιστορία του κόμματος που ανήκει.

Ο ένοπλος αγώνας αποκηρύχτηκε από το διεθνές κομμουνιστικό κίνημα μετά το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956 και από τότε προκρίθηκε ο "ειρηνικός" δρόμος προς το σοσιαλισμό και η ειρηνική συνύπαρξη με το καπιταλιστικό μπλοκ. Από τότε πάγια τακτική των κομμουνιστικών κομμάτων όπως και του ΚΚΕ είναι να λαιμορρεύει τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις ως "προβοκατόρικες" που κινούνται από "σκοτεινά κέντρα". Το ίδιο έκανε και το ΙΚΚ με τις Ερυθρές Ταξιαρχίες και τις άλλες ένοπλες αριστερές οργανώσεις την δεκαετία του '70. Όμως 40 χρόνια ψεύδους δεν φτάνουν στους παπάδες του ΚΚΕ παρότι έχουν διαψευστεί οι θεωρίες τους για "σκοτεινά κέντρα" κλπ. Από το 2002 και μετά, με τις κατασταλτικές επιθέσεις εναντίον της 17N, του

Επαναστατικού Αγώνα, τη σύλληψη αγωνιστών για συμμετοχή στον ΕΛΑ, κανείς από όλους όσους φυλακίστηκαν, δεν αποδείχτηκε ότι ήταν εντεταλμένος από κανένα "σκοτεινό κέντρο". Επρόκειτο για αγωνιστές αριστερούς ή αναρχικούς, κάποιοι εκ των οποίων πήραν την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής τους στις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις που ανήκαν και υπεράσπισαν την δράση τους δίνοντας τα πάντα στον αγώνα.

Όμως όπως είπαμε 40 χρόνια ψεύδους δεν φτάνουν. Πέρα από την πάγια τακτική του ΚΚΕ να λαιμορπεί τις ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, η επίκληση της διαφωνίας και καταδίκης της ατομικής βίας υπήρξε ανέκαθεν το άλλοθι για την παραίτηση από τον αγώνα για να μην δοθεί πρόσχημα στην κρατική καταστολή. Έτσι το ΚΚΕ διαφωνούσε με την πρακτική των βομβιστικών ενεργειών ως πράξεις "ατομικής βίας" που έκαναν διάφορες οργανώσεις την περίοδο της χούντας, γιατί το ΚΚΕ δεν ήθελε να δώσει αφορμή στη χούντα για καταστολή. Αποδεικνυόταν έτσι τι είδους αντίσταση στη χούντα έκανε το ΚΚΕ. Και ας μην ξεχνάμε την προβοκατορολογία του ΚΚΕ για τους καταληψίες του Πολυτεχνείου του 1973. Επίσης, όσον αφορά το "χρυσαιγίτικο" θεώρημα που όπως υποστηρίζεται ότι γράφεται στην προκήρυξή μας ότι "όλα τα πολιτικά κόμματα ανεξαιρέτως υπήρξαν και εξακολουθούν να είναι εντολοδόχοι των Μεγάλων Δυνάμεων", καταλαβαίνουμε ότι ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάση θα ήθελε να εξαιρέσουμε το ΚΚΕ, όμως η ιστορία τον διαψεύδει οικτρά. Δεν ήταν αλήθεια ότι το ΚΚΕ ελεγχόταν από την Σοβιετική Ένωση και από τον Στάλιν, αφού το 1931 διόρισε πραξικοπηματικά τον Ζαχαριάδη στην ηγεσία του κόμματος μη λαμβάνοντας υπ' όψιν τις διαδικασίες του ΚΚΕ; Δεν είναι αλήθεια ότι η Σοβιετική Ένωση δεν αναγνώρισε την κυβέρνηση του βουνού που είχε συγκροτήσει το ΕΑΜ το 1944 στις Κορυσχάδες και αντιθέτως, αναγνώρισε τη μοναρχική κυβέρνηση του Γεωργίου του Β' με πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου; Δεν είναι αλήθεια ότι ακριβώς για αυτό το λόγο, δηλαδή για το γεγονός ότι ο πατερούλης Στάλιν στα πλαίσια του "αντιφασιστικού" αγώνα εναντίον της Γερμανίας,

είχε αποδεχτεί την εκχώρηση της Ελλάδας στην Αγγλία με αντάλλαγμα την Ρουμανία και την Πολωνία, ότι ήταν αντίθετος με την κατάληψη της εξουσίας από το ΚΚΕ μετά την απελευθέρωση και γι' αυτό έδωσε στο ΚΚΕ οδηγίες να πάει στον Λίβανο και να συμμετάσχει στην μοναρχική κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου; Για τον ίδιο λόγο και η σύγκρουση των Δεκεμβριανών κατέληξε στην προδοτική συμφωνία της Βάρκιζας όπου τα μέλη του ΕΑΜ- ΕΛΑΣ και του ΚΚΕ παραδόθηκαν στη σφαγή των φασιστικών συμμοριών αφού πρώτα οι ηγέτες εξασφάλισαν αμνηστία. Για τον ίδιο λόγο διαφώνησε η Σοβιετική Ένωση με τον ένοπλο αγώνα του 1946-49. Γιατί είχε αποδεχτεί τη βρετανική κηδεμονία στην Ελλάδα. Η εξάρτηση του ΚΚΕ από την Σοβιετική Ένωση ήταν η αιτία της προδοσίας και της ήττας του λαϊκού κινήματος στην δεκαετία του '40 και η ιστορία δεν ξαναγράφεται ούτε παρερμηνεύεται από του παπάδες του ΚΚΕ. Παρά την "μεγάλη τιμή" που μας έκανε ο πρώην συντάκτης του Ριζοσπάστη, θα λέγαμε ότι έχυσε πολύ μελάνι αντιγράφοντας τσιτάτα των Μαρξ, Ενγκελς, Λένιν για την καταδίκη της "τρομοκρατίας" δείχνοντας μάλλον μια ανασφάλεια ότι προερχόμαστε από την μαρξιστική αριστερά για να αποδείξει ότι είμαστε ανιστόρητοι. Τον διαβεβαιώνουμε ότι δεν ανήκουμε στη μαρξιστική αριστερά, αλλά στους αναρχικούς. Ανήκουμε σε εκείνους που θέλησαν να επιτεθούν τον Οκτώβριο του '11 στη βουλή μαζί με χιλιάδες λαού και συνεπλάκησαν με τα μέλη του ΚΚΕ και της ΚΝΕ τα οποία υπερασπίστηκαν μαζί με τα ΜΑΤ το αστικό κοινοβούλιο που ψήφισε τα μνημόνια και την κατοχή των δανειστών του υπερεθνικού κεφαλαίου, αποδεικνύοντας ότι το ΚΚΕ είναι στην πραγματικότητα μια δύναμη υπεράσπισης του καπιταλιστικού συστήματος.

Ένα άλλο παράδειγμα όσον αφορά το τι θεωρείται μαζικό κίνημα για να απαντήσουμε στους αναρχοπαπάδες αυτή τη φορά του αντιεξουσιαστικού εναλλακτισμού, είναι η περίπτωση του ισπανικού αναρχικού κινήματος. Η ισπανική επανάσταση του 1936 υπήρξε η πιο βαθιά κοινωνική επανάσταση μέχρι στιγμής της ανθρώπινης ιστορίας και ακόμα τα επιτεύγματα της μαζικής αυτοδιεύθυνσης και

αυτοδιαχείρισης εκατομμυρίων αγροτών και εργατών δεν έχουν ακόμα ξεπεραστεί. Για να γίνει αυτή η επανάσταση, χρειάστηκε η ύπαρξη ενός οργανωμένου αναρχικού κινήματος που έδρασε ως πρωτοπορία, το οποίο υπήρχε και δρούσε για 60 χρόνια πριν με πολλούς τρόπους. Μαχητικές απεργίες, προπαγάνδα, ελευθεριακά σχολεία, ένοπλες ενέργειες (Los Solidarios), ένοπλες εξεγέρσεις (1932-33). Πότε φτιάχτηκε αυτό το κίνημα το οποίο το 1936 αριθμούσε σχεδόν 2000000 εργάτες και αγρότες οργανωμένους στα αναρχικά συνδικάτα και στην CNT; Η ύπαρξη του ισπανικού αναρχικού κινήματος χρονολογείται από το 1868 όταν ο Μπακούνιν έστειλε τον Ιταλό αναρχικό Τζιουζέπε Φανέλι στην Μαδρίτη για να διαδώσει τις αναρχικές ιδέες. Αυτός συναντήθηκε με κάποιους τυπογράφους οι οποίοι ενστερνίζονταν το αναρχικό ιδεώδες και αποτέλεσαν τον πρώτο πυρήνα του ισπανικού αναρχικού κινήματος και της ισπανικής ομοσπονδίας της Α΄ Διεθνούς που συμφωνούσε με τις ιδέες του Μπακούνιν. Αυτοί, οι οποίοι ήταν μια χούφτα αγωνιστές ήταν μέρος ενός κινήματος ή όχι; Εκπληρώνουν κάποιο αριθμητικό κριτήριο για το ορισμό του κινήματος ή όχι; Για να υπάρξουν οι χιλιάδες και τα εκατομμύρια αργότερα έπρεπε να υπάρξουν αυτοί οι λίγοι.

Η αντίθεση του μαζικού με το ατομικό είναι περισσότερο μια εφεύρεση με πολιτικές σκοπιμότητες που αποκαλύπτει περισσότερο μια πολεμική, μια αντιπαράθεση όχι με ρεαλιστικά πολιτικά επιχειρήματα, αλλά μια προσπάθεια εξοστρακισμού και επικράτησης μέσα στο κίνημα μέσω της συκοφαντίας και της λάσπης. Εμείς, παρά το γεγονός ότι δεν θεωρούμε ότι είμαστε το κίνημα ούτε ότι δρούμε εξ ονόματος κανενός κινήματος το οποίο στην πραγματικότητα δεν υπάρχει και είναι στοίχημα να δημιουργηθεί, έχουμε συμμετάσχει κατά καιρούς σε γεγονότα πιο "μαζικά" και σε επεισόδια στα οποία έχουμε συμπλακεί με φασίστες με άλλους τρόπους, όχι με όπλα. Και αυτό είναι απάντηση όχι μόνο σε εκείνους τους αριστερούς που προβάλλουν σε αντιδιαστολή την κινηματική βία, αλλά δεν έχουν λερώσει ποτέ τα χέρια τους, είναι απάντηση και σε αυτούς τους αναρχικούς που καταδίκασαν την επίθεσή μας στο Ν. Ηράκλειο και που

θεωρούν κίνημα το βούρκο του εναλλακτισμού και της εσωστρέφειας που έχουν βυθιστεί.

Όσον αφορά την επίκληση της ΟΠΛΑ που ξένισε τους "καθαρόαιμους" εναλλακτικούς αναρχικούς, είναι πέρα για πέρα ξεκάθαρο ότι αυτό ήταν ένα πρόσχημα για να αποδείξουν τάχα ότι δεν αυτοπροσδιορίζομαστε ιδεολογικά και υπάρχει μια πολιτική σύγχυση (Ντουρρούτι και ΟΠΛΑ μαζί). Η αναφορά στην ΟΠΛΑ ήταν μια ιστορική αναφορά στις παραδόσεις του ελληνικού επαναστατικού κινήματος και επ' ουδενί δεν αποδείκνυε ιδεολογική ταύτιση με την ΟΠΛΑ. Όπως ιστορική αναφορά ήταν και αυτή στην παράδοση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ με τα οποία επίσης, δεν θα μπορούσε να υπάρχει ιδεολογική ταύτιση, αλλά ούτε και προσπάθεια μίμησης κάποιων καταστάσεων που ανήκουν σε άλλες εποχές και σε άλλες συνθήκες. Όμως οι επαναστάτες πάντα έπαιρναν διδάγματα από την ιστορία και από το παρελθόν και αυτό ισχύει φυσικά, και για την περίπτωση αναφοράς στο αναρχικό κίνημα και ιδιαίτερα στο ισπανικό αναρχικό κίνημα. Εδώ στην Ελλάδα δεν είχαμε αναρχική παράδοση ούτε αναρχικό κίνημα στο μεσοπόλεμο, αλλά και μετά τον πόλεμο όπως υπήρξε σε άλλες χώρες (Γαλλία, Ισπανία, Λατινική Αμερική). Παρότι υπήρξαν αναρχικές ομάδες με αξιόλογη δράση στα τέλη του 19ου αιώνα και στις αρχές του 20ου στην Πάτρα, τον Πύργο, την Αθήνα, τον Βόλο πολύ πριν την ίδρυση του ΚΚΕ το 1918 -τότε λεγόταν ΣΕΚΕ-, αυτές οι ομάδες εξαφανίστηκαν και δεν άφησαν καμιά παράδοση στο λαϊκό κίνημα που δημιουργήθηκε το επόμενο διάστημα. Στην Ελλάδα όταν μιλάμε για το παρελθόν, για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα, μιλάμε για το κομμουνιστικής προελεύσεως επαναστατικό κίνημα και κυρίως για το ΚΚΕ. Θέλουμε δεν θέλουμε, συμφωνούμε ή διαφωνούμε, αυτό είναι ένα αντικειμενικά ιστορικό γεγονός και δεν αλλάζει. Το γεγονός ότι το ΚΚΕ υπήρξε μετά το 1931 ένα κόμμα εξολοκλήρου ελεγχόμενο από τον Στάλιν και την Κομιντέρν, είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Το γεγονός ότι η Εθνική Αντίσταση, το ΕΑΜ- ΕΛΑΣ ήταν ελεγχόμενο από το σταλινικό ΚΚΕ είναι επίσης ένα αναμφισβήτητο γεγονός, όπως το ίδιο ισχύει και

για τον Δημοκρατικό Στρατό. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι όσοι συμμετείχαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όσοι συμμετείχαν στην ΕΠΙΟΝ, όσοι υπήρξαν αντάρτες, όσοι πολέμησαν τους Ιταλούς, την Βέρμαχτ, τους προδότες, τους χίτες, τους ταγματασφαλίτες και τους γερμανοτσολιάδες, όσοι συμμετείχαν στην επανάσταση του 1946-49 ότι ήταν σταλινικοί. Πολλοί δεν ήταν καν αριστεροί. Ο πολιτικός φορέας που ηγεμόνευσε στο λαϊκό και επαναστατικό κίνημα εκείνης της εποχής ήταν το σταλινικό ΚΚΕ. Το γεγονός ότι δεν είμαστε μαρξιστές αλλά αναρχικοί, δεν σημαίνει ότι για λόγους ιδεολογικής καθαρότητας θα πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας μια ολόκληρη γενιά που πολέμησε τον φασισμό με τα όπλα, που πέρασε δια πυρός και σιδήρου στα εκτελεστικά αποσπάσματα, στις φυλακές, στην Μακρόνησο και στα ξερονήσια μόνο και μόνο γιατί βρισκόταν κάτω από τις εντολές των σταλινικών. Δεν θα πετάξουμε στα σκουπίδια της ιστορίας μια ολόκληρη γενιά που την γενναιότητά της δεν μπορεί όχι να την φτάσει, ούτε να την διανοηθεί η θρασυδειλία αυτών των ξεφτιλισμένων που λένε ότι είναι αναρχικοί, που θεωρούν την εκτέλεση των δύο νεοναζί από τις Μαχόμενες Λαϊκές Επαναστατικές Δυνάμεις ως προβοκάτσια και ως πράξη σκοτεινή. Και επειδή η ΟΠΛΑ είναι ένα ζήτημα ταμπού αφού επρόκειτο για μια οργάνωση που έχει εκκαθαρίσει με εντολές της σταλινικής ηγεσίας αρχειομαρξιστές, τροτσκιστές και κάποιους αναρχικούς, έχουμε να πούμε το εξής: Όσοι ήταν μέλη της ΟΠΛΑ ήταν και μέλη του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ στην Αθήνα και στην Θεσσαλονίκη και γίνονταν και κοινές αντάρτικες επιχειρήσεις. Πολλοί λανθασμένα εξοβελίζουν την ΟΠΛΑ σαν να μην είναι τμήμα του ΕΑΜ, σαν να μην είναι τμήμα του τότε λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Παρά τα εγκλήματα αυτά, των εκκαθαρίσεων των αριστερών αντιπάλων της σταλινικής ηγεσίας του ΚΚΕ, η δράση της ΟΠΛΑ αφορούσε την εκτέλεση προδοτών και εχθρών του λαού, εχθρών του αντιστασιακού κινήματος του ΕΑΜ, μελών της Χ, μελών των ταγμάτων ασφαλείας και ανδρών της Ειδικής Ασφάλειας, ενός μηχανισμού που είχε φτιάξει ο Μανιαδάκης υπουργός Ασφαλείας του Μεταξά, μηχανισμό που επανίδρυσε η κατοχική

κυβέρνηση Ράλλη το 1943 μαζί με τα τάγματα ασφαλείας για την καταπολέμηση του κομμουνισμού και του ΕΑΜικού κινήματος. Και αυτό το κομμάτι της δράσης της ΟΠΛΑ είναι ένα ιστορικά αντικειμενικό γεγονός και αυτό επικαλεστήκαμε. Η ΟΠΛΑ ήταν η πρώτη οργάνωση αντάρτικου πόλης στην Ελλάδα και από τις πρώτες παγκοσμίως με δράση στην Αθήνα, την Θεσσαλονίκη και αλλού και ως τέτοια, ως μέρος του λαϊκού επαναστατικού κινήματος εκείνης της εποχής μνημονεύεται. Η ιστορική αναφορά στις παραδόσεις του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος δεν σημαίνει ιδεολογική ή άλλου είδους ταύτιση. Το ίδιο ισχύει και σε άλλες περιπτώσεις -τηρουμένων των αναλογιών-, όπως στην περίπτωση εκείνων των Ισπανών αναρχικών που έγιναν υπουργοί στην κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου του Λάργκο Καμπαλέρο και που συνεργάστηκαν με τους σταλινικούς σφαγείς της ισπανικής επανάστασης.

Η μπροσούρα εκδόθηκε τον Σεπτέμβρη του 2016 από την

***Αναρχική Συλλογικότητα
για την Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση***

Επικοινωνία με τη συλλογικότητα και διάθεση εντύπων:
asmpa@espiv.net

Καλέσματα, ανοιχτές συνελεύσεις,
θέσεις, αναλύσεις, εισηγήσεις, ενημερώσεις,
αρχείο έντυπου υλικού, κείμενα σε άλλες γλώσσες:
asmpa.espivblogs.net